E D I T U R A S C R I P T U M ®

E OK SĂ NU FII OK

Aprecieri pentru această carte

„Deși arată ca o carte, *E OK să nu fii OK* este mai degrabă un colac de salvare care îți inspiră un adevărat sentiment de ușurare. Sheila Walsh nu se rezumă la a scrie niște cuvinte lipsite de temei; ea trăiește ceea ce scrie, împlinind totodată cuvintele Scripturii. Când lucrurile nu merg tocmai bine, nu știu să existe o îndrumătoare mai înțeleaptă, mai însuflețitoare și mai alipită de Isus decât Sheila Walsh."

Ann Voskamp, autoarea cărților bestseller *Calea frângerii* și *O mie de daruri*

„În această carte de excepție, Sheila ne împărtășește adevărul regenerator că viața este un proces pe parcursul căruia Dumnezeu nu ne lasă și nici nu ne uită. Rareori se întâmplă ca lucrurile din viața noastră să fie restaurate într-o clipită, dar Isus ne oferă speranță, vindecare și întregire. Perfecțiunea nu locuiește cu noi, dar Isus, da."

Christine Caine, autoare a cărții *Fără rușine* și fondatoare a organizațiilor A21 și Propel Women

„*E OK să nu fii OK* aduce un suflu proaspăt măreției uluitoare a harului lui Dumnezeu. Sheila vorbește din perspectiva biruinței care izvorăște din cunoașterea faptului că menirea noastră este să umblăm «împreună cu Isus, găsindu-ne libertatea și odihna în El». Încurajarea și sfaturile ei practice ne oferă ajutorul de care avem nevoie pentru a o lua de la capăt, realizând că în Cristos suntem întotdeauna împliniți."

Lisa Bevere, în topul autorilor New York Times și cofondatoare a organizației Messenger International

„Tânjești după o nouă șansă? Trage aer adânc în piept și citește noua carte scrisă de Sheila Walsh! Dumnezeu îți va ieși în întâmpinare printre paginile ei întoarse pe nerăsuflate."

Karen Kingsbury, autoare de top din clasamentul celor mai bine vândute cărți făcut de *New York Times* cu romanul *To the Moon and Back* [Până la lună și înapoi]

„*E OK să nu fii OK* este o cale minunat de practică de a învăța să mergi mai departe în ciuda amarului sentiment de nedesăvârșire. Sheila ne aduce aminte de faptul că Dumnezeu este foarte aproape de noi și dornic să ne iasă în întâmpinare în cele mai cumplite slăbiciuni și necazuri cu care ne confruntăm."

Jennie Allen, autoarea cărții *Nothing to Prove* [Nimic de dovedit], fondatoare și vizionară a organizației IF:Gathering

„O prietenă mi-a spus odată că pe oameni nu-i interesează atât de mult ce am făcut noi bine, cât felul în care Dumnezeu ne-a răscumpărat din eșecurile noastre. Sheila este mereu înviorător de sinceră în privința eșecurilor ei, făcându-L pe Isus în permanență unicul Erou al vieții ei. Cea mai recentă carte pe care a scris-o, *E OK să nu fii OK*, este extrem de încurajatoare, chiar transformatoare, pentru toți sfinții care mai greșesc!"

Lisa Harper, autoare a unor cărți devenite bestseller și învățătoare de studiu biblic

„Dacă te lupți din greu, dacă ești trudit, dacă nu ești OK, această carte a fost scrisă exact pentru tine. În paginile ei, Sheila Walsh ne aduce aminte de faptul că Cristos nu Se uită la eșecurile noastre, ci la cât de mult Îl iubim pe El. Dacă ai nevoie de încurajare și inspirație, citește această carte și nu te opri din drum."

Mark Batterson, autor al cărții bestseller *Făuritorul de cercuri* și pastor principal al National Community Church

„În cea mai recentă carte a ei, *E OK să nu fii OK*, Sheila Walsh transmite multă înțelepciune și încurajare, ca de obicei. Prin exemplele din viața ei și din pildele Scripturii, Sheila ne arată că e în regulă să cădem, atât timp cât ne ridicăm iar – o lecție de viață pe care am încercat să le-o insuflu copiilor mei și să o trăiesc eu însămi. După ce vei citi această carte, vei fi pregătit și nerăbdător să te lupți pentru mai mult."

Korie Robertson, autoare a cărții *Strong and Kind: Raising Kids of Character* [Puternic și plin de bunătate: Cum să crești copii care au un caracter bun] și protagonistă a serialului *Dinastia rațelor*

„Bucuriile și necazurile vieții vin în valuri. Uneori, în necazuri, avem nevoie de încurajare și de cuvinte reconfortante care să ne întărească sufletul. În cartea *E OK să nu fii OK*, Sheila Walsh ne împărtășește din experiențele ei de viață pentru a ne încuraja să o luăm de la capăt și să mergem înainte făcând câte un pas de fiecare dată. Cartea ei ne reamintește că la capătul celor mai grele furtuni din viața noastră ne așteaptă lumina lui Dumnezeu."

Roma Downey, producătoare, actriță și autoare a unor cărți bestseller din clasamentul făcut de *New York Times*

„Am avut plăcerea să o cunosc pe Sheila de ani buni și, în tot acest timp, să recunosc în ea un uimitor exemplu de har și o persoană plină de inițiativă. În ciuda dârzeniei și tăriei morale care o caracterizează, Sheila emană o blândețe și vulnerabilitate care fac ca atât povestea ei, cât și modul în care abordează viața să rezoneze cu toți oamenii cu care intră în contact. Am toată încrederea că cea mai recentă carte

a ei, *E OK să nu fii OK*, prin stilul său direct, onest și autentic, va îndrepta privirile cititorilor spre Cristos și îi va determina să meargă mai departe."

Bobbie Houston, pastor senior
general al Bisericii Hillsong

„În cei douăzeci de ani de existență a organizației *Women of Faith* [Femeile credinței], Sheila a împărtășit an de an din realitatea luptelor ei, oferind speranță, ajutor și vindecare milioanelor de femei din întreaga lume. În mesajele ei, punea mereu accentul pe faptul că, în ochii lui Isus, e OK să nu fii OK. De această dată, și-a adunat toate experiențele din viață și toate învățămintele pe care le-a tras din ele în cea mai impresionantă, folositoare și încurajatoare carte scrisă de ea până acum, pe care a intitulat-o după mesajul pe care l-a propovăduit o viață întreagă, *E OK să nu fii OK*. Nu cunosc o ființă care să comunice, în scris sau oral, mai ușor decât ea. Dacă ți-a plăcut să o auzi vorbind sau citind vreodată, în mod sigur vei dori să citești această carte, care este cea mai bună dintre toate cele scrise de ea până acum. Dacă până astăzi n-ai citit niciuna, începe cu această carte. Dacă n-o să-ți placă sau n-o vei considera impresionantă și inspiratoare, anunță-mă, și o să-ți dau banii înapoi din propriul meu buzunar. Da, chiar așa aș face, ca să vezi cât de mult doresc să citești *E OK să nu fii OK*."

Steve Arterburn, autor celebru, fondator și președinte al
emisiunii radio *New Life Live!*

„Iată eliberarea după care tânjeai! Las-o pe Sheila Walsh, tovarășa mea de lucru, să te ajute să scapi din lanțurile care te-au împiedicat să găsești harul și speranța prin Cristos. Niciodată să nu ÎȚI subestimezi potențialul atunci când te împuternicește Dumnezeul care te cunoaște în întregime și care te iubește în mod desăvârșit!"

Lee Strobel, autorul bestsellerurilor *Pledoarie pentru Cristos* și
The Case for Miracles [Pledoarie pentru miracole]

„Sheila Walsh scrie din prea plinul sufletului ei și marchează viețile oamenilor cum puțini știu să o facă. *E OK să nu fii OK* este o chemare la a sărbători identitatea și biruința noastră în Cristos, precum și la a merge mai departe prin credință și eliberați. În calitate de pastor și prieten al autoarei, îți recomand această carte cu toată căldura."

Jack Graham, pastor al Bisericii Baptiste Prestonwood

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
WALSH, SHEILA
E OK să nu fii OK / Sheila Walsh. - Oradea: Scriptum, 2019
ISBN 978-606-031-022-8

2
159.9

e ok

SĂ NU FII OK

Câte un pas înainte
în fiecare zi

Sheila Walsh

cumpărat Kerigma.ro
30.07.2019

Editura Scriptum®
Oradea

Macec,

Originally published in English under the title
It's Okay Not to Be Okay
© 2018 by Sheila Walsh
Published by Baker Books, a division of Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, 49516, U.S.A.
All rights reserved.

Ediția în limba română, publicată cu permisiune, sub titlul
E OK să nu fii OK
de Sheila Walsh

© 2019 Editura Scriptum®
str. Lăpușului nr. 28, 410264 Oradea - Bihor
Tel./Fax/Robot: 0359-412.765, Tel./Robot: 0259-457.428
E-mail: scriptum@scriptum.ro
Pagina web: WWW.SCRIPTUM.RO

Toate drepturile rezervate asupra prezentei ediții în limba română.
Prima ediție în limba română.

Cu excepția situațiilor când se specifică altfel, citatele biblice folosite sunt preluate din versiunea Noua Traducere în Limba Română (NTR). Celelalte citate biblice provin din traduceri ale Bibliei în limba engleză, astfel: ESV – English Standard Version, MSG – The Message Translation, NKJV – New King James Version și TLB – The Living Bible.

*Orice reproducere sau selecție de texte din această carte
este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Scriptum, Oradea.*

ISBN 978-606-031-022-8

Tiparul executat în U.E.

Dedic această carte, cu dragoste și admirație, tuturor sufletelor trudite care se ridică ori de câte ori se împiedică și cad. E ușor să cazi, dar ai nevoie de curaj să te ridici și să faci un pas înainte.

Cuprins

Introducere: E OK să nu fii OK 13
Mulțumiri 21

1. Fă primul pas 23
2. Recunoaște că te zbați în captivitate 43
3. Schimbă-ți modul de gândire 65
4. Înfruntă necunoscutul chiar dacă îți este teamă 91
5. Renunță la lucrurile pe care nu le poți controla 117
6. Nu te lăsa biruit de dezamăgire 143
7. Cicatricile tale sunt tatuaje ale victoriei 173
8. Nu pregeta să o iei de la capăt... iar și iar 203

Concluzie: Ai fost creat pentru mai mult 235
Despre autoare 251

Introducere

E OK să nu fii OK

Mi-ar plăcea să pot să cuprind cu palmele fața fetei de douăzeci și unu de ani care am fost (cu acneea din adolescență în stadiu de vindecare) și să-i spun:

— E OK să nu fii OK, îți garantez!

M-ar crede? Mă îndoiesc. Pe atunci eram hotărâtă să pun toate lucrurile în ordine.

Totul a început cu o fotografie. Într-una din zile, făceam curățenie prin sertare când, sub un sul de hârtie de Crăciun, am dat

peste o fotografie veche. M-am așezat pe canapea și am început să o studiez. Ea mă înfățișează la douăzeci și unu de ani, îmbrăcată într-o rochie albă peste care port roba de proaspătă absolventă a seminarului. Părul meu negru e tuns scurt. I-a luat vreo trei ani ca să crească înapoi după experimentul cu permanentul care l-a făcut să arate ca prânzul unei haite de câini. În fotografie zâmbesc încrezătoare, gata să câștig lumea pentru Isus.

Inima mi se strânge. O, câte lucruri aș vrea să-i pot spune fetei tinere care eram!

„Hidratează-ți pielea de pe gât! O să-mi mulțumești mai târziu!"

Dacă aș avea numai zece minute la dispoziție, i-aș spune pe scurt esențialul. I-aș spune că viața nu-i așa cum și-o imaginează. I-aș spune că-i va dezamăgi pe alții, iar alții o vor dezamăgi pe ea, dar că va învăța din aceste dezamăgiri. I-aș spune că va cădea din nou și din nou, dar cu cât va căuta să înțeleagă dragostea lui Dumnezeu mai mult, cu atât va avea parte de ea mai mult. I-aș spune că va fi rănită, dar că va supraviețui, iar experiența aceea o va ajuta să-i privească pe oameni nu ca pe niște obiecte care trebuie remediate, ci ca pe niște ființe care trebuie iubite. I-aș spune că uneori noaptea va fi mai întunecată, dar că niciodată nu va fi singură, chiar de-ar fi absolut convinsă că e singură. I-aș spune că-i iubită. I-aș spune să-și arunce la gunoi lista de îndatoriri cu care își impune să se pedepsească, crezând că astfel va îndrepta lucrurile.

Mare parte din viață, m-am silit să întocmesc liste cu lucruri de schimbat, de îndreptat în ceea ce mă privește, dacă nu pe hârtie, cel puțin în minte. Cred că majoritatea oamenilor fac astfel de liste, iar mesajul lor este întotdeauna același: se poate și mai bine!

Nu numai că ne facem abonament la sală, dar de data aceasta promitem să ne și ținem de treabă!

Promitem că noua dietă la care ne supunem va da rezultate și pe când vine vara, vom arăta perfect în bikini (Bagă de seamă, Sheila! Să nu îndrăznești să-ți cumperi bikini! Chiar dacă ești mai slabă, nu mai arăți la fel ca odinioară și nimeni nu trebuie să știe asta decât iubitorul tău soț!).

Promitem să o luăm de la capăt cu planul zilnic de parcurgere a Bibliei într-un an și să ne și ținem de el. (Anul trecut am citit zilnic din ea până în data de 7 mai și, fiind distrasă de alte lucruri, m-am trezit că am lăsat Leviticul, 53 de psalmi și cartea Romani pe dinafară.)

Promitem să ne vindecăm de boala de a risipi banii, începând să-i cheltuim cu mai multă chibzuință.

Promitem să gătim preparate sănătoase și hrănitoare pentru toată familia și să cinăm împreună măcar cinci seri pe săptămână.

Promitem să ne uităm la televizor mai puțin și să citim mai multe cărți.

Uneori, însă, îndatoririle pe care le adăugăm pe listele noastre sunt mult mai serioase.

Promitem să ne străduim mai mult pentru ca mariajul nostru să funcționeze.

Promitem să scăpăm de datorii.

Copiii noștri se vor întoarce la Cristos.

Promitem să mâncăm mai sănătos ca să ne salvăm viețile, nu să ne menținem silueta.

Nu știu cum arată lista din mintea ta, dar dacă seamănă cât de cât cu a mea, ea, de regulă, nu face decât să îți arate unde

greșești. Listele le scriem atunci când copiii dorm sau după un somn bun și după o ceașcă sănătoasă de cafea. Problema este că micuții se trezesc, iar femeia aceea imposibilă cu care lucrezi devine din clipă în clipă mai zgomotoasă și mai răutăcioasă și nicio cafea nu te ajută, indiferent de cantitatea consumată.

Dar listele din viața noastră spirituală? Acestea pot fi cele mai critice dintre toate. Când pornim de la premisa că dragostea lui Dumnezeu e pe măsura comportamentului nostru, suntem pe cale să eșuăm în mod devastator.

Promit să mă rog mai mult. Promit să-mi mărturisesc credința la locul de muncă. Promit să citesc Biblia din scoarță-n scoarță. Promit să mă încred în Dumnezeu fără să-I pun întrebări.

Carevasăzică, de ce mi-am intitulat cartea *E OK să nu fii OK*? Poate crezi că aceste cuvinte sunt ca un fel de autocolant pe care-l lipești pe mașină, dar eu nu cred. Vreau să știi că aceste cuvinte au fost testate. Chiar dacă ai impresia că ele sună ca fâlfâitul unui steag alb, ele nu sunt cuvinte de capitulare.

Pentru mine, ele sunt cuvinte de biruință!

Am încetat să mă pedepsesc silindu-mă să trăiesc o viață la care Isus nu m-a chemat niciodată; acea viață „de proaspătă absolventă de seminar, hotărâtă să salveze lumea, să-i iubească pe cei urâți, să doarmă nouă ore pe noapte și să nu-L dezamăgească niciodată pe Dumnezeu" pe care m-am străduit atât de multă vreme să o trăiesc.

Nu știu în ce stadiu al vieții te afli acum când citești aceste rânduri, dar dacă aș putea să stau cu tine de vorbă puțin, ți-aș spune: „Inspiră adânc, așteaptă cinci secunde, apoi expiră. Încă o dată. Și încă o dată."

Apoi ți-aș spune că e *chiar* OK să nu fi în OK. Tocmai de aceea a venit Isus.

Mi-am predat viața Domnului la vârsta de unsprezece ani. Acum când scriu aceste cuvinte, am șaizeci și unu de ani. De atunci, au trecut cincizeci de ani în care am căzut și m-am ridicat de nenumărate ori; cincizeci de ani în care m-am străduit să fiu vrednică de iubit; cincizeci de ani în care m-am silit să fac aceleași lucruri iar și iar, în speranța că ele vor avea rezultate mai bune de fiecare dată (Da, sunt absolut convinsă că aceasta este definiția nebuniei!).

Dar iată vestea cea bună: cei cincizeci de ani sunt totodată o dovadă a credincioșiei lui Dumnezeu față de mine și a autenticității minunatei invitații pe care ne-o face Cristos:

> Sunteți obosiți? Trudiți? Împovărați de religie? Veniți la Mine. Fugiți cu Mine și vă veți reface viața. Vă voi arăta cum să vă odihniți cu adevărat. Umblați și lucrați împreună cu Mine – luați exemplul Meu. Învățați ritmul natural al harului. Nu voi pune peste voi un jug greu sau peste puterile voastre. Umblați cu Mine și vă voi învăța să vă găsiți libertatea și odihna în Mine (Matei 11:28-30, MSG).

Nu există loc mai minunat de unde s-o luăm de la capăt decât alături de Isus, învățând să ne găsim libertatea și odihna în El.

Am citit un vechi proverb chinezesc care spune: „Cel mai bun moment pentru plantarea unui pom a fost acum douăzeci de ani. Următorul moment bun este acum."

Îmi place mesajul acestui proverb. Cuvintele lui ne dau

speranță și ne îndeamnă să o luăm de la capăt de fiecare dată. Indiferent de realitatea din viața ta din acest moment, indiferent de ce se întâmplă în jurul tău sau în sufletul tău, vreau să-ți aduc aminte că Dumnezeu te iubește chiar în clipa asta. Probabil că vorbele mele îți par seci dacă traversezi o perioadă dificilă sau dacă te scalzi în ape tulburi.

Poate că ești în pragul divorțului și ai impresia că ești un ratat sau poate că te simți trădat și abandonat.

Poate că ți-au zburat puii din cuib și habar nu ai ce să mai faci cu viața ta.

Poate că ai pierdut pe cineva drag și gândul de a merge mai departe nu ți se pare numai imposibil, ci și nedrept.

Poate te gândești: *Am încercat s-o iau de la capăt și altădată, dar n-a mers.*

Sau, dacă ești sincer cu tine, poate că ești prea obosit ca să mai încerci. Înțeleg cum e. Am fost și eu încercată de o astfel de stare.

Aș vrea să-ți spun însă, cu blândețe, că ai fost creat pentru mai mult. Cristos a crezut că a meritat să moară pentru tine și că merită să lupte pentru tine. Ai fi dispus să-ți deschizi inima și să accepți realitatea că poți înainta câte-un pas o dată?

În viață, lucrurile rareori sunt restaurate într-o clipită; restaurarea este un proces pe parcursul căruia Dumnezeu este mereu alături de noi. El nu caută să vadă în noi perfecțiunea; perfecțiunea o vede în Cristos. Nu-i nevoie să te simți OK, fiindcă Isus te-a făcut OK. El a achitat nota de plată în întregime, iar ea acoperă și „imperfecțiunile" noastre. Perfecțiunea nu locuiește aici, dar Isus locuiește. Tot ce caută El să vadă în noi este dorința de a face următorul pas.

Perfecțiunea
nu locuiește aici,
dar Isus locuiește.
Tot ce caută El să vadă în noi
este *dorința*
de a face următorul pas.

Mulțumiri

Le mulțumesc mai întâi celor din echipa de la Baker Publishing. Aceasta este prima mea carte publicată în cadrul acestei edituri și mă bucură nespus faptul că am făcut și eu parte din echipă. Ați dovedit prin cărțile relevante, captivante și pline de înțelepciune pe care le-ați publicat devotamentul cu care zidiți trupul lui Cristos, lăsând în urmă o bogată moștenire. A fost o onoare pentru mine să public în cadrul editurii voastre.

Îi sunt profund recunoscătoare editorului meu, Rebekah Guzman. A fost o bucurie nu numai să lucrez cu tine, ci și să fiu prietena ta. Îți mulțumesc pentru efortul tău susținut și pentru perspectiva ta neprețuită.

Le mulțumesc, de asemenea, lui Mark Rice, Eileen Hanson, Dave Lewis și tuturor celor care s-au implicat în publicarea acestei cărți din cadrul Baker Publishing pentru că au crezut în mesajul cărții.

Le mulțumesc lui James și Betty Robinson pentru privilegiul pe care l-am avut de a lucra alături de ei prin intermediul programului Life Outreach International, ca să aducem speranță și vindecare celor zdrobiți.

Îi mulțumesc fiului meu, Christian. Tu ești mereu o sursă de dragoste și încurajare. Mă bucură nespus de mult faptul că sunt mama ta.

În cele din urmă, îi mulțumesc soțului meu, Barry. Ai fost alături de mine și te-ai rugat cu mine pentru fiecare pagină din această carte. N-am cuvinte să-ți spun cât de mult te iubesc și cât îți sunt de recunoscătoare!

Isuse, fiecare zi din viața mea merită trăită datorită Ție!

unu

Fă primul pas

Carnea și inima pot să mi se prăpădească, dar Dumnezeu este stânca inimii mele și partea mea de moștenire pe vecie."

—Psalmul 73:26

Veșnicia este compusă din mai multe momente cărora le spunem *acum*."

—Emily Dickinson

Era ore zece seara, nu chiar așa de târziu după standarde normale, dar destul de târziu dacă ai fost mai mult treaz în ultimele zece nopți. Tocmai încercam să mă pun în pat și să mă relaxez un pic urmărind concursul de patinaj artistic feminin, când s-a întrerupt, din nou, semnalul la televizor. Eram pe punctul de a azvârli telecomanda în ecranul televizorului. Soțul meu, Barry, adormise de epuizare și sforăia de parcă el ar fi participat la concurs, ajungând evident pe

primul loc. Mă gândeam să-l înghiontesc ușor, dar nu mă lăsa inima să-l trezesc. În ultimele zece nopți dormise pe canapeaua de la parter, așa că revenirea în patul nostru a fost o adevărată binecuvântare. Nu-i cazul să-ți imaginezi cine știe ce și să începi să te rogi pentru noi, căci Barry nu a dormit pe canapea din pricina unor probleme conjugale. Fiul nostru de douăzeci și unu de ani se întorsese de la facultate și suferise o intervenție chirurgicală în timpul căreia medicii i-au extirpat amigdalele și polipii. Avea dureri mari.

Doctorul ne-a spus că această intervenție chirurgicală este foarte dureroasă pentru un adult, dar a fost mai rău decât ne-am închipuit. În ziua operației, am făcut greșeala de a-i cere lui Christian să-și deschidă gura ca să-i văd gâtlejul înainte să-l conduc acasă doar pe jumătate conștient.

Christian a ajustat oglinda de pe partea pasagerului și s-a uitat primul. Apoi, s-a întors spre mine privindu-mă cu ochii lui mari și căprui, evident șocat.

— Vai de mine, mamă, uită-te să vezi!

Vai! Astfel de imagini nu ai cum să le ștergi din memorie. Gâtlejul lui arăta de parcă chirurgul ar fi luat o lopățică de grădină și i-ar fi scobit două găuri mari în fundul gurii.

— Mda, arată... ei bine, uiui... OK... hmm... Hai să te duc acasă, i-am spus.

Primele trei zile au fost neplăcute, dar în a patra zi, durerea lui a atins cote îngrozitoare. Christian tremura literalmente de durere. Nu putea să mănânce și-l durea gâtul chiar și atunci când trebuia să bea lichide. Nu putea să înghită aproape nimic. A trebuit să-i pun medicamentele în budincă Jell-O ca să-i alunece mai ușor pe gât. Doctorul ne-a spus să fim atenți și să

ținem durerea sub control, administrându-i calmante la timp, așa că am setat alarma să sune la miezul nopții, la ora patru și la ora opt dimineața. Barry dormea la parter pe canapea, lângă dormitorul lui Christian, în caz că băiatul avea nevoie de ceva în timpul nopții. Trecuseră nouă zile de la operație când lucrurile începuseră, în sfârșit, să se îmbunătățească.

Am stins televizorul, am așteptat zece secunde și l-am aprins din nou. Nimic. Eram obosită, dar trează de-a binelea, așa că am coborât în bucătărie să-mi fac o cană de ceai. Până să fiarbă apa, m-am dus să văd ce face Christian, dar el dormea dus. O priveliște binevenită pentru mine. Sunt atât de multe lucruri pe care nu le prețuim decât atunci când le pierdem, precum darul simplu de a avea un copil care-ți doarme toată noaptea. Atunci m-am gândit la părinții care au copii cu boli cronice. Oare aceștia cum se descurcă? Nu-mi pot imagina. Am rămas în bucătărie și m-am rugat pentru mamele și tații care tânjesc să ia pauză după zece zile de chin, dar pentru care zilele acelea se prelungesc în săptămâni și apoi în luni.

Mi s-a făcut somn și credeam că voi reuși să adorm, așa că m-am dus înapoi în dormitor și m-am urcat în pat. Dar în clipa aceea am devenit supărător de conștientă de pata de umezeală de sub mine. Mi-am întins cu grijă mâna și am descoperit nu o pată, ci o băltoacă și un câine sfios. Belle, cățeaua de rasă Bichon Frise, care doarme în patul nostru, are paisprezece ani și se pare că, în capul ei, gândul de *a merge la toaletă* apare concomitent cu gândul că *a fost la toaletă*. Veterinarul ne-a spus că trebuie să-i punem scutec pe timpul nopții, dar cu evenimentele care se petreceau atunci în casa noastră, am uitat s-o facem. Partea mai interesantă era să îi pun scutecul unei cățele care se opunea

pe întuneric. Numai ce am apucat să i-l pun pe jumătate, când ea a zbughit-o peste așternuturi. La un moment dat, mi-am dat seama că-i puneam scutecul pe cap. Într-un sfârșit, am țintuit-o de pat și i-am pus scutecul, când, deodată, televizorul s-a aprins cu zgomot. Barry a țâșnit din pat, alarmat, tocmai când eu aterizam pe parchet. M-am așezat în fund, lângă pat, și am început să plâng.

Ți s-a întâmplat vreodată să simți că ai ajuns la capătul puterilor? Că dacă ai mai avea o tură de haine de spălat, sau dacă ar trebui să găsești încă o rețetă de pui, sau să mai duci încă un copil la antrenament, ai exploda? Ce am îndurat în acele câteva zile nu se compară cu ceea ce îndură multe alte femei, dar mă simțeam copleșită și cu nervii întinși la maxim. Lucrul acesta îmi amintește de o prietenă dragă care e imobilizată într-un scaun cu rotile și care depinde în permanență de alții chiar și pentru îndeplinirea celor mai mărunte nevoi. Nu-mi pot închipui cât de greu trebuie să-i fie! Nu are familie, așa că e mereu asistată de infirmiere care îi fac baie, îi aduc mâncare și fac pentru ea toate celelalte lucruri pe care eu le fac de una singură din obișnuință. Și ea, la fel ca mine și ca tine, bănuiesc, vrea să-L onoreze pe Dumnezeu cu viața ei și totuși îmi spune câteodată că nu-i suficient ce face; că *ea* nu-i suficientă.

Stând pe dușumea în noaptea aceea, plângându-mi de milă, mi-am dat seama că mă aflam la capătul puterilor. Mâncasem în exces, fiind mai mult trează pe parcursul acelor nopți, fusesem nevoită să anulez programarea la coafor ca să-mi vopsesc rădăcinile părului și începeam să arăt ca un sconcs și, pe deasupra, rămăsesem din nou în urmă cu cititul Bibliei. Eram descurajată și dezamăgită de mine. Nu voiam decât să

scot înghețata post-operatorie a lui Christian din congelator și să o mănânc pe toată. Cred că ce mă descuraja mai tare era sentimentul că băteam pasul pe loc – din nou.

În adâncul sufletului, deși n-aș recunoaște niciodată lucrul acesta, cred că pot să fiu super-femeie. Sunt prea bătrână ca să port colanți, dar în rest arăt bine. Vreau să fiu cea mai bună mamă din lume. Vreau să fiu soția cea mai bună din lume. Vreau să-L onorez pe Dumnezeu cu fiecare gând și faptă și, pur și simplu, nu reușesc. Uneori sunt foarte conștientă de prezența lui Dumnezeu și atunci mă rog și Îi mulțumesc cu ușurință. Alteori deschid Biblia și mi se pare că e seacă, iar rugăciunea e o adevărată luptă. Am obiceiul să fac o mulțime de lucruri deodată. Îmi place să spun *da* la orice și să fiu o super-eroină pentru Dumnezeu.

Nu cred că sunt singura. Am vorbit cu nenumărate femei care se simt dezamăgite de viața lor; avem un lucru în comun. Cu toate acestea, am o întrebare: Ești dezamăgită din cauza așteptărilor nerealiste pe care le ai de la tine? Te aștepți să fii ceea ce Dumnezeu nu te-a chemat să fii? Ia gândește-te o clipă. De câte ori ai impresia că nu ești suficientă? Eu mă tot întreb de unde știm noi ce-i „suficient" și ce nu-i. Să ne uităm bunăoară la o dimineață obișnuită de duminică: îți pregătești toți copiii pentru biserică, îi urci în mașină, îi lași apoi la grupele de școală duminicală și te prăbușești, în sfârșit, pe locul tău din biserică. La început, ți-e greu să cânți împreună cu toți ceilalți din cauza nenumăratelor gânduri care-ți roiesc prin minte, dar, până la urmă, simți prezența lui Dumnezeu și te concentrezi asupra Lui cu toată mintea și inima ta. Mesajul de dimineață parcă a fost conceput special pentru tine. Fiecare verset din predică

îți vorbește ție și te simți încurajată. Îți amintești cine ești cu adevărat; nu ești doar mama lui Sam sau soția lui David. Tu ești copila lui Dumnezeu și ești iubită. În drum spre casă, chiar te gândești la un alt mod de a găti carnea de pui. Și urmează ziua de luni.

Isus de luni dimineața

Ce se întâmplă de duminică până luni? De ce ni se pare că uneori Isus de luni dimineață nu-I chiar atât de evident și de prezent ca Isus de duminică dimineață? Când ne întoarcem acasă de la slujba de duminică, suntem încredințați că:

Suntem copii ai lui Dumnezeu.
Dumnezeu ne iubește așa cum suntem.
Toate lucrurile lucrează spre binele celor ce-L iubesc pe Dumnezeu.
Dumnezeu este de partea noastră.
Rugăciunile noastre contează.

Totuși, pe măsură ce trece săptămâna, ne e mai greu să credem că Dumnezeu ne iubește așa cum suntem fiindcă, sincer vorbind, nici noi nu ne iubim așa cum suntem. Totdeauna găsim la noi lucruri pe care am vrea să le schimbăm. Ne comparăm cu alte mame cu care ne întâlnim la școală sau cu care lucrăm și asta nu e întotdeauna spre binele nostru.

Îmi amintesc de prima zi în clasa a doua a lui Christian. Noi tocmai ne mutaserăm în Dallas. Am intrat la el în clasă împreună cu toate celelalte mame și am văzut că unele dintre

ele purtau fuste scurte de tenis și erau bronzate și aveau picioare tonifiate. Eu n-am mai avut picioare bronzate și tonifiate... ei bine... nu mai contează de când. Una dintre mame a venit să facă cunoștință cu mine și mi-a dat cartea ei de vizită și nu glumesc deloc când spun că era cel mai renumit chirurg plastician din Dallas. Îmi amintesc că am îndrugat ceva legat de faptul că voi apela la ea în cazul în care voi face vreodată un accident de mașină. Și alte bazaconii din astea! Nu toate situațiile din viața noastră sunt atât de drastice, dar cred că toate facem la fel. Ne comparăm cu imaginea pe care o avem despre alții, iar când facem asta, credem că niciodată nu vom fi suficiente. E important să ținem minte, totuși, că și femeile cu care ne comparăm se compară la rândul lor cu altele. Când ne comparăm, intrăm într-un fel de cerc vicios al minciunilor din care nu are nimeni de câștigat.

Cum rămâne cu încrederea că toate lucrurile lucrează spre binele celor ce-L iubesc pe Dumnezeu? Mai crezi lucrul acesta când o încercare grea lovește familia ta? Cum se poate ca necazul tău de acum să fie spre bine? E greu să nu dai glas întrebării care îți frământă mintea: Oare Dumnezeu chiar îmi ascultă rugăciunile, că nu văd nicio schimbare?

Poate că problema ta e chiar mai gravă decât atât. Nici măcar nu mai simți prezența lui Dumnezeu în biserică. Poate că ai și încetat să mai mergi la biserică din cauza vorbelor pe care ți le-a spus cineva sau din cauză că-i vezi pe toți din jurul tău că par să „priceapă", pe când tu, sincer să fii, nu pricepi nimic. Poate că ți-ai destăinuit frământările în cadrul unui grup de părtășie și ești convins că membrii grupului au fost oripilați de cele auzite după reacțiile pe care

le-au avut. Acum se uită ciudat la tine. Și prin urmare, te izolezi de ceilalți.

Vreau să-ți spun clar și răspicat următorul lucru: e OK să nu fii OK! Este vital să înțelegi că Dumnezeu nu te-a creat să fii totul pentru toți. Viața este grea și toți ne confruntăm cu probleme. Cei care pretind că nu au nicio problemă:

1. Fie își ascund problemele.
2. Fie se prefac că nu le au.

Voi reveni asupra acestui lucru după ce voi clarifica următorul aspect: cartea de față nu este un manual de autoperfecționare sau un ghid care să te învețe cum să te simți bine în pielea ta. Cartea te poate ajuta într-o oarecare măsură, dar când te lovește prima furtună, cuvintele se evaporă precum roua la ivirea dimineții. În cartea de față, dorința mea e să răspund la câteva dintre întrebările pe care ni le punem adesea, și anume: Ce spune Dumnezeu despre cine suntem? Se așteaptă Dumnezeu de la noi să fim perfecți și de ce avem întotdeauna sentimentul că lucrurile nu sunt tocmai OK?

Ca să ne lămurim, va trebui să privim înapoi în istoria noastră – chiar la începuturile ei.

Planul A

Atunci Domnul Dumnezeu a trimis un somn adânc peste Adam, iar acesta a adormit. El a luat una dintre coastele lui și a închis carnea la locul ei. Și, din coasta pe care a luat-o din Adam, Domnul Dumnezeu a făcut o femeie și a adus-o lui Adam. Atunci Adam a zis:

„În sfârșit, aceasta este os din oasele mele și carne din carnea mea. Aceasta se va numi «femeie», pentru că a fost luată din bărbat." De aceea bărbatul își va lăsa tatăl și mama și se va alipi de soția lui, iar ei vor fi un singur trup. Omul și soția lui erau amândoi goi și nu le era rușine (Gen. 2:21-25).

Geneza 2 descrie modul în care au fost creați Adam și Eva. E dificil să ne raportăm la ei, din moment ce noi n-am trăit niciodată viața perfectă pe care au trăit-o ei. Adam și Eva erau amândoi goi și nu le era rușine. Textul nu se referă aici doar la faptul că cei doi se simțeau bine plimbându-se goi prin grădină. Acesta a fost scopul lui Dumnezeu pentru oameni de la bun început: să nu existe bariere între ei și Dumnezeu. Adam și Eva nu aveau nimic de ascuns; erau goi în sentimentele lor: lipsiți de rușine, de teamă, de vinovăție, de îndoieli, de comparații și de boală.

Dar apoi totul s-a schimbat. Viața pe care au cunoscut-o s-a prefăcut în cioburi când s-au răzvrătit împotriva poruncii lui Dumnezeu de a mânca din rodul oricărui pom din grădină, în afară de rodul pomului cunoștinței binelui și răului. În Geneza 3:7 scrie: „Atunci li s-au deschis ochii la amândoi și au cunoscut că sunt goi. Astfel, ei au cusut laolaltă frunze de smochin și și-au făcut învelitori." Relatarea continuă în versetul 10 cu răspunsul lui Adam când Dumnezeu îl întreabă unde este: „Am auzit glasul Tău în grădină, dar mi-a fost teamă pentru că eram gol. De aceea m-am ascuns."

Iată, așa au apărut rușinea, teama, dorința de a ne ascunde, disimularea.

... Și de atunci, noi tot asta facem.

Din ziua aceea, n-a existat bărbat sau femeie care să nu se confrunte cu astfel de sentimente. Ele sunt moștenirea din planul B.

Eu cred (e o convingere personală) că în adâncul sufletului nostru avem ceva din ADN-ul din Eden.

Știm că lucrurile ar trebui să fie altfel.

Știm că ar trebui să fim mai buni.

Știm că viața ar trebui să fie dreaptă.

Știm că moartea e nedreaptă.

Știm că lucrurile nu sunt în regulă și ne străduim să le remediem. Adevărul este că nu putem.

De aceea a venit Cristos, al doilea Adam. El nu a venit ca să restaureze Edenul pe pământ la nașterea Lui. El a venit ca să plătească prețul pentru răzvrătirea și păcatul nostru și să ne ofere posibilitatea de a ne petrece veșnicia împreună cu El prin credința în El. Și astfel, să restaureze ceea ce s-a pierdut. Iată aici o întrezărire a celei mai mari binecuvântări care ne așteaptă:

> Apoi am văzut un cer nou și un pământ nou, căci primul cer și primul pământ trecuseră, și nici marea nu mai era. Și am văzut cetatea cea sfântă, Noul Ierusalim, coborând din cer, de la Dumnezeu, pregătită ca o mireasă împodobită pentru soțul ei. Am auzit un glas puternic ieșind de la tron și zicând: „Iată Cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El Își va întinde Cortul în mijlocul lor, iar ei vor fi poporul Lui. Și Dumnezeu Însuși va fi cu ei și va fi Dumnezeul lor. El va șterge orice lacrimă din ochii lor și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici jale, nici strigăt, nici durere, pentru că lucrurile dintâi s-au dus“ (Apoc. 21:1-4).

Ziua aceea va fi minunată. Nu va mai fi moarte sau suferință. Nu va mai fi cancer sau alte maladii. Nu vor mai fi relații distruse și inimi frânte. Toate acestea vor pieri pentru totdeauna. Aleluia!

Dar ziua aceea încă nu a venit. Noi trăim într-o lume împovărată de consecințele căderii, iar viața într-o astfel de lume este grea; de aceea este important să nu uităm unde ne aflăm.

E OK să nu fim OK fiindcă nu suntem acasă încă.

E în regulă să nu fim suficienți fiindcă Dumnezeu nu ne cere să fim.

Adevărata Lui dorință este să Se mute în inimile și în casele noastre, în mințile și în luptele noastre. Isus nu este un *hashtag** pe care să-l anexezi la viața ta. El vrea să fie totul pentru tine.

Isus

Am trăit mare parte din viață tratându-L pe Isus ca pe o anexă. N-am vrut. Nu știam că fac asta, dar așa făceam. Fie că mă confruntam cu o pierdere sau depresie, fie că mă confruntam cu probleme financiare sau relaționale, mă dădeam peste cap să remediez lucrurile. Mă străduiam să mă descurc mai bine și abia apoi Îi ceream lui Isus să mă ajute. Tratam rugăciunea ca pe un supliment, iar pe Cristos Îl implicam abia după ce dădeam tot ce-i mai bun din mine. Dar nu acesta este modul în care trebuie să ne trăim viața în planul B. Chiar și apostolul Pavel s-a luptat ca să poată înțelege lucrul acesta.

În 2 Corinteni 12, Pavel vorbește despre experiența minunată pe care a trăit-o cu Dumnezeu când a fost răpit într-o altă lume,

* Cuvânt sau expresie precedată de simbolul # (folosit pentru a desemna subiectul unei postări) - n.tr.

pe care el o numește rai. Cuvântul *rai* provine dintr-un termen persan care înseamnă „grădină întărită". Când un rege persan voia să-i facă o onoare deosebită unui bărbat sau unei femei, el invita persoana respectivă să-l însoțească la o plimbare în grădină. Pavel sugerează aici imaginea plăcută a unui moment foarte intim petrecut în prezența lui Dumnezeu. Probabil că Pavel a avut o viziune cu modul în care arăta planul A sau cu gloria care ne așteaptă, dar răpirea lui nu a durat mult, deoarece continuă să scrie despre revenirea lui la realitatea planului B.

Tot în capitolul 12, el ne relatează despre „țepușul din carne" de care se lupta să scape. De-a lungul secolelor, teologii au încercat să identifice acel țepuș. Pentru noi, nu este relevant să aflăm răspunsul lor, ci ceea ce i-a spus Dumnezeu lui Pavel:

> De trei ori I-am cerut Domnului ca țepușul să se depărteze de mine. Dar El mi-a zis: „Harul Meu îți este de ajuns, căci puterea Mea este făcută desăvârșită în slăbiciune" (2 Cor. 12:8-9).

Pavel este slab. Se simte insuficient. Suferă și Îi cere lui Dumnezeu să intervină, să-i ia slăbiciunea. Dumnezeu refuză, apoi îi spune următoarele cuvinte:

> „Harul Meu îți este de ajuns."
> „Puterea Mea este făcută desăvârșită în slăbiciune."

Termenul *skolops* care denumește țepușul se poate traduce nu numai prin „ghimpe", ci chiar și prin „suliță". Imaginea suliței te duce cu gândul la un obiect ascuțit înfipt direct în inimă.

Indiferent ce a fost acel țepuș, cert este că l-a costat enorm de mult pe Pavel. Iată, dar, avem aici imaginea unui om care a fost orbit de viziunea Cristosului Înviat (Fapte 9:3-4), care a fost obișnuit să vadă nenumărați bărbați și femei convertindu-se la Cristos și căruia i s-a dat harul să aibă această viziune despre Dumnezeu, nespus de minunată și mai presus de priceperea noastră, încât n-a fost în stare să o descrie. Și totuși, același om își deschide inima și mărturisește: „Nu sunt OK, nu sunt suficient."

Răspunsul pe care Dumnezeu i-l dă lui Pavel, ni-l dă și nouă.

> Harul Meu este suficient; este îndeajuns pentru tine.
> Puterea Mea este desăvârșită în neputințele tale.

Ce este harul? Cântăm despre el, îl pomenim în rugăciunile noastre înainte de masă, dar ce este harul lui Dumnezeu? Cum suplinește el sentimentul nostru de *inadecvare*? Harul este un dar special pentru cei care au o relație cu Dumnezeu. Nicio altă religie din lume nu oferă har.

Nu demult, am fost în Cambodgia într-o misiune de recuperare a fetelor supuse traficului sexual și am făcut o fotografie care arată diferența enormă dintre Dumnezeul nostru iubitor care, în Cristos, a luat chip de copilaș – asumându-și literalmente rolul unei ființe umane – și zeii din Asia de Sud-Est. În dimineața aceea, lucram într-una dintre cele mai mizerabile mahalale în care am fost vreodată. Oamenii de acolo trăiesc în bordeie dărăpănate deasupra unor movile de gunoi. Când răsare soarele, duhoarea devine insuportabilă. Ieșisem dintr-o baracă să respir puțin aer proaspăt și am văzut că spelunca era situată chiar în dreptul unui templu uriaș și bogat ornamentat,

recent construit. Ornamentele de pe acoperiș erau poleite cu aur. L-am întrebat pe translator de ce nu s-au folosit o parte din banii aceia pentru locuitorii din mahalaua mizerabilă. El mi-a spus că preoții cred că săracii nu trebuie ajutați, deoarece e vina lor că sunt săraci. Dacă săracii iau puținul pe care-l au și-l dau preoților de la templu, s-ar putea ca la următoarea reîncarnare să scape de sărăcie. Ei numesc lucrul acesta karma. Pentru ei nu există îndurare, har sau speranță.

Pe vremea când studiam la seminarul din Londra, obișnuiam să merg la All Soul's Church și să ascult predicile lui John Stott. Iată cum definea el harul: „Harul este dragostea căreia îi pasă, care se apleacă și care salvează." Harul este opusul karmei, căci ne dă ceea ce nu merităm: dragostea, îndurarea și iertarea lui Dumnezeu. Harul este un dar nemeritat. Harul este disponibil, chiar acum, în toiul luptelor pe care le ai și al lucrurilor care par să nu-ți meargă cum trebuie. Autorul epistolei către evrei descrie harul astfel:

„Așadar, să ne apropiem cu îndrăzneală de tronul harului, ca să primim milă și să găsim har care să ne dea ajutor la vreme de nevoie" (Evr. 4:16).

Dumnezeu spune că harul Lui este îndeajuns pentru tine, dar textul nu se oprește aici, ci continuă: „... căci puterea Mea este făcută desăvârșită în slăbiciune" (2 Cor. 12:9, NKJV). Dumnezeu nu-i spune lui Pavel: „Pavele, Eu pot să compensez puterea care-ți lipsește ție câteodată." Nu. Versetul spune lămurit că nu trebuie să fim puternici pe cont propriu. Puterea lui Dumnezeu strălucește și se desăvârșește prin slăbiciunea noastră atunci când suntem conștienți de ea.

Lucrul acesta îmi amintește de ideea pe care am spus-o

mai devreme și care poate că ți s-a părut prea dură și anume: Dumnezeu nu te-a creat să fii totul pentru toți. Viața este grea și toți avem probleme. Cei care pretind că n-au nicio problemă:

1. Fie își ascund problemele.
2. Fie se prefac că nu le au.

Când trăim sub presiunea sentimentului că trebuie să fim suficienți, dar suntem dezamăgiți de ceea ce suntem, cred că avem, într-adevăr, de ales între trei opțiuni:

1. Să ne ascundem. Aceasta este o stare plină de disperare. O stare care provoacă deznădejde și care ne face să credem că nimic nu se va schimba vreodată în bine. Deznădejdea provoacă depresie și mânie. Ne face să ne închidem față de prieteni și să ne izolăm. Ai fost vreodată într-o astfel de stare? Eu da. Poate te afli chiar acum într-o relație care nu merge și nu știi ce să faci. Te-ai străduit să faci schimbări, dar celălalt pare să nu le observe, așa că te simți frustrat și mânios. Poate că ai un loc de muncă ce nu te satisface și nu vezi nicio cale de ieșire. Te simți prins în capcană.
2. Să ne prefacem că nu avem probleme. Am descoperit că nivelul ascunderii problemelor în cadrul trupului lui Cristos a ajuns la cote alarmante. Biserica ar trebui să fie cel mai potrivit loc de pe fața pământului pentru a fi exact așa cum ești și pentru a spune adevărul, dar se pare că în biserică se întâmplă tocmai contrariul. Zâmbim la toată lumea și spunem că suntem bine, în timp ce intrăm pe ușă târând după noi inimi frânte și poveri insuportabile și ieșim pe

ea adesea în același mod. De ce ne prefacem că suntem în regulă? Probabil pentru că ne este rușine de adevărul pe care-l ascundem. Nu vrem ca oamenii să aibă o părere proastă despre noi. Ne e teamă că ne vor respinge. Avem impresia că trebuie să fim OK fiindcă toți ceilalți par să fie OK. Ani de zile m-am prefăcut că nu am probleme. Ce faci atunci când ești gazda unei emisiuni creștine în direct, așa cum am fost eu timp de cinci ani, și când simți în sufletul tău că atârni de un fir de ață? Eu zâmbeam ca să-mi ascund suferința, deși muream încet pe dinăuntru. Poți să fii un om renumit și totuși să fii îngrozitor de singur. Când ne prefacem că suntem bine, dar nu suntem, ne lăsăm dominați de anxietate și frică. Ne e teamă că cineva ar putea să vadă cine suntem noi cu adevărat.

Am descoperit și o a treia opțiune:

3. Ne revărsăm inima cu sinceritate înaintea lui Dumnezeu.

Eu am continuat să mă prefac până când am simțit că nu mai pot. Îmi amintesc că într-o seară, în dormitor, am udat pur și simplu podeaua cu lacrimi. Mă săturasem până peste cap să mă tot prefac că viața mea era în ordine și să încerc să fiu în regulă. Așa că m-am descărcat pe Dumnezeu. I-am spus că eram furioasă și înspăimântată, și obosită, și tristă, și singură, și confuză și tot ce mi-a trecut atunci prin cap. Nu mi-am stilizat cuvintele, ci le-am dat drumul pur și simplu așa cum veneau.

Cred că ultimele cuvinte pe care I le-am spus în rugăciunea aceea au fost:

— Nu mai pot continua așa.

Dar în loc să mă simt respinsă din cauza izbucnirii mele deznădăjduite, m-am simțit de parcă Dumnezeu S-ar fi aplecat spre mine ca să-mi spună:

— Știu. Eu te-am tot așteptat să vii.

Primul pas înainte

Spune-I lui Dumnezeu tot adevărul. N-are importanță care este acest adevăr – varsă-l tot înaintea Lui. Poate fi un adulter, o dependență, un avort. Poate fi dezamăgirea ta profundă sau faptul că-ți urăști viața. Poate fi faptul că soțul tău nu te bagă niciodată în seamă și că nu te ascultă. Poate ești dezamăgită de copiii tăi și nu știi dacă să te mânii pe tine sau pe ei. Poate că ești divorțată și ai o viață cum n-ai fi vrut niciodată să ai. Indiferent care ar fi problema ta, Dumnezeu o cunoaște și te invită la o plimbare cu El în grădină, unde să-I spui tot adevărul.

> Poporule, încrede-te în El în orice vreme, varsă-ți inima înaintea Lui! Dumnezeu este adăpostul nostru (Ps. 62:8).

Când mi-am propus să scriu această carte, am vrut să fie foarte practică și interactivă. Mi-am împărtășit povestea vieții în cărțile pe care le-am scris anterior, dar câteodată mă întreb dacă prin ele i-am insuflat cititorului dorința de a afla ce urmează, așa cum vreau să fac acum. Astfel că la sfârșitul

fiecărui capitol, ți-am pus la dispoziție pași simpli pe care să-i faci pentru a merge mai departe. Poți să alegi unul care ți se pare practic (sau pe toți). Poate că vei vrea să notezi pașii pe care i-ai descoperit chiar tu și care ți se par mai autentici – dar încearcă să nu treci în grabă peste pașii pe care ți-i ofer. Tu ești important! Orice început în viață este greu. Primul pas însă este cel mai greu. Acest pas presupune o alegere, o hotărâre de schimbare. Chiar dacă acest prim pas este unul foarte mic, făcându-l, vei ajunge mai departe de punctul din care ai pornit. Cere ajutorul lui Dumnezeu. Cheamă-L pe Duhul Sfânt să te călăuzească.

Chiar dacă acest

prim pas

este unul foarte mic,

făcându-l, vei ajunge

mai departe

de punctul

din care ai pornit.

Câte un pas o dată

Spune-I lui Dumnezeu tot adevărul

1. Ți-a trecut vreodată prin cap să-I scrii o scrisoare lui Dumnezeu? Ai putea fi uimit de câte lucruri I-ai scrie. Nu căuta să te corectezi; începe pur și simplu. Spune-I lui Dumnezeu totul. E interesant felul în care scrisul antrenează o anumită parte a creierului. Dacă te ajută, citește scrisoarea cu voce tare sau în șoaptă, dar în prezența Lui.

2. Caută un loc liniștit unde să te plimbi și să meditezi la Psalmul 61:2:

> Te chem de la capătul pământului cu inima mâhnită:
> „Condu-mă la stânca mai înaltă decât mine!"

David L-a strigat pe Dumnezeu chiar și atunci când era trudit și cu inima mâhnită. Nu știu în ce stare ești tu în clipa asta. Poate că ai renunțat și la tine, nu numai la Dumnezeu, dar El nu a renunțat la tine. Poate ți-e teamă să speri din nou, dar speranța se naște ca stropul de ploaie. Mă rog ca în mersul tău înainte cu pași mici, harul lui Dumnezeu să te ude până la piele.

doi

Recunoaște că te zbați în captivitate

Căci necazul nostru ușor, temporar, lucrează în noi greutatea veșnică a slavei cu mult mai măreață. Noi nu ne uităm la lucrurile care se văd, ci la cele care nu se văd, deoarece cele care se văd sunt trecătoare, dar cele care nu se văd sunt veșnice.

—2 Corinteni 4:17-18

Când lucrurile se năruie, printre ruine se strecoară tot soiul de lucruri, printre care și prezența lui Dumnezeu.

—Shauna Niequist

La ora cinci după-masa, în majoritatea orașelor traficul devine infernal. Orașul Dallas nu face excepție de la regulă. Așteptam la semafor, trecând în revistă în mintea mea toate lucrurile pe care trebuia să le fac în următoarele câteva zile. Christian era boboc la liceu și tocmai suferise un alt puseu de creștere.

Cumpărarea unei noi perechi de pantaloni era în capul listei. Trebuia să-mi fac manichiura, căci urma să predau la

conferința din timpul weekendului, ceea ce mi-a adus aminte că...

Trebuia să-mi ridic hainele de la curățătorie.

Speram să mai am câte ceva în congelator ca să încropesc ceva pentru cină, din moment ce nu aveam energia necesară să țin piept aglomerației din supermarket. În timp ce așteptam culoarea verde a semaforului, m-am uitat la indicatorul de carburant și mi-am dat seama că trebuia să alimentez degrabă.

„Mă voi ocupa de asta mâine", m-am gândit în sinea mea.

Lista pentru a doua zi devenea tot mai lungă. În final, traficul s-a pus în mișcare. Apunea soarele când am virat în fundătura unde locuiam. I-am făcut cu mâna vecinului care se juca pe pajiște cu noul lui cățel, am intrat în curte și apoi în garaj. Am oprit mașina, mi-am luat geanta de pe locul pasagerului și am intrat în casă. Prin geamul de la bucătărie i-am văzut pe Barry și Christian jucând fotbal în lumina palidă a serii. Imaginea lor m-a făcut să zâmbesc. În copilărie, Barry nu avusese timp să se joace, dar voia să fie sigur că Christian nu va rata niciun sport.

M-am întors să deschid congelatorul și, în clipa aceea, un junghi puternic m-a lovit în spate. Am țipat de durere. M-am întors încet și m-am sprijinit de masa din bucătărie. Nu știam ce se întâmplă. Am rămas țintuită locului încercând să-mi trag răsuflarea. Am făcut un pas înainte, cu băgare de seamă, să văd dacă pot umbla și n-am simțit nicio durere; păream OK. Mi-am închipuit că mi s-a blocat un nerv pentru o clipă, iar apoi s-a deblocat. În seara aceea, nu i-am pomenit lui Barry nimic din ce pățisem, fiindcă obișnuiește să se îngrijoreze prea tare. (Christian și cu mine l-am poreclit cu dragoste Eeyore, după măgărușul din serialul Winnie de Pluș, care are impresia

că-l așteaptă un dezastru după fiecare colț.) Următoarele câteva zile m-am simțit bine, dar într-o dimineață, când încercam să ies din mașină, am simțit că mi s-a blocat spatele și că nu mai puteam să mă mișc. Durerea m-a săgetat în jos pe șira spinării, apoi în picior. Am reușit cumva să mă așez din nou în scaunul șoferului și am așteptat să mă părăsească durerea. Mi-era teamă să mă mișc. Aveam impresia că dacă mă mișcam, puteam să îmi lezez ceva din trup, așa că am stat acolo până când s-a întors Barry acasă și m-a ajutat să ies din mașină.

În următoarele câteva săptămâni, durerile îngrozitoare de spate care mă împiedicau să umblu s-au repetat cu regularitate. Acum nu numai Barry era îngrijorat, ci și eu. Știam că trebuia să merg la un medic să mă consulte. Când medicul a văzut în ce hal mă durea spatele și cât de tare mă împiedica să umblu, mi-a recomandat să merg la un neurochirurg. În săptămânile care au urmat, am făcut mai multe investigații și o ecografie. Apoi doctorul m-a supus unei tomografii computerizate, injectându-mi în măduva spinării o substanță de contrast colorată. După sosirea rezultatelor, doctorul ne-a chemat înapoi la cabinet. El mi-a explicat că două inele din partea de jos a coloanei se atrofiaseră, iar oasele apăsau pe nervi. Durerea din spate radia acum până în piciorul stâng. Abia mai puteam umbla.

— Putem încerca să vă administrăm injecții cu cortizon ca să ameliorăm durerea și să reducem inflamația, mi-a zis el. Dar nu sunt sigur că ele vor fi de ajuns. S-ar putea să fie nevoie să vă operăm.

Am decis să încep cu injecțiile, din moment ce auzisem relatări îngrozitoare despre operațiile la coloană, așa că medicul

m-a trimis la un specialist în anestezie. Prima injecție cu cortizon nu mi-a ameliorat deloc durerea; anestezistul mi-a mai făcut încă o injecție, dar nici aceasta n-a ajutat la nimic. Slăbeam pe zi ce trece tot mai mult și aveam dureri tot mai mari. Majoritatea zilelor le petreceam în pat. Mă simțeam ca o femeie foarte bătrână, ca o ființă care își ratase viața. Depresia clinică, care mi se păruse suportabilă în trecut, amenința să mă înghită cu totul. Numai în urmă cu câteva luni mi se oferiseră o mulțime de oportunități minunate. Mă aștepta un program încărcat cu conferințe, chiar primisem o ofertă de la televiziune, dar acum mi se părea că fiecare ușă mi se trântise în nas, lăsându-mă singură în hol.

Ai fost și tu într-o astfel de stare? Circumstanțele sunt diferite la toată lumea, dar sentimentele sunt similare. Poate că în cazul tău a fost vorba despre o relație care ți-ai închipuit că se dezvoltă și că-ți promite un nou statut în viață, o relație romantică care părea să-ți deschidă ușa spre un viitor minunat pe care-l și vedeai deja în mintea ta. Toate năzuințele și aspirațiile tale se aflau de cealaltă parte a ușii și, brusc, fără niciun avertisment, ușa ți s-a trântit în nas. O astfel de nenorocire s-a abătut peste viața uneia dintre prietenele mele. A fost cumplit. Până atunci, orice lucru neplăcut, orice cuvânt jignitor pe care i l-ar fi adresat cineva, pălea în umbra verighetei ce scânteia pe inelarul de la mâna ei stângă. Inelul acela dovedea că merita să fie iubită. Dar când logodna ei a fost anulată, i s-au năruit nu numai planurile, ci și inima și părerea ei despre sine. Părea că se ofilește ca o floare neudată. Rămăsese singură, dincolo de ușă.

Poate că ai tânjit să fii mamă și ți-ai văzut prietenele sărbătorind în familiile lor nașterea nu doar a primului copil,

ci și al celui de-al doilea sau chiar de-al treilea. Te-ai bucurat împreună cu ele, dar în adâncul sufletului tău sufereai. Ai făcut tot ce-ai știut că poți să faci. Te-ai supus la tot felul de proceduri dureroase și scumpe în speranța că vei deveni mamă, dar de fiecare dată ți se trântea ușa în nas. Am primit o scrisoare de la o femeie care nu și-a trecut nici numele, nici adresa, dar care mi-a relatat o fărâmă din viața ei. Încercase ani de zile să rămână însărcinată și la un moment dat, împreună cu soțul ei, a ajuns să economisească o sumă însemnată ca să încerce fertilizarea in vitro. Îmi imaginez cât de mare i-a fost bucuria când a aflat că a rămas însărcinată, dar bucuria i-a fost brusc secerată. La opt săptămâni de sarcină, femeia a suferit un avort spontan. I s-a trântit în față o ușă deosebit de crudă.

În scrisoarea ei, mi-a pus următoarea întrebare: „*Cum poate un Dumnezeu iubitor să îngăduie o astfel de nenorocire?*"

Singurătatea și jalea deznădăjduită ce răzbăteau din scrisoare erau aproape palpabile și nu m-am putut abține să nu plâng pentru ea. Ușa trântită în nas cu atâta cruzime o lăsase și pe ea singură în hol.

Multe uși ni se trântesc în nas pe parcursul vieții:

Sfârșitul unei prietenii pe care ai prețuit-o.

Pierderea unui loc de muncă.

Un divorț la care nu te-ai așteptat.

Un copil care te-a scos din viața lui.

O problemă de sănătate devastatoare.

Circumstanțele sunt diferite la toți, dar sentimentul de respingere, de izolare sau de tristețe este copleșitor. Problemele din viață devin mult mai greu de suportat când n-ai de ales, când nu știi ce să mai crezi. Mă întreb dacă nu cumva femeia

care și-a pierdut copilașul nu mi-a dat numele și adresa tocmai din cauză că îi era rușine de întrebarea pe care mi-a pus-o.

„Cum poate un Dumnezeu iubitor să îngăduie o asemenea nenorocire?"

Ea n-ar trebui să se simtă rușinată de întrebarea pusă sau de mânia și durerea din spatele întrebării. Întrebările ei contează. Cum poți să pierzi un copil și să nu strigi „De ce?" Cum *poate* un Dumnezeu iubitor să îngăduie astfel de nenorociri? Când ne este teamă să punem întrebări de genul acesta, când ne este teamă să ne plângem înaintea lui Dumnezeu, rămânem singuri în durerea noastră. Și cred că nimic nu-i mai dureros decât să te simți singur după ce ți s-a trântit o ușă în nas. Dacă ești înconjurat de cei dragi ai tăi, ei nu pot decât să te compătimească, dar nu pot pătrunde până în adâncul sufletului tău devastat. Pentru ei viața merge înainte, dar nu și pentru tine. Tu rămâi înțepenit în hol. Dacă nu ai pe nimeni lângă tine, durerea e mult mai împovărătoare. M-am întrebat adesea dacă depresia cronică și anxietatea din societatea noastră se datorează nu atât lipsei anumitor substanțe din creier, cât lipsei relațiilor în viața noastră. Rețelele de socializare ne fac să credem că nu suntem singuri. Ne uităm la numărul celor care ne urmăresc pe platformele de socializare, dar *urmărirea* n-are nicio treabă cu relația. Și noi putem urmări o mulțime de oameni – renumiți chiar, cu care s-ar putea să nu ne intersectăm niciodată în viața reală – și să avem impresia că păstrăm legătura cu ei, dar totul nu-i decât o iluzie. Dacă i-am întâlni pe stradă, ar trece pe lângă noi fără să ne observe. Nu înseamnă că dacă avem cu noi un smartphone în hol, acesta va suplini nevoile reale pe care le avem ca oameni în carne și oase.

Gândește-te la viața ta o clipă. Poți să identifici un moment

în care ți s-a trântit ușa în nas? Poate că experiența e de domeniul trecutului pentru tine, fiindcă ți-ai continuat viața, dar ce ai făcut cu sentimentele care însoțesc adesea astfel de experiențe? În ceea ce mă privește pe mine, am observat că sentimentele pe care le-am îngropat nu au dispărut; dimpotrivă, ele au dat naștere la mânie, teamă și depresie. Am crezut că le-am depășit, dar n-am făcut decât să car după mine povara acelor sentimente neexprimate și dureroase. Poate crezi că nu-i o atitudine prea creștinească să te duci înaintea lui Dumnezeu cu mânia, durerea și dezamăgirea ta, dar eu cred că tocmai această atitudine te împiedică să ai o relație adevărată cu Cristos. Cu fiecare sentiment pe care-l îngropăm, devenim tot mai nesinceri cu El. Ia gândește-te puțin! Îi ceri lui Dumnezeu să intervină într-o situație, fie că e vorba de vindecare, fie de restaurarea unei relații, dar situația nu se schimbă, așa că îți îngropi sentimentele. Nu crezi că această atitudine va avea impact asupra credinței tale? Cum te vei mai ruga data viitoare? Te vei ruga cu aceeași înflăcărare și pasiune sau te vei îndoi tot mai mult de ceea ce poate sau vrea Dumnezeu să facă? Sunt convinsă că bisericile sunt pline de creștini dezamăgiți care nu știu cum să recunoască lucrul acesta. Așadar, ce altă alternativă ne rămâne? Ce facem cu durerea și întrebările care se nasc în noi când viața ni se pare nedreaptă și crudă? Cum ne vărsăm inimile înaintea lui Dumnezeu când simțim că tocmai El este Cel care ne-a dezamăgit?

Când sunt dezamăgită, eu mă întorc la Cuvântul lui Dumnezeu. Nu știu dacă pentru tine Cuvântul lui Dumnezeu este prioritar în viață, dar pentru mine, El este sursa vieții. Când mă simt singură și rătăcită, deschid paginile Cuvântului

lui Dumnezeu ca să mă regăsesc pe mine. Biblia nu este o aplicație Pinterest unde găsești cugetări optimiste și citate motivaționale. Biblia este presărată cu tânguirile sincere și sfâșietoare ale celor care L-au iubit pe Dumnezeu, dar care au simțit izbitura dureroasă a ușilor trântite în nas.

Profetul Ieremia obosise să tot aștepte ca Dumnezeu să i Se descopere:

> De ce durerea mea este fără sfârșit? De ce rana mea este incurabilă și refuză să se vindece? Vei fi Tu pentru mine ca un izvor înșelător, ca niște ape care nu dăinuiesc? (Ieremia 15:18)

Strigătul lui Ieremia e limpede: „Ajunge, Doamne! Sunt epuizat. Când ai de gând să Te arăți?"

Iov a blestemat ziua în care s-a născut.

> Să piară ziua în care m-am născut și noaptea în care s-a zis: „S-a zămislit un băiat!" Prefacă-se în întuneric ziua aceea! Fie ca Dumnezeu să nu Se îngrijească de ea din ceruri, iar lumina să nu strălucească peste ea! (Iov 3:3-4)

Dacă ai citit povestea lui Iov, atunci știi că el a pierdut tot ce avea. A fost cel mai bogat om din vremea sa, dar și-a pierdut toată averea într-o singură zi. Apoi și-a pierdut copiii. Aceștia erau adunați împreună în casa fratelui lor mai mare, când o vijelie a spulberat casa și toți au pierit sub dărâmături. Imediat după aceea, Iov și-a pierdut sănătatea, fiind lovit cu bube din cap până-n picioare. A fost cumplit pentru Iov, cum cred că

ar fi pentru oricare dintre noi, nu-i de mirare că a ajuns să-și dorească să nu se fi născut.

În cartea lui Rut o întâlnim pe Naomi, care și-a pierdut soțul și cei doi fii. Când s-a reîntors în Betleem, locul ei de baștină, Naomi era o femeie zdrobită. Ea L-a învinuit pe Dumnezeu pentru amărăciunea din suflet provocată de pierderea celor dragi. Pe când se apropia de vechea ei casă, a fost zărită de prietenele sale, care au alergat să-i iasă în întâmpinare, dar care au rămas încremenite la auzul cuvintelor ei:

> Nu mă mai numiți Naomi, ci numiți-mă Mara, pentru că Cel Atotputernic m-a amărât mult. Când am plecat, aveam de toate, dar Domnul m-a adus înapoi cu mâinile goale. De ce să mă mai numiți Naomi, de vreme ce Domnul a mărturisit împotriva mea și Cel Atotputernic a adus necazul asupra mea? (Rut 1:20-21)

Cuvântul lui Dumnezeu este plin de tânguirile sincere, disperate și necontrolate ale bărbaților și femeilor de-a lungul secolelor, care au suferit durerea îngrozitoare de a li se fi trântit ușile în nas. Ei au pus întrebări pe care le-am pune și noi dacă am fi sinceri. De ce ne este atât de greu să fim sinceri cu Dumnezeu în durerea noastră? Cred că la baza lipsei noastre de sinceritate se află încercarea noastră, a creștinilor, de a împăca două principii fundamentale:

1. Dumnezeu este dragoste.
2. Dumnezeu este puternic.

Primul principiu îl regăsim sub forma unui fir călăuzitor în intreaga Biblie – nu numai faptul că Dumnezeu este iubitor,

ci și faptul că El Însuși este sursa și esența dragostei. Al doilea principiu: Dumnezeu este puternic; El este atotputernic. Există nenumărate relatări despre intervențiile lui Dumnezeu, despre puterea pe care Și-o exercită asupra tuturor oamenilor și asupra tuturor lucrurilor. Prin urmare, Dumnezeu ne iubește și are puterea să împiedice orice tragedie care ar putea să ne lovească viețile. Având aceste două principii de bază la temelia credinței noastre, e logic să ne întrebăm de ce un Dumnezeu iubitor și atotputernic îngăduie suferința în viața noastră? E cât se poate de limpede că El este în stare să împiedice să se întâmple lucruri rele și dacă e și iubitor, de ce n-ar vrea să le împiedice? Mi-ar plăcea să-ți dau un răspuns la această întrebare, dar nici eu nu am. Mă alătur și eu lui Pavel, care îi scria bisericii din Corint:

> Acum vedem ca într-o oglindă, în chip întunecos, dar atunci vom vedea față în față (1 Cor. 13:12).

Multe lucruri care par lipsite de logică ni se întâmplă zi de zi. În astfel de situații, eu aleg, prin credință, să-mi amintesc următoarele:

1. Noi trăim în planul B.
2. Cristos este Răscumpărătorul în planul B.
3. Încă nu suntem acasă, dar Cristos S-a dus să ne pregătească un loc.
4. Chiar dacă holul este întunecat, nu suntem niciodată singuri acolo.

> Domnul este aproape de cei cu inima înfrântă și mântuiește pe cei cu duhul zdrobit (Ps. 34:18).

Poate crezi că eu am dat năvală înaintea lui Dumnezeu cu întrebările mele, dar n-am făcut asta. Până să ajung acolo, am străbătut un drum lung și anevoios, dar așa cum spune Shauna Niequist, pe care am citat-o la începutul acestui capitol: „Când lucrurile se năruie, printre ruine se strecoară tot soiul de lucruri, între care și prezența lui Dumnezeu."*

Dă-mi voie ca în rândurile următoare să-mi închei povestea. În zilele și săptămânile care au urmat după eșecul injecțiilor cu cortizon, am petrecut mult timp vorbind sincer cu Dumnezeu. Mi-am vărsat inima și întrebările înaintea Lui:

„Dar dacă n-o să mai pot umbla niciodată?"

„Dar dacă n-o să mai scap niciodată de durere?"

„Dar dacă viața mea, care părea să arate ca o ușă larg deschisă spre viitor, se va limita de acum la cei patru pereți ai casei mele?"

Pe măsură ce aduceam înaintea Tatălui meu ceresc temerile reale care mă frământau, El continua să-mi dea același răspuns:

„Eu voi fi cu tine."

„Eu voi fi cu tine."

„Eu voi fi cu tine."

Chiar atunci când îmi vărsam temerile înaintea Lui, simțeam că mă susține. Că nu mă judecă, ci mă copleșește cu compasiunea Lui. Analizând posibilitatea unei schimbări drastice a stilului de viață pe care l-am avut până atunci, am realizat că definisem calitatea vieții mele în funcție de realizările mele, că pusesem mare preț pe *ceea ce făceam*, nu pe *cine sunt*. Am înțeles că dragostea lui Dumnezeu pentru mine nu depindea de conferințele pe care le susțineam, de cărțile pe care le scriam sau de călătoriile pe care le întreprindeam. Totodată, mi-am dat seama că uneori percepția

* Shauna Niequist, *Bittersweet*, Zondervan, Grand Rapids, 2013, p. 94.

mea despre dragostea lui Dumnezeu față de mine depindea de felul în care se desfășurau lucrurile în viața mea. Dacă lucrurile mergeau bine, mă simțeam iubită de Dumnezeu. Dacă lucrurile mergeau rău, mă simțeam părăsită. Descoperirea Lui mi-a arătat că Dumnezeu este întotdeauna aproape.

Pusă față în față cu adevărul că viața mea s-ar putea să nu mai fie așa cum îmi doream, am simțit cum mi se zguduie credința din temelii. Zguduirea a fost benefică, deoarece a scuturat de pe mine praful părerilor culturale, nu a adevărurilor biblice. M-a scăpat de convingerea că mă predasem lui Cristos cu tot ce aveam, când de fapt mă simțeam atât de îndreptățită să trăiesc viața pe care mi-o doream. M-a scuturat, totodată, de convingerea că trăiam prin credință, când de fapt trăiam după ceea ce mi se părea mie logic.

Am descoperit, de asemenea, că Dumnezeu este cu noi în zguduirea noastră dacă Îl căutăm pe El în ea. În momentele acelea mi-am adus aminte de promisiunea pe care a scris-o păstorașul David:

> Chiar dacă ar fi să umblu prin valea umbrei morții, nu mă tem de rău, căci Tu ești cu mine. Toiagul și nuiaua Ta mă mângâie (Ps. 23:4).

Nu există petic de pământ în lumea asta unde să fim despărțiți de dragostea și tovărășia lui Cristos. Scriitorul epistolei către evrei subliniază lucrul acesta astfel:

> ... El [Dumnezeu] a spus: „Nicidecum nu te voi lăsa și nicidecum nu te voi părăsi" (Evr. 13:5).

Dacă lucrurile mergeau bine,
mă simțeam *iubită* de Dumnezeu.
Dacă lucrurile mergeau rău,
mă simțeam *părăsită*.
Descoperirea Lui mi-a arătat
că Dumnezeu este
întotdeauna aproape.

În necazul meu am descoperit un adevăr minunat: Dumnezeu nu locuiește numai în spațiile larg deschise din viața noastră, ci și în hol, iar prezența Lui poate fi resimțită mai acut când ușa ni se trântește în nas. Multele mărunțișuri care mi-au umplut viața n-au făcut decât să mă desensibilizeze față de adevăratul rost al vieții mele: să-I aduc slavă lui Dumnezeu, să-L cunosc pe El și să-L las pe Duhul Sfânt să invadeze fiecare ungher din viața mea. Și atunci am început să mă închin Lui în hol.

A sosit vremea să accept ceea ce viața avea să îmi rezerve, așa că mi-am făcut programare la neurochirurg. El mi-a spus foarte clar că mă poate opera, doar că operația va fi foarte complicată:

— Va trebui să intervin prin spate ca să extirp un inel și prin față ca să-l pot prinde pe celălalt. Datorită acestui lucru vă veți alege cu niște cicatrici interesante, așa că s-a zis cu mersul dumneavoastră la plajă!

L-am asigurat că din moment ce fusesem crescută într-un mediu baptist conservator, plaja nu era o problemă pentru mine. Și am stabilit data intervenției chirurgicale.

Era încă întuneric în dimineața în care am ajuns cu Barry la spital. M-am dus la internări și de acolo am fost repartizată într-un salon, unde m-am schimbat într-o cămașă de noapte și unde mi s-a administrat ceva intravenos. Barry stătea alături de mine, dar dă-mi voie să-ți spun că prezența lui Cristos era atât de palpabilă, încât simțeam că pot să-L iau de mână. Și n-am simțit doar prezența Lui, ci și pace în privința rezultatului operației. Mi-ar plăcea să te pot privi în față în timp ce scriu aceste lucruri. E ușor să faci afirmații despre credință când ieși dintr-un tunel întunecat, dar vreau să știi că eu eram plină de

pacea Lui *fără să știu* ce avea să se întâmple. Cristos ne dă pace în momentele în care nu știm ce urmează să se întâmple.

Chirurgul a venit la mine și mi-a făcut cunoștință cu un al doilea chirurg.

— Ea vă va ține organele cât timp eu voi interveni prin partea din față a trupului dumneavoastră.

La o remarcă de genul acesta, nici nu știi ce să mai spui.

„Mulțumesc?"

„Încearcă să le pui înapoi la locul lor?"

Chirurgul principal i-a spus lui Barry că procedura va dura aproximativ șase ore și că-l va anunța când va termina. În timp ce mă transportau cu targa spre sala de operație și ne apropiam de intrare, ultimul meu gând conștient a fost: „Mă predau cu totul Ție."

Țin minte că pe când încercam să mă trezesc din amorțeală, Barry m-a întrebat dacă pot să-mi mișc degetele de la picioare. Nu credeam că un om în toată firea putea să-mi pună o întrebare atât de stupidă, dar în clipa aceea mi-am amintit unde eram. Așa că mi-am mișcat degetele de la picioare. După câteva zile, am putut umbla fără dureri și am realizat că intervenția chirurgicală fusese una reușită.

Rezultatul în cazul tău se poate să fi fost diferit. Poate chiar acum, când citești aceste rânduri, trăiești cele mai dureroase clipe din viața ta. Când nu poți să vezi capătul suferinței tale, e greu să nu cazi în disperare. De aceea, fac apel din nou la apostolul Pavel:

> Căci necazul nostru ușor, temporar, lucrează în noi greutatea veșnică a slavei cu mult mai măreață. Noi nu ne uităm la lucrurile care se văd, ci la cele care nu se văd, deoarece cele care se văd sunt trecătoare, dar cele care nu se văd sunt veșnice (2 Cor. 4:17-18).

Dacă nu cunoști epistola sau viața lui Pavel, e ușor să-i respingi cuvintele. Când pomenește despre *necazul ușor* și *temporar*, ai impresia că Pavel e rupt de realitate. Dacă te uiți la problema cu care te confrunți în prezent, probabil că *ușor* și *temporar* nu sunt tocmai cuvintele pe care le-ai alege ca s-o descrii. Dar nu te opri la aceste cuvinte, ci citește mai departe. Pavel are multe să ne împărtășească. Mai întâi, ne descrie suferințele extreme prin care a trecut, astfel încât să nu-i nesocotim cuvintele, iar apoi ne face parte de două daruri care ne vor ajuta atunci când ne vom regăsi în hol. Să ne uităm mai întâi la suferințele lui:

> De cinci ori am primit de la iudei patruzeci de lovituri fără una, de trei ori am fost bătut cu nuiele, o dată s-a aruncat cu pietre în mine, de trei ori am naufragiat, am fost o zi și o noapte în adâncul mării, adesea în călătorii, în pericole pe râuri, în pericole din cauza tâlharilor, în pericole din cauza celor din neamul meu, în pericole din cauza neamurilor, în pericole în cetate, în pericole în pustie, în pericole pe mare, în pericole printre frații falși, în muncă și osteneală, adesea în nopți nedormite, în foame și sete, adesea în posturi, în frig și fără haine (2 Cor. 11:24-27).

Suferința lui a fost inimaginabilă, dar ea nu s-a terminat aici. Poți să citești despre lapidarea lui Pavel în Fapte 14.

Scopul lapidării nu a fost niciodată pedepsirea, ci moartea, fără excepție. E un mod de-a dreptul barbar de a ucide, care se mai practică încă în unele părți ale lumii. Bărbații sunt îngropați în pământ până la talie, iar femeile până la piept. Pentru a prelungi suferința, niciunui martor nu i se îngăduie să arunce

cu pietre mari în condamnat. Toți acuzatorii condamnatului trebuie să fie în stare să participe la execuție și să arunce cu piatra în el. Lapidarea este o moarte lentă. Așadar, când prigonitorii au dat cu pietre în Pavel, au presupus că l-au omorât.

> Ei au aruncat cu pietre în Pavel și apoi l-au târât afară din cetate, crezând că a murit (Fapte 14:19).

Lista necazurilor lui Pavel este copleșitoare. Atunci de ce le numește el „ușoare și temporare"? Eu cred că din două motive: primul, ca să ne uităm în jurul nostru, iar al doilea, ca să ne uităm în sus.

Revenind la darurile lui Pavel, iată primul pe care ni-l oferă: Dumnezeu nu risipește nicio suferință prin care trecem. El răscumpără fiecare strop de suferință din viața noastră.

Eu nu pot să mângâi o femeie care și-a pierdut copilașul, dar dacă tu ai pierdut unul, tu poți. Ea te va asculta pentru că tu o înțelegi.

Nu pot să mângâi o femeie părăsită de soț, care are probleme financiare și copii de crescut, dar tu poți, dacă ai trecut prin așa ceva.

Poate că tu nu poți mângâia pe cineva a cărui tată s-a sinucis, dar eu pot.

Poate că tu nu înțelegi ce înseamnă depresia acută sau boala mintală și nu știi ce să-i spui unui om afectat de astfel de stări, dar eu înțeleg și pot să ajut.

Aceasta este frumusețea zdrobirii. Când suferința ne zdrobește și ne lasă în hol cu Dumnezeu, iar noi Îi încredințăm zdrobirea noastră, e uimitor ce poate să facă din ea în viața altora. Iată cum descrie curajosul apostol Pavel această ipostază:

> Tatăl îndurărilor și Dumnezeul oricărei mângâieri, Cel Care ne mângâie în toate necazurile noastre, pentru a-i putea mângâia pe cei ce sunt în orice necaz cu mângâierea cu care noi înșine suntem mângâiați de Dumnezeu (2 Cor. 1:3-4).

Al doilea dar pe care ni-l face Pavel în această epistolă este să ne aducă aminte de identitatea și destinația noastră.

> De aceea, noi nu ne descurajăm, ci, chiar dacă omul nostru din afară piere, totuși omul nostru dinăuntru este înnoit din zi în zi. Căci necazul nostru ușor, temporar, lucrează în noi greutatea veșnică a slavei cu mult mai măreață. Noi nu ne uităm la lucrurile care se văd, ci la cele care nu se văd, deoarece cele care se văd sunt trecătoare, dar cele care nu se văd sunt veșnice (4:16-18).

Pavel ne amintește că, deși viața poate fi foarte dureroasă, suferința și pierderile sunt de scurtă durată, iar frământările și luptele se vor sfârși într-o bună zi. Ele nu durează veșnic. Mi-l imaginez pe Pavel stând lângă tine în hol și spunându-ți: „Haide. Adună-te. Uită-te la Domnul. Ține minte al Cui ești; ține minte că necazul tău este trecător."

Mai presus de Pavel, în hol alături de tine este Cristos. El este cu tine și în sala de operație. El este cu tine pretutindeni unde mergi. În clipa asta, tu nu ești singur. Următorul pas e cât se poate de simplu: Vorbește-I lui Dumnezeu de necazul tău. Spune-I cum te-ai simțit când ți s-a trântit ușa în nas. Spune-I

cât ești de singur și de rănit. Lasă-L să stea cu tine în hol și ascultă-L cum îți spune: „Sunt aici. Sunt aici. Sunt aici."

Dumnezeu nu ne bruschează niciodată în durerea noastră. El așteaptă lângă noi atât timp cât e nevoie. Dar când începi să accepți mângâierea Lui, s-ar putea să te uiți în jur și să vezi că nu ești numai tu în hol. Mai sunt și alții acolo, care nici măcar nu-și pot ridica capul din pulbere. Poate că aceștia nu mă vor asculta pe mine, dar s-ar putea să te asculte pe tine. Poate ai vrea să rostești și tu rugăciunea mea de fiecare zi:

> *Doamne, dă-mi ochi să văd ceea ce s-ar putea să ratez. Dă-mi urechi să aud ce se petrece în sufletul unui om dincolo de ceea ce mi-ar putea spune.*

Isus este Răscumpărătorul din hol.

Următorul pas

e cât se poate de simplu:

Vorbește-I

lui Dumnezeu

de necazul tău.

Câte un pas o dată

Spune-I lui Dumnezeu tot adevărul

1. Gândește-te să ții un jurnal cu tot parcursul vieții tale până în acest moment. Așază pe două coloane lucrurile pozitive și cele negative din viața ta. Care au fost cele mai grele probleme din viața ta? Care sunt problemele cu care te confrunți în prezent?

2. Intră în odăița ta și cere-I Duhului Sfânt să-ți aducă aminte de lucrurile pe care poate că le-ai îngropat. Dacă printre ele se ascunde un abuz suferit în copilărie, ar fi înțelept să apelezi la un consilier creștin ca să ieși din starea în care te zbați.

   Când Christian era doar un băiețel, tăticul lui l-a pus să confecționeze un colaj din pietricele și bucăți de sticlă netedă. Fiul meu nu credea că ar putea ieși ceva frumos din niște cioburi, până când n-au început amândoi să le lipească cu adeziv, în formă de inimă. Colajul finisat arată minunat. E una dintre cele mai prețuite comori pe care le am. Te-ai gândit vreodată să faci și tu așa ceva? Să te duci la un magazin cu articole de bricolaj și să încerci să faci un proiect practic și drăguț din lucruri sparte? Eu am convingerea fermă că Dumnezeu poate să facă lucruri minunate cu viața ta zdrobită dacă-I dai Lui toate cioburile.

3. Dacă nu reușești să identifici momente când te-ai simțit părăsit în viață, cere-I lui Dumnezeu să te ajute. Caută să meditezi la această promisiune:

> Dacă vreunuia dintre voi îi lipsește înțelepciunea, s-o ceară de la Dumnezeu, care dă tuturor cu generozitate și fără să mustre, și ea îi va fi dată (Iacov 1:5).

trei

Schimbă-ți modul de gândire

Nu vă conformați acestui veac, ci lăsați-vă transformați prin înnoirea minții voastre, ca să puteți discerne care este voia lui Dumnezeu, cea bună, plăcută și desăvârșită.

—Romani 12:2

Eu pot să spun că trebuie să-mi iubesc copiii mai mult, dar asta n-ajută la nimic. Nu te poți forța să simți ceea ce nu simți. Trebuie să-ți schimbi modul în care gândești despre copiii tăi, despre soțul tău, despre soția ta, iar lucrul acesta îți va schimba sentimentele față de ei, iar sentimentele vor schimba mai apoi faptele tale.

—Rick Warren

Nu sunt vorbăreață de felul meu, acesta fiind unul dintre motivele pentru care nu-mi plac petrecerile. La petreceri lumea se așteaptă din partea ta să socializezi. Socializarea este un concept îngrozitor pentru o scoțiană. Noi, scoțienii, tindem să fim puțin mai rezervați, iar când suntem prinși la colț ca niște pui la rotisor și trebuie să

* Rick Warren, http://pastorrick.com/devotional/english/full-post/to-change-how-you-act-change-the-way-you-think.

întreținem o conversație politicoasă cu un străin, ajungem să dăm în bâlbâială. Așa s-a întâmplat o vreme în cazul meu și nu doar din pricina reticenței moștenite prin cultură. N-aveam încredere în mine când mă găseam într-o mulțime de oameni necunoscuți. Poate că reținerea mea ți se pare ciudată când te gândești că am petrecut mult timp pe scenă sau la televiziune, dar în astfel de roluri mă simt în elementul meu. Știu ce se așteaptă de la mine. Când mă urc pe scenă știu că fac ceea ce m-a chemat Dumnezeu să fac. Când mă aflu la televizor, îmi place sentimentul de intimitate pe care mi-l dă faptul că mă uit drept în camera de filmat și le reamintesc celor care mă urmăresc că Dumnezeu îi iubește exact așa cum sunt. (Poate tu n-ai considera televiziunea un mediu intim, dar mie așa mi se pare.) Însă când mă aflu printre oameni străini sau mai puțini cunoscuți, câteodată mă simt stingheră. În astfel de momente, îmi trec tot felul de gânduri ridicole și nepotrivite prin minte.

„Să mă urc pe masa din sufragerie și să cânt *Hills are alive with the sound of music*?"

„Să mă prefac că mă rog?"

„Dacă ies cu spatele, vor crede oare că intru?"

Poate că din această cauză m-am simțit întotdeauna mai în largul meu cu câinii. Poți să te așezi lângă ei pe dușumea, și dacă-i scarpini după urechi, ei sunt fericiți. Doar atât așteaptă, și dau din codițe ca să ți-o dovedească. N-am fost o pustnică, să nu mă înțelegi greșit. Mă simțeam în largul meu printre prietenii apropiați, dar în anumite situații, trebuia să mă lupt cu mine însămi din pricina imaginii și impresiei pe care o aveam despre mine. Imaginea pe care o aveam despre mine și

gândurile negative mi-au influențat ani de zile modul de viață și alegerile: unde să merg și unde să nu merg.

În 2012 am fost invitată să vorbesc la o conferință organizată pe stadionul Wembley din Londra și susținută de biserica Hillsong, cea mai mare biserică din lume, al cărei complex principal se află în orașul Sydney din Australia. Nu eram străină de melodiile minunate pe care le-a compus trupa Hillsong de-a lungul anilor, dar niciodată nu-i mai întâlnisem pe pastorii principali ai bisericii lor, Brian și Bobbie Houston. Singura mea legătură cu biserica Hillsong era prietena mea, Christine Caine.

Vorbitoarele la conferința „Colour" (numele conferinței Hillsong pentru femei) din acel an erau Christine, Priscilla Shirer și Bobbie Houston. Călătorisem singură din Dallas până în Londra, dar de îndată ce am ajuns, Bobbie și echipa ei m-au făcut să mă simt binevenită și foarte iubită. Pe stadionul Wembley încap peste 12.000 de oameni, o priveliște chiar intimidantă de pe scenă, dar care mi-a umplut ochii de lacrimi. Niciodată nu mi-am imaginat că voi vedea o asemenea mulțime de femei în Anglia. Înainte să ajung în America, am lucrat ca evanghelistă în cadrul British Youth for Christ. Pe vremea aceea, ne luptam să adunăm câteva sute de oameni la evenimentele noastre, și să văd acum mii de femei închinându-se lui Dumnezeu împreună pe stadionul Wembley a fost o adevărată minune.

Mi-a plăcut fiecare moment al conferinței, dar în ultima seară, sentimentele mele de nesiguranță au ieșit la iveală. După conferință am fost invitate la o petrecere acasă la un cuplu de englezi, nu numai noi, vorbitoarele, ci toată trupa de închinare și câteva dintre prietenele și liderii bisericilor Hillsong din

toată Europa care au venit să participe la conferință. În timp ce toată lumea se aduna în culise și începea să se îngrămădească în mașini, flecărind încântate în haine drăguțe de petrecere, eu m-am scuzat – bâiguind ceva legat de o durere de cap – și m-am întors la hotel. Îmi amintesc că stăteam în pat, singură și cam pierdută, dar gândul de a mă amesteca printre femeile acelea care arătau ca niște fotomodele era peste puterile mele. Eu nu eram suficient de elegantă și spirituală. În plus, purtasem deja toate hainele pe care le-am adus cu mine și altele nu aveam pentru petrecere, așa că m-am exclus singură.

Privind acum în urmă, știu că nimănui nu i-ar fi păsat ce haine aș fi purtat la petrecere sau dacă m-aș fi ghemuit pe jos cu câinele, pisica sau hamsterul meu, prea epuizată ca să mai vorbesc. Problema nu erau ei – ci eu. Problema era imaginea pe care o aveam *eu* despre mine; ceea ce credeam *eu* despre mine. Culmea e că în weekendul acela vorbisem despre faptul că Dumnezeu ne iubește exact așa cum suntem. Chiar îmi începusem primul mesaj cu un verset pe care-l descoperisem recent; un verset numai bun pentru momentele în care ai impresia că părul nu-ți stă cum trebuie:

> Ochii tăi sunt ochi de porumbiță în spatele voalului.
> Părul tău este ca o turmă de capre... (Cânt. 4:1).

Am putut să le spun altor femei că Dumnezeu le iubea exact așa cum erau și le-am încurajat să participe chiar dacă părul lor stătea vâlvoi, dar se pare că eu n-am pus mesajul în practică.

Tiparele de gândire adânc înrădăcinate sunt greu de schimbat. Chiar dacă pe atunci trăiam într-o casă frumoasă

alături de un soț și un fiu iubitor, amprenta lăsată de hainele vechi pe care le purtasem în copilăria mea săracă și traiul într-o locuință primită de la stat erau o identitate greu de înlăturat. Condițiile de trai din copilărie mi-au format mentalitatea negativistă. Tatăl meu s-a sinucis când aveam cinci ani și am trăit cu impresia că nu merita să fac umbră pământului, deși nu cred că am făcut-o vreodată în mod conștient. Chiar înainte să moară, creierul tatălui meu a fost afectat și ultima dată când s-a uitat la mine, am citit în ochii lui furie și chiar ură. Așa că toată viața mea am fost precaută. Am avut grijă să nu mă atașez prea tare de nimeni, pentru ca să nu sufăr prea mult atunci când aveam să fiu părăsită. Când am ajuns la liceu, n-am încercat niciodată să mă împrietenesc cu fetele populare deoarece știam că ele nu mă vor accepta. În schimb, preferam să mă implic în diferite proiecte și în corul școlii. Mă simțeam întotdeauna în elementul meu când aveam ceva de făcut din cauză că nu prea aveam încredere în mine.

Poate crezi că în momentul în care m-am convertit, toate tiparele acestea s-au schimbat, dar nu s-a întâmplat asta. Credeam că Dumnezeu mă iubește pentru că El e pur și simplu Dumnezeu. E posibil să par cam impertinentă, dar credeam că *asta-i treaba Lui*. Dragostea Lui nu-i personală: El iubește pe toată lumea. Crezul acesta nu mi-a schimbat părerea despre mine însămi și nici părerea pe care credeam că o au alții despre mine. În tinerețe, credeam că valoarea mea constă în ceea ce *făceam* pentru Dumnezeu. Mă ofeream voluntară pentru orice proiect al bisericii și stăteam până târziu să fac curățenie după întrunirile de tineret. După ce

am devenit cântăreață (în primii zece ani de slujire am fost o artistă creștină contemporană... întreab-o pe mama ta, ca să te convingi!), apoi gazda unei emisiuni și învățătoare de studiu biblic, am crezut că aveam valoare din cauză că Dumnezeu Se folosea de mine, prin urmare El trebuia să fie mulțumit de mine. Nu înțelegeam că Dumnezeu voia să-mi schimbe complet mentalitatea și, implicit, modul de viață. Nu înțelegeam că cea mai minunată și mai profundă poveste de dragoste este cea dintre Dumnezeu, prin Cristos, și orice bărbat sau femeie care vine la El cu nimicnicia sa și acceptă plinătatea Lui. A trebuit să străbat un drum lung și zdrobitor până să înțeleg adevărurile acestea.

Concepția mea despre propria-mi valoare a influențat relațiile mele cu celelalte femei. Aveam impresia că ele mă acceptau din pricina lucrării pe care o făceam și a felului în care mă percepeau. Până să înceapă fiul meu, Christian, să meargă la școală, eu aveam deja câteva cărți în palmares și participasem la emisiuni, astfel că celelalte mame știau cine eram, deși niciodată nu le-am permis să mă cunoască cu *adevărat*.

Dar nici n-am căutat să las dragostea lui Dumnezeu să-mi atingă ochii a doua oară. Ți-aduci aminte de relatarea aceea din Evanghelia după Marcu?

> Când au ajuns în Betsaida, I-au adus un orb și L-au rugat să se atingă de el. Isus l-a luat pe orb de mână și l-a dus afară din sat. A scuipat pe ochii acestuia, Și-a pus mâinile peste el și l-a întrebat: „Vezi ceva?“ Omul s-a uitat și a zis: „Văd niște oameni, dar mi se par ca niște pomi care umblă.“ Atunci, Isus Și-a pus din nou

> mâinile peste ochii acestuia, iar el a privit țintă și i-a revenit vederea. Acum el vedea toate lucrurile clar (8:22-25).

Deși el a fost vindecat de orbire fizică, noi trebuie câteodată să fim vindecați de orbirea spirituală. Trebuie să revenim mereu la Cristos pentru a fi reînnoiți. Limpezirea ochilor este un dar minunat, o posibilitate de a ne vedea așa cum ne vede Cristos, nu după cum ne etichetăm și ne vedem noi. Asta nu înseamnă că El nu-I conștient de trăsăturile care ne definesc pe fiecare. El cunoaște toate capriciile mărunte și trăsăturile noastre de personalitate, dar adevărul glorios al Evangheliei este că Isus e îndrăgostit de noi în starea în care ne găsim *acum*, chiar dacă nu suntem decât o adunătură de zăpăciți și smintiți. El ne vede frumoși.

Nu știu care sunt luptele care se dau la nivelul minții tale. Poate nu ai o problemă cu imaginea ta de sine. Poate ai o problemă cu felul în care te porți în calitate de părinte. Te uiți la toți ceilalți părinți și la cât de frumos se poartă copiii lor în biserică și cum își dau ochii peste cap când vreunul dintre copiii tăi ridică tonul atunci când nu se cântă. Și atunci te supui unui bombardament nemilos de întrebări:

„Eu ce nu fac bine?"

„Pe mine de ce nu mă ascultă?"

„De ce copiii surorii mele se descurcă atât de bine la școală, iar ai mei atât de prost?"

Ne judecăm atât de aspru ca părinți, încât, uneori, când ne uităm în ochii altora, credem că și ei ne judecă la fel, chiar dacă n-o fac.

El cunoaște toate capriciile mărunte
și trăsăturile noastre de personalitate,
dar *adevărul glorios*
al Evangheliei este că Isus e îndrăgostit de
noi în starea în care ne găsim acum,
chiar dacă nu suntem decât
o adunătură de zăpăciți și smintiți.
El ne vede *frumoși*.

Un lucru cu adevărat greu de suportat este ca unul dintre copiii tăi să se abată de la credință. Durerea e zdrobitoare, iar gândurile care te macină nu fac decât să te tortureze. Te întrebi cu ce-ai greșit. Băiatul tău a mers la aceeași biserică și a frecventat aceeași școală duminicală ca fiul prietenei tale, care a devenit un tânăr evlavios, pe când al tău nu vrea să aibă deloc de-a face cu Isus. Ce s-a întâmplat? Ce n-ai făcut bine?

Am o prietenă foarte dragă care se confruntă în prezent cu această problemă. Am plâns împreună cu ea la telefon când mi-a împărtășit ce se întâmplă în viața copilului ei. Ea este o mamă deosebită; iubitoare și corectă, puternică și tandră, deși în clipa asta nu se vede așa. Suferința i-a încețoșat vederea. Se uită la starea băiatului ei care nu este cum ar trebui, iar în mintea ei, crede că *ea* nu este OK. Dar deosebirea este uriașă și însemnată.

Una dintre dorințele de căpătâi pe care le-am avut ca mamă, din momentul în care s-a născut fiul meu, a fost să-l ajut să facă deosebirea între a face un lucru rău și a fi un om rău. N-am întâmpinat probleme în creșterea lui, dar pe la vârsta de șaisprezece ani, el a făcut o prostie și a fost prins, din fericire. N-a făcut cine știe ce grozăvie, dar nu-i stătea în fire să facă așa ceva. De felul lui e perfecționist, iar dacă se întâmplă să facă ceva ce nu corespunde cu standardele înalte pe care le are, se snopește în bătaie la nivelul minții. Târziu în seara aceea, m-a văzut plângând și rugându-mă pentru el în dormitor. A venit fuga la mine cu obrajii brăzdați de lacrimi, promițându-mi că niciodată nu va mai face vreo prostie. L-am strâns în brațe și l-am liniștit spunând că știam asta! În seara aceea, i-am spus ce mi-aș dori să fi înțeles eu la șaisprezece sau chiar la treizeci

și șase de ani: că fapta lui, deși n-a fost bună, nu făcea din el un om rău, ci doar o ființă umană. I-am spus că Dumnezeu îl iubește la fel de mult atunci când crede că a făcut ce nu trebuia ca și atunci când crede că a făcut ce trebuia. I-am spus că viața este schimbătoare și că uneori se va simți pustiit, dar niciodată să nu pună la îndoială faptul că Dumnezeu deține controlul. I-am spus să nu se mai străduiască atât de mult să fie perfect, ci să trăiască pur și simplu ca un copil care știe că este iubit.

Atunci s-a uitat la mine și mi-a spus:

— Pot să te întreb ceva?

— Bineînțeles! i-am răspuns, întrebându-mă oare ce nelămurire profundă stârnise în el micul meu discurs. El mi-a zis:

— Dacă te simți OK acum, pot să mă întorc să mă uit la televizor?

— Da... Profundă întrebare!

S-ar putea ca tu să nu-ți pui la îndoială calitățile tale de mamă; poate deoarece știi că Dumnezeu ți-a dat acest dar. Dar s-ar putea să te lupți cu felul în care te vezi ca soție. Te uiți la cât de afectuos este soțul prietenei tale cu ea și cât de zăpăcit sau dezinteresat este soțul tău și te întrebi cu ce-ai greșit. Privești în urmă la momentul în care v-ați îndrăgostit pentru prima dată, când lui îi plăcea tot ce făceai și cum râdea la toate glumele pe care le spuneai și te întrebi: Cum s-au putut schimba lucrurile atât de mult? Te uiți în oglindă, cu ochii încețoșați, și crezi că tu ești problema. Ai încercat să vorbești cu el, chiar i-ai sugerat să mergeți la consiliere, dar pe el nu-l interesează. În mintea ta crezi că ceva nu-i OK cu tine.

Sau poate că tu ești cea care și-a pierdut interesul. Te întrebi

dacă vei mai putea vreodată să simți ce ai simțit în ziua nunții. Nu-ți poți închipui cum ai putut să crezi că soțul tău era drăguț când își arunca șosetele lângă coșul cu haine murdare în loc să le arunce în el, sau când își lăsa farfuriile în chiuvetă deși mașina de spălat vase era la doi pași de ea. Astăzi, te deranjează orice face. N-a pierit doar pasiunea dintre voi, dar chiar și gândul la căsnicia ta te mânie și te întristează. Crezi că nu vei mai fi niciodată fericită decât dacă divorțezi de el.

Îmi plac foarte mult filmele de Crăciun difuzate de Hallmark Channel. Îmi plac toate filmele de iarnă și toate poveștile de dragoste, chiar dacă știu exact cum se va termina fiecare. Totuși, mă întreb ce impact au poveștile acelea romantice asupra vieților noastre. O dietă echilibrată cu finaluri fericite, chiar dacă sunt fictive, poate să ne încețoșeze vederea. Nu numai întunericul ne poate afecta vederea, ci și lentilele în nuanțe roz. Genul acesta de filme nu arată munca grea dintr-o căsnicie, când e mult mai ușor să renunți la ea. Ele nu înfățișează momentele în care singurul lucru care mai ține căsnicia laolaltă este angajamanetul pe care soții l-au făcut înaintea lui Dumnezeu și unul față de celălalt, nici ce simt când se uită unul la altul peste masă. Schimbarea mentalității poate să influențeze cele mai importante relații din viața ta.

Am avut parte în căsnicia noastră de doi ani tulburi. Eram dezamăgită, rănită și mânioasă. Am ajuns să nu găsesc nimic bun în tot ce făcea soțul meu. În perioada aceea, am descoperit că e ușor să găsesc femei care să mă încurajeze să divorțez. A trebuit să aleg cu atenție de cine să ascult. Însă lucrul care a pus presiune pe mine a fost angajamentul meu față de Dumnezeu și față de fiul nostru. Astăzi, mă uit la Barry când îmi spune să

stau în casă fiindcă e frig afară și că are el grijă să scoată câinii la plimbare, sau îl ascult vorbind cu fiul nostru la telefon, și îmi dau seama că îl iubesc mai mult decât în ziua nunții noastre. N-am crezut că așa ceva e posibil, dar este!

Chiar acum când scriu aceste cuvinte, mă gândesc la femeile ale căror căsnicii au eșuat și mă rog să nu creadă că le condamn, pentru că nu asta este intenția mea. Poate că s-au luptat pentru căsnicia lor, dar în zadar. Sau poate că există între ele unele care au căzut în adulter, iar soții lor n-au vrut să le ierte sau poate că au vrut pur și simplu să divorțeze. Adevărul uimitor al Evangheliei lui Isus Cristos este că noi nu suntem judecați după eșecurile noastre, ci pe baza lucrării încheiate de Cristos la cruce. Fără îndoială, asta nu înseamnă că putem trăi cum vrem, ci că avem mereu ușa deschisă să ne întoarcem la Tatăl ceresc atunci când cădem. Aceasta este esența întregii cărți. E OK să nu fii OK, pentru că prin Isus, Dumnezeu ne-a împăcat cu Sine.

Dacă am putea îmbrățișa adevărul acesta, el ne-ar transforma în mod radical viețile. Dumnezeu Se uită la această adunătură zăpăcită, dar frumoasă, care este trupul lui Cristos și o iubește. El n-o iubește cu nimic mai mult pe femeia care a luptat pentru căsnicia ei decât pe cea care a renunțat să lupte. Tu nu ești o străină, nici a doua pe lista Lui de priorități. Dacă ți-ai pus încrederea în Cristos, tu ești copilul lui Dumnezeu.

> Vedeți ce dragoste ne-a dăruit Tatăl: să fim numiți copii ai lui Dumnezeu. Și suntem! (1 Ioan 3:1)

Tot gândindu-mă în ce privință ar trebui să ne schimbăm modul de gândire, nu puteam să nu observ că trăim într-o

E OK
să nu fii *OK*,
pentru că prin Isus,
Dumnezeu ne-a
împăcat cu Sine.

cultură care pune preț pe lucrurile exterioare – înfățișare, bogăție, poziție socială și succes. Poate că nu ești căsătorită și nu ai copii, dar s-ar putea să ai de furcă cu sentimentul elementar al valorii proprii. Dacă nu ești promovată așa cum te-ai așteptat sau dacă nu ai fost invitată să ieși și tu la prânz cu colegele tale, e ușor să te simți neglijată și lipsită de importanță, iar lucrul acesta începe să-și pună amprenta asupra modului în care îți vezi viața. În urmă cu câteva săptămâni, am primit o scrisoare anonimă de la o femeie care mi-a spus că nu reușește să lege nicio relație. Merge la biserică, dar se așază pe ultimul rând și se strecoară afară în timpul ultimului cântec. Nu mi-a spus de ce se simte atât de antipatizată, dar ultima propoziție din scrisoarea ei suna așa: „Cred că dacă aș dispărea peste noapte, nimeni n-ar observa că am plecat." E o stare jalnică. Noi am fost create pentru a lega relații și tânjim să știm că suntem importante.

Am vorbit cu multe femei care se luptă cu convingerea că nu sunt niște creștine suficient de bune. O tânără mi-a spus că e sigură că Dumnezeu e supărat pe ea pentru că nu se roagă destul sau nu are suficientă credință. O altă femeie mi-a spus că e convinsă că Dumnezeu nu-i răspunde la rugăciuni pentru că nu o iubește la fel de mult ca pe alte femei din biserica ei. În loc să se simtă profund iubite, multe dintre ele se simt apăsate de povara condamnării. Eu nu cred că Dumnezeu vrea ca noi să trăim în felul acesta. Modul nostru de gândire trebuie să sufere o schimbare majoră.

Schimbă-ți părerea

În primele două capitole am insistat asupra necesității unei conversații extrem de sincere cu noi înșine și cu Dumnezeu,

atunci când suntem încercați de dezamăgirea de a ni se fi trântit ușa în nas. Dar ea nu ne va ajuta să mergem mai departe dacă nu ne schimbăm modul de gândire. Dar cum să ne schimbăm mentalitatea, când este atât de adânc înrădăcinată?

Haideți să ne uităm din nou la începutul capitolului 12 din Romani:

> Nu vă conformați acestui veac, ci lăsați-vă transformați prin înnoirea minții voastre, ca să puteți discerne care este voia lui Dumnezeu, cea bună, plăcută și desăvârșită.

Pavel ne spune clar că transformarea noastră este posibilă doar prin înnoirea minții. Cugetând de ceva vreme asupra acestui verset, m-am întrebat dacă noi, creștinii de astăzi, nu cumva punem mai mult accent pe comportament decât pe o gândire corectă și pe ceea ce facem în loc să înțelegem de ce facem ceea ce facem, ca să ne putem implica din toată inima în faptele acelea.

Dă-mi voie să fiu mai explicită. În primul an de facultate, fiul nostru a observat, printre alte lucruri, și faptul că unii dintre studenții pe care îi cunoscuse în liceu sau la biserică își schimbau comportamentul când erau departe de casă. Ei bine, știu că e de așteptat să se întâmple lucrul acesta într-o oarecare măsură când copiii pleacă pentru prima dată de acasă. Totuși, schimbarea de comportament la care se referea fiul meu depășea cu mult încercarea lor de a se descurca singuri. Aceștia se purtau de parcă ar fi fost alți oameni. Îndată ce au scăpat de sub supravegherea părinților, au început să se poarte așa cum voiau. Dacă nu există o transformare interioară, când

scăpăm de constrângerile exterioare, facem ce ne place. Mă rog împreună cu mulți părinți creștini care sunt devastați de modul în care s-au schimbat copiii lor la facultate.

„Niciodată nu s-au comportat așa înainte să plece de acasă!"

Dar întrebarea grea persistă: De ce s-au purtat diferit acasă? Au făcut alegeri bune înainte de a pleca de acasă pentru că aveau mintea și inima înnoită sau doar pentru că voiau să fie ca toți ceilalți ori pentru că voiau să evite disciplinarea? Poți să faci ceea ce trebuie cât vrei, dar dacă nu știi de ce faci ceea ce faci, vei renunța să mai faci lucrul acela îndată ce nu-ți mai pretinde nimeni să-l faci. Tentația aceasta nu-i vizează doar pe copiii noștri. Toți putem cădea foarte ușor în capcana ei. În cultura noastră, suntem tot mai bombardați cu mesaje care ne spun ce să îmbrăcăm, ce să gândim, ce să credem și care este ultima modă. Cuvintele lui Pavel către biserica din Roma sunt relevante pentru noi astăzi: *Nu copiați comportamentul și obiceiurile acestei lumi.*

Să copiezi obiceiuri și comportamente e cel mai firesc lucru din lume, altfel Pavel n-ar fi început capitolul în felul acesta. Fiecare om își dorește să aparțină cuiva, să se integreze. Când ne-am predat viața lui Cristos, am înțeles foarte clar că unele comportamente și obiceiuri nu sunt în conformitate cu Cuvântul lui Dumnezeu. Așa că s-ar putea să nu le mai facem, dar dacă nu ne lăsăm transformați, dacă nu ne înnoim mintea, în noi nu se schimbă mare lucru. Unii dintre noi, când se convertesc, înlocuiesc pur și simplu lista lumii cu una mai acceptabilă. Așa că în loc să se îmbete, se dedau la necumpătare și în loc să blesteme, se pun pe bârfit. Până nu înțelegem că, deși trăim în această lume, noi aparținem unei alte împărății, nu facem decât să ne scuturăm puțin de murdărie și apoi ne mai mirăm că suntem

tot înfrânți. Când ne convertim la Cristos, nu ne înscriem într-un club. Convertirea este chemarea la o schimbare radicală și permanentă a modului de gândire și a stilului de viață – nu numai duminică dimineața sau cât suntem la biserică.

Cuvântul *transformat* în versiunea din engleză apare doar o singură dată în cele patru Evanghelii, și atunci într-o ipostază dramatică:

> După șase zile, Isus i-a luat cu Sine pe Petru, pe Iacov și pe Ioan, fratele acestuia, și i-a dus deoparte, pe un munte înalt. Acolo I s-a *transformat** înfățișarea înaintea lor. Fața Lui a strălucit ca soarele, iar hainele Lui au devenit strălucitoare ca lumina (Matei 17:1-2).

Termenul folosit în greacă pentru *transformat* este *metamorphoo*, rădăcina cuvântului *metamorfoză*, care presupune o schimbare radicală, precum cea a omidei într-un minunat fluture. În ziua aceea, când ucenicii L-au văzut pe Cristos, fața Lui strălucea ca soarele, iar hainele Lui, ca lumina. Nu-mi pot închipui cum trebuie să fi arătat Isus, dar știi că într-o zi și noi vom arăta la fel? Cristos le-a spus ucenicilor că după înfrângerea finală a lui Satana și după așezarea noii împărății pe pământul cel nou, „cei neprihăniți vor străluci ca soarele în Împărăția Tatălui lor" (Matei 13:43).

Va veni o zi în care transformarea noastră va fi desăvârșită, când vom fi schimbați și în interior și în exterior. Dar acum, ca urmași ai lui Cristos pe pământ, suntem chemați să ne lăsăm transformați în interior, iar această transformare interioară va

* În traducerea Cornilescu, apare cuvântul „schimbat" (n.tr.).

influența comportamentul nostru exterior. Numai o transformare interioară poate schimba cu adevărat comportamentul exterior. Fiecare luptă începe la nivelul minții noastre, nu al comportamentului. Ne putem purta într-un anumit fel și să nu fim schimbați deloc. Dacă vrem să ne schimbăm conduita, trebuie să ne schimbăm modul de gândire.

Poate vei fi tentat să întrebi: „De ce ți-ai intitulat cartea *E OK să nu fii OK*, dacă îmi spui acum că trebuie să mă schimb?" Bună întrebare, dar răspunsul este simplu. Titlul nu are de-a face cu judecata, ci cu libertatea. Cristos vrea ca tu să fii liber. Scutit de gânduri acuzatoare, scutit de constrângeri, liber să fii cine ești cu adevărat, liber să-ți trăiești viața fantastic de frumoasă.

Pavel le-a scris galatenilor:

> Cristos ne-a eliberat ca să avem libertate. Rămâneți deci tari și nu vă supuneți din nou jugului sclaviei (Gal. 5:1).

Pavel a vrut să se asigure că credincioșii din Galatia nu vor ajunge înapoi sub osânda legii. Acestora li se spusese că trebuie să se taie împrejur ca să fie considerați neprihăniți de către Dumnezeu. Pavel le-a reamintit că singura cale care le garantează neprihănirea este credința în Cristos și în jertfa Lui de pe cruce înfăptuită o singură dată pentru totdeauna.

Poate că ți s-a transmis și ție același mesaj, dar în termeni mai actuali. Spre exemplu, unele biserici pun mare accent pe un anumit stil de vestimentație sau muzică. Unii credincioși beau vin, alții nu.

Numai o *transformare* interioară poate schimba cu adevărat comportamentul exterior. Fiecare luptă începe la nivelul *minții* noastre, nu al comportamentului. Ne putem purta într-un anumit fel și să nu fim schimbați deloc. Dacă vrem să ne schimbăm conduita, trebuie să ne schimbăm modul de *gândire*.

În unele biserici, femeile au dreptul să predice, în altele nu, fie din cauza tradiției, fie din cauza interpretării unui anumit verset din Scriptură. Asta nu-i o problemă. Dar dacă îți spune cineva vreodată că nu ești mântuit dacă nu urmezi regulile lor, i-ați tălpășița și pleacă de acolo, pentru că aceea nu este Evanghelia lui Isus Cristos.

Așadar, cum trăim în libertatea pentru care a plătit Cristos? Sprijinindu-ne pe învățătura din Romani 12 – căutând să ne înnoim prin transformarea minții noastre.

Poate că ești tentat să întrebi: „Ce nu-i în regulă cu mintea mea?" Tu ești inteligent, cultivat, priceput la computere, ai acces nelimitat la informații – ești foarte diferit de oamenii cărora le-a scris Pavel. Problema nu este lipsa informațiilor, ci lipsa înnoirii. Trăim într-o lume decăzută, ceea ce înseamnă că și mințile noastre sunt decăzute. Noi am fost creați ca să ne închinăm, dar dacă mințile noastre nu sunt înnoite, nu ne închinăm lui Dumnezeu, ci ne închinăm la ce ne place *nouă*. Întrebarea care rămâne este următoarea: Cum ne înnoim mintea? În Noul Testament din greacă, cuvântul tradus *înnoire* în Romani 12:2 mai apare doar într-un singur pasaj, ceea ce îmi dă mari speranțe că procesul înnoirii nu este ceva ce putem face de unii singuri. Noi nu putem; avem nevoie de Duhul Sfânt.

> Dar când s-a arătat bunătatea și dragostea de oameni a lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru, El ne-a mântuit, însă nu datorită faptelor pe care le-am făcut noi în dreptate, ci potrivit cu mila Lui, prin spălarea nașterii din nou și prin înnoirea înfăptuită de Duhul Sfânt (Tit 3:4-5).

Înnoirea minții este o lucrare minunată în care noi colaborăm cu Duhul Sfânt care lucrează în noi și care are puterea să ne transforme odată ce ne-am luat angajamentul de a deveni mai asemănători cu Cristos. Ce vreau să spun cu asta? Care este partea noastră? Cineva m-a întrebat odată cui îi sunt cea mai devotată. Răspunsul meu a fost destul de scurt: lui Cristos, familiei, misiunii de a ajuta femeile și victimele traficului de persoane să-și câștige libertatea... câinilor mei. Și atunci, mi-a spus:

— Vezi cum îți petreci cea mai mare parte a timpului și îți vei dai seama ce-i mai important pentru tine.

Vorbele sale m-au pus pe gânduri. Unele perioade din viață sunt mai complicate decât altele. Dacă ai copii mici, nu prea mai ai timp pentru tine. Dar dacă ești ca mine, știi să-ți faci timp pentru lucrurile care crezi că te ajută să te relaxezi. S-ar putea să-ți placă să te închizi în baie cu o carte bună în poală! Sau dacă ai o preferință pentru o anumită emisiune, îți faci timp să o urmărești. A trebuit să-mi pun întrebarea: Ceea ce fac în timpul meu liber mă împrospătează sau mă face să-mi slăbesc pur și simplu concentrarea? Nu mă înțelege greșit: cred că uneori avem nevoie de momente în care să fim distrași, dar acestea nu lucrează la înnoirea minții. Deciziile pe care le luăm determină dacă suntem împreună lucrători cu Duhul Sfânt sau nu. Așa cum avem un Mântuitor care ne iubește, avem și un dușman care ne urăște. El va face tot posibilul să ne distragă atenția și să ne acuze.

Când mi-am dat seama în ce măsură tiparele de gândire negative îmi influențau viața, am început să fac unele schimbări. N-am făcut salturi monumentale, ci pași mici, câte unul

de fiecare dată. Am realizat că aveam o problemă interioară (gândurile) și una exterioară (lucrurile cărora le permiteam să mă influențeze). Am început să mă rog insistent pentru cele două probleme. Să fim sinceri: e greu să ne schimbăm, indiferent cât de mult ne străduim. Așadar,

1. Am început să-I cer Duhului Sfânt să-mi schimbe inima în fiecare zi. L-am rugat să-mi înmoaie inima și să mă învețe adevărata smerenie.
2. Apoi am început să lucrez împreună cu El. Am renunțat să vizionez programe și să citesc reviste care alimentau o gândire negativă. Petreceam timp cu prietene care mă apropiau mai mult de Cristos. Continuam să mă rog și să-I spun lui Dumnezeu despre toate lucrurile din viața mea. Citeam cărți bune scrise de bărbați și femei evlavioase, dar mai mult decât atât, am făcut din Biblie prietena mea de nădejde. Am descoperit că de când am început să lucrez împreună cu Duhul Sfânt și să nu mă mai gândesc: *O, trebuie să fac și asta dacă vreau să seamăn mai mult cu Isus*, îmi doream să fac lucruri care mă apropiau mai mult de El și care-I aduceau slavă Tatălui. Atunci începi să vezi că mintea ta se înnoiește, când lucrurile pe care crezi că ar trebui să le faci devin lucrurile pe care pur și simplu îți place să le faci.

Deci, de unde vrei să începi să faci următorul pas?

Începe de unde ești. Nu te gândi că *trebuie să citești toată Biblia în următoarele șase luni*. Începe cu rugăciune. Cere-I Duhului Sfânt să-ți înmoaie inima și să-ți deschidă ochii. Caută

o traducere a Bibliei care este pe înțelesul tău. În momentele de părtășie, eu citesc versiunea New Living Translation, dar când studiez un pasaj, prefer să folosesc English Standard Version și New International Version.

Stai de vorbă cu Dumnezeu. El te iubește nespus de mult. Să nu crezi că trebuie să-I vorbești folosind cuvinte sofisticate. El este Tatăl tău, așa că vorbește-I ca unui tată.

Apoi dă-ți o îmbrățișare cât poți tu de mare. Nu suntem perfecți, dar suntem răscumpărați, așa că mai ia o pauză. Adevărul este că eu sunt un pic cam ciudată și puțin excentrică și mi-a luat ceva timp să realizez că (a) Da, așa sunt... și (b) că-i în regulă să fiu așa!

Câte un pas o dată

Alege să-ți lași trecutul în urmă

1. Fii atent săptămâna aceasta la modul în care îți petreci timpul. Poate că ești o mamă ocupată și nu prea ai timp pentru tine. Poate că ai o slujbă obositoare care te stoarce de energie, dar când ajungi în cele din urmă să te trântești în fotoliul preferat, ce faci? Viețile noastre sunt foarte agitate, dar când ai un moment de răgaz, cum îl folosești? Deschizi televizorul și te lași bombardat de informațiile pe care ți le oferă? Nu mă înțelege greșit: mă uit și eu la emisiuni preferate ca tine, dar îmi fac timp în fiecare zi să fiu atentă la ce mă gândesc. Tu ești o lucrare în proces de desăvârșire și meriți să investești timp în ceea ce urmează să devii. Imaginează-ți viața ca pe o pictură: ce schițezi astăzi cu penelul tău? Răscumpără vremea. Fie că e vorba de cinci sau zece minute, caută un loc liniștit, departe de zgomotul zilei, și ascultă gândurile care îți frământă mintea. Notează-le chiar dacă sunt negative. Scopul nu este să te testezi, ci să fii sincer cu starea în care ești și apoi să faci următorul pas.

2. Ia-ți gândurile captive. Fii atent la binecunoscutele gânduri negative care-ți invadează mintea și ia-le captive cât poți de repede. Pavel le scria credincioșilor din Corint:

> Noi dărâmăm argumentele și orice înălțime care se ridică împotriva cunoașterii lui Dumnezeu și luăm captiv orice gând ca să asculte de Cristos (2 Cor. 10:5).

Ia-ți captiv fiecare gând. Prinde orice concept nesănătos în care ai crezut și înlocuiește-l cu adevărul. Pasul acesta nu va fi ușor; presupune efort serios. Poate ai crezut o mulțime de minciuni despre tine ani de zile, dar Cristos vrea ca tu să fii liber. Iată câteva adevăruri pe care mi le amintesc când mă încearcă vechile tipare de gândire negativă:

Sunt copilul lui Dumnezeu.
Sunt iubită.
Am un viitor.
Dumnezeu este de partea mea.

Caută adevărurile care au cea mai puternică influență asupra ta și începe să-ți schimbi modul de gândire.

patru

Înfruntă necunoscutul chiar dacă îți este teamă

Leul cel Laș: Foarte bine, eu voi intra după Dorothy. Și o să sfâșii tot în cale, că-i Vrăjitoarea cea Rea, ori ba, că-s paznici, ori ba. S-ar putea să nu scap cu viață, dar eu tot intru. Aș vrea însă ca voi, prieteneii mei, să faceți un singur lucru.
Omul de Tinichea și Sperietoarea de Ciori: Ce anume?
Leul cel Laș: Să mă înduplecați să nu intru!

—*Vrăjitorul din Oz*

Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste și de stăpânire de sine.

—2 Timotei 1:7

Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, dar majoritatea dintre noi ne confruntăm cu el. Frica poate fi sănătoasă sau nesănătoasă. Ne poate paraliza sau ne poate avertiza cu privire la un pericol iminent.

Am văzut cum se manifestă frica în rândul animalelor din sălbăticie. În urmă cu câțiva ani, am fost în Kenya să le duc provizii copiilor sponsorizați prin agenția de ajutorare World Vision. La sfârșitul călătoriei, gazda noastră s-a oferit să

ne ducă într-un safari de o zi în Masai Mara, cea mai mare rezervație naturală din Kenya. Eram încântată de gândul că o să văd animale în habitatul lor natural. Am pornit în zori, cu binocluri, creme pentru protecție solară și sticle cu apă la noi. Șoferul ne-a spus că nu ne putea garanta ce animale vom vedea, dar că își va da toată silința să ne arate cât mai multe. Călătoream într-un jeep decapotabil și străbăteam drumuri accidentate, când, după o cotitură, am întâlnit zebre atât de aproape de noi încât aproape că le puteam atinge. Era uimitor să vezi dungile acelea albe și negre, de parcă fuseseră pictate chiar în acea dimineață. Zebrele s-au uitat la noi de parcă noi am fi fost vietățile ciudate, după care au luat-o la fugă. Apoi am întâlnit girafe nespus de elegante, cu pete frumoase și fețe blânde. Au urmat câteva ore de călătorie în care n-am văzut nimic, apoi deodată, șoferul a oprit jeepul și ne-a arătat cu degetul ceva în depărtare. Mi-am luat binoclul și m-am uitat. Era o cireadă de hipopotami uriași înglodați în noroi până la genunchi în albia râului Mara. Am început imediat să cânt cu voce tare acel cântecel faimos despre hipopotami pe care-l învățasem în copilărie:

> *Mud, mud, glorious mud/Nothing quite like it for cooling the blood...**

Șoferul s-a întors spre mine și mi-a cerut respectuos să tac din gură, iar eu am încercat să n-o iau personal.

— Putem să mergem puțin mai aproape? am întrebat.

---

* Cântecel pentru copii, în traducere liberă: *„Noroi, noroi, grozavul noroi/ Nimic nu te răcorește precum vestitul noroi" (n.tr.).*

— Nu, dacă mai vreți să trăiți! mi-a zis. Hipopotamii sunt cele mai periculoase animale din Africa.

Mi-a fost de-ajuns!

Soarele se apropia de asfințit și sosise timpul să ne întoarcem la Keekorok Lodge, unde eram cazați în noaptea aceea. În timp ce urcam o colină, am zărit o antilopă. Cumva se rătăcise de cireadă și în loc să fugă în salturi uriașe și grațioase așa cum mă așteptam, antilopa stătea încremenită în loc. L-am întrebat pe șofer de ce nu fugea. El mi-a arătat un luminiș undeva în depărtare. Acolo, un leu magnific își urmărea prada. Șoferul ne-a spus că antilopa era mult mai rapidă decât leul, dar frica o putea paraliza de-a dreptul. Îmi venea să-i strig să fugă, dar șoferul mi-a spus... din nou, să tac!

Frica ne poate proteja, dar, de asemenea, ne poate paraliza și împiedica să ne îndeplinim menirea pentru care am fost creați. Și eu am fost afectată de acest duh de frică. Prima dată când am fost invitată să vorbesc și să țin un studiu biblic, am refuzat. Conferința la care am fost invitată era o oportunitate fabuloasă rânduită în mod vădit de Dumnezeu pentru a influența viața femeilor, dar perspectiva mă îngrozea. Mă simțeam în largul meu în calitate de gazdă a emisiunii sau cântăreață, dar gândul de a vorbi la microfon în fața unei mulțimi de femei mă înspăimânta. Îmi treceau prin cap tot felul de gânduri:

„Dar dacă n-o să-mi aduc aminte ce vreau să le spun?"

„Dar dacă o să încremenesc pe scenă?"

„Dar dacă o să spun ceva ce n-are logică?"

„Dar dacă o să am nevoie să mă duc la toaletă?"

„Dar dacă o să fiu îngrozitoare?"

Organizatoarea evenimentului a insistat. Am refuzat-o și a

doua oară, dar a treia oară mi-a cerut să mă rog pentru asta. Ce nedrept! M-am dus cu îndoielile mele înaintea Domnului și am simțit răspunsul Lui copleșitor de simplu: „Doar stai la dispoziția Mea. Nu trebuie să fii perfectă."

Dar înainte să-ți închipui că eu am cine știe ce linie directă cu cerul, care-mi permite să aud vocea lui Dumnezeu, să știi că nu am. Însă după ani de umblare cu Domnul, după ani de citire a Scripturii și de ascultare a îndemnurilor pe care mi le dădea Duhul Sfânt, Îi recunosc vocea în duhul meu. Așa că am acceptat invitația.

Mi-ar plăcea să-ți pot spune că îndată ce am spus da invitației am fost copleșită de un sentiment de pace. Dar nu s-a întâmplat asta. Încă eram speriată, dar m-am dus. Și mi-ar mai plăcea să-ți pot spune că îndată ce am urcat pe podium și m-am uitat la mulțimea aceea de opt mii de femei, am devenit cel mai mare predicator după Charles Spurgeon. Dar, din nou, nu s-a întâmplat asta. Pe la mijlocul mesajului, am observat că imaginea mea era afișată pe ecrane gigantice de jur împrejurul scenei și am izbucnit în râs. Apoi am observat că părul îmi stătea ridicat la ceafă și am încercat să-l aranjez. Cred că toți am avut de ce să facem haz în ziua aceea, dar nu sunt sigură dacă mesajul meu a atins inima cuiva. Astăzi, după douăzeci și cinci de ani de la prima mea conferință, am o cu totul altă perspectivă despre chemarea pe care o avem. Noi suntem chemați să stăm la dispoziția Lui! Treaba noastră nu este să facem totul perfect, dar dacă stăm la dispoziția Lui, Dumnezeu face ceea ce numai El poate să facă.

Poate crezi că ție nu ți se aplică lucrul acesta din moment ce nu ești orator, dar adevărul acesta afectează fiecare aspect

al vieții. După moartea tatălui meu, mama a fost nevoită să crească trei copii singură: de șapte, de cinci și de doi ani. Resursele ei financiare erau puține, dar avea o credință fermă în promisiunea lui Dumnezeu că El este Tatăl orfanilor și îngrijitorul văduvelor. După moartea tatălui meu, mama I-a cerut lui Dumnezeu două lucruri:

Ca toți copiii ei să ajungă să-L cunoască pe Cristos la o vârstă fragedă.

Să ajungă să ne vadă pe toți mari și dedicați carierei și chemării noastre.

Dumnezeu a onorat acele rugăciuni. Toți trei ne-am predat Domnului înainte de a împlini zece ani. În privința celei de-a doua cereri, sora mea mai mare a fost șefă de promoție la facultate și a ales cariera de învățătoare. A venit rândul meu, iar după absolvirea seminarului, am început să lucrez pentru organizația Youth for Christ. În cele din urmă, după șapte ani de studii, fratele meu a absolvit arhitectura.

După absolvirea lui Stephen, m-am întors acasă în Scoția ca să petrec puțin timp cu mama. Într-o dimineață, stând lângă foc la o cană de ceai, am întrebat-o:

— De-acum ce urmează, mamă?

Ea mi-a cerut lămuriri. Atunci am întrebat-o ce avea să-I ceară lui Dumnezeu de acum înainte, din moment ce El îi răspunsese la cele două rugăciuni pe care I le înălțase în copilăria noastră. Mi-a zâmbit pieziș așa cum obișnuia și mi-a spus că habar nu avea.

Ea nu avusese niciodată o viață ușoară. Fusese nevoită să părăsească școala la cincisprezece ani ca să o ajute pe mama sa să aibă grijă de tatăl ei care suferea de Alzheimer. Avea doar

treizeci și trei de ani când tata a murit, dar nu s-a mai recăsătorit. Știam că trebuie să fi avut visuri pe care le-a abandonat când viața i-a cerut să îndeplinească roluri pe care nu și-a imaginat niciodată că o să și le asume. Așa că am întrebat-o care erau visurile ei.

— Ce ți-ar fi plăcut să faci dacă circumstanțele din viață ar fi fost diferite?

— Mi-ar fi plăcut enorm de mult să fiu învățătoare, mi-a zis ea, sau să conduc un studiu biblic.

I-am spus că nu era târziu nici atunci.

— Cât mai ai suflare în tine, mamă, și n-ai părăsit viața asta, nu-i prea târziu. Poți să începi un studiu biblic acasă la tine.

S-a uitat la mine sceptică, cu o privire care mi-a ajuns atât de dragă pe parcursul anilor.

— De ce? am întrebat-o.

Apoi, așa cum era de așteptat, au început îndoielile.

„Dar dacă n-o să vină nimeni?"

„Dar dacă o să-mi pună cineva o întrebare la care nu voi ști să răspund?"

„Dar dacă răspunsurile mele sunt greșite?"

„Nu cred să am vreo vecină creștină; dar dacă ofensez pe cineva?"

„Dar dacă o să-mi ceară să mă rog cu voce tare?"

Am asigurat-o că voi rămâne cu ea la primul studiu și dacă se întâmpla să nu știe răspunsul la o întrebare, am îndemnat-o să spună pur și simplu: „Îmi pare rău, nu știu, dar îl putem afla împreună!" În final, a acceptat să facă primul pas. Am încropit niște invitații simple pe care le-am aruncat în cutiile poștale ale fiecărei vecine. (De fapt, înainte ca sora mea să citească rândurile acestea și să-mi aducă aminte că în Scoția

noi nu avem cutii poștale, voi preciza că le-am aruncat prin deschizătura ușii pentru scrisori. Membrii familiei mele pun mare accent pe acuratețe.)

La căderea serii, nici eu și nici mama nu mai aveam astâmpăr. Am pus în camera de zi a mamei câteva scaune în plus, nefiind sigure câte vecine aveau să vină, dacă avea să vină careva. În cele din urmă, au venit cinci vecine. Mama mi-a cerut să rostesc rugăciunea de la început.

„Doamne, îți mulțumesc pentru seara aceasta. Îți mulțumesc pentru doamnele care au venit. Am vrea să învățăm mai multe despre Tine. Amin."

Seara aceea a fost uimitoare. Mama și cu mine cumpăraserăm de la o librărie creștină câteva exemplare dintr-un studiu simplu pe Evanghelia după Ioan. Am început cu prima lecție, dar nu am ajuns prea departe.

— Cine este „Cuvântul"?

— Ce înseamnă că El era la început cu Dumnezeu? A fost El fratele lui Dumnezeu?

— Lumina strălucește în întuneric... versetul se referă aici la lună?

A fost atât de plăcut să ședem împreună cu câteva femei sincere care nu știau prea multe lucruri despre Dumnezeu, despre Biblie sau despre credință, dar cărora nu le era teamă să pună întrebări. (În Scoția, mai puțin de doi la sută din populație merge la biserică.) Mama a făcut o treabă minunată. În felul ei liniștit și blând, a răspuns la cât de multe întrebări i-a permis timpul. Eu am stat în tăcere, rugându-mă pentru ea în fiecare clipă. La sfârșitul studiului, le-am servit cu ceai și biscuiți și le-am ascultat cum sporovăiau despre viață, despre vreme și despre necazurile și suferințele lor.

Studiul n-a fost perfect, dar noi eram la dispoziția lui Dumnezeu, iar El era alături de noi. Câteva săptămâni mai târziu, am plâns împreună cu mama la telefon când mi-a povestit că una dintre vecinele ei se predase lui Cristos, iar mesajul Evangheliei după Ioan devenise o realitate în viața ei.

Eu mă întreb care sunt îndoielile din viața ta. Frica și întrebările care le alimentează ne împiedică să pășim prin credință și să trăim viața după care tânjim atâta. Mă gândesc că ne e teamă că nu ne vom descurca, că nu vom fi înțeleși, că vom fi respinși sau că vom eșua. Se prea poate să se întâmple toate acestea, dar ele nu trebuie să ne oprească din drum. În tinerețe, o prietenă mi-a adus un colier din excursia pe care a făcut-o în Israel. De colier era prinsă o minge mică din sticlă, înăuntrul căreia se afla un bob mic de muștar. În cutia lui era scris următorul verset:

> Isus le-a zis: „Adevărat vă spun că, dacă ați avea credință ca un bob de muștar, ați zice acestui munte: «Mută-te de aici, acolo!», iar el s-ar muta. Nimic nu v-ar fi imposibil!" (Matei 17:20)

Următorii douăzeci de ani mi-am bătut capul gândindu-mă cât de greu e să mut muntele și am uitat complet de mărimea seminței. Nu există sămânță mai mică decât cea de muștar. Oamenii care L-au ascultat pe Isus în ziua aceea se gândeau la munți ca la niște stâlpi care susțineau cerul. În comentariul său pe Evanghelia după Matei, R.V.G. Tasker scrie următoarele:

> A muta muntele era o expresie proverbială folosită pentru a sugera ieșirea dintr-un mare impas. Versetul

> arată că o credință puternică poate realiza ceea ce pare imposibil, deoarece omul care are credință se bazează pe resursele divine.*

Dumnezeu este Cel care mută muntele; noi avem nevoie doar de credință cât un bob de muștar. Dacă și lucrul acesta ni se pare mult, iată ce scrie teologul R.T. France:

> E important să observăm aici că nu „cantitatea" credinței realizează imposibilul, ci puterea lui Dumnezeu care e disponibilă chiar și pentru credința „cea mai mică".**

Îmi place mult acest adevăr. Dumnezeu ne aduce în starea în care suntem, iar când facem un pas cât de mic prin credință, El acționează în numele nostru. Dar dacă stăm degeaba, așteptând să scăpăm de frică, o să așteptăm probabil mult și bine.

Fă următorul pas chiar dacă îți este frică

Cu câțiva ani în urmă, am avut privilegiul de a-i lua un interviu lui Elizabeth Elliot, văduva lui Jim Elliot. Dacă nu ai auzit de povestea ei, iată aici un scurt rezumat: Jim împreună cu patru prieteni misionari și-au propus să le ducă Evanghelia lui Cristos indienilor din tribul Auca din Ecuador, ce nu avuseseră până atunci contact cu albii. Cei patru misionari știau că indienii din trib erau

---

* R.V.G. Tasker, *The Gospel According to St. Matthew*, Tyndale Bible Commentaries, vol. 1, Eerdmans, Grand Rapids, 1961, p. 168.

** R.T. France în *Believer's Bible Commentary*, de William MacDonald, Thomas Nelson, Nashville, 1995, p. 266.

foarte periculoși, pentru că le mersese vestea că obișnuiau să ucidă în masă, și s-au gândit că singura cale de a-i opri era să ajungă la credința în Cristos. Folosindu-se de avionul misiunii, s-au dus de câteva ori să le ducă alimente pe care le coborau cu o frânghie și în cele din urmă au considerat că venise timpul să-i întâlnească față în față. Într-o dimineață a anului 1956, cei cinci bărbați au coborât din avion pe o plajă. Au așteptat să vadă ce se întâmplă, dar niciodată nu le-ar fi trecut prin cap ce avea să urmeze. Un grup de războinici Auca a ieșit de după copaci cu sulițele ridicate, gata să le arunce asupra lor. Jim avea un pistol în buzunar, dar chiar în timp ce se întindea să-l ia, a știut că nu putea să-l folosească. Acești cinci bărbați promiseseră că nu vor ucide niciun indian auca ce nu-L cunoștea pe Cristos ca să-și salveze viețile. Toți cei cinci bărbați au murit în ziua aceea.

Jim se călăuzise în viață după un principiu care n-a putut fi mai grăitor decât în dimineața aceea întunecată: „Nu-i prost acela ce dă ce nu poate păstra, ca să păstreze ce nu poate pierde."*

> După moartea lui Jim, Elizabeth a rămas să o crească pe fiica lor de zece luni, Valerie, de una singură într-o țară străină. Îți poți imagina îndoielile care trebuie să-i fi măcinat mintea?

„Dar dacă bărbații nu s-ar fi dus acolo în ziua aceea?"

„Dar dacă le-ar fi coborât mai multe daruri și mesaje înainte să meargă să-i întâlnească?"

„Dar dacă Jim ar fi așteptat până fetița noastră creștea mai mare?"

---

* Jim Elliot, citat de pe http://www2.wheaton.edu/bgc/archives/faq/20.htm.

Când încerc să mă pun în locul ei, îmi imaginez că primul meu gând ar fi fost să-mi iau fiica și să plecăm de acolo cu primul avion. Dar Elizabeth nu a făcut asta. Ea a avut convingerea că Dumnezeu i-a trimis acolo ca familie și că lucrarea nu se încheiase. Mi-a spus, totuși, că era stăpânită de frică în orice făcea. Ori de câte ori încerca să facă un pas prin credință, frica o oprea. Îngrijorările o copleșeau. Într-o bună zi, o prietenă i-a spus ceva ce avea să-i schimbe viața în întregime:

— De ce nu faci ceea ce trebuie să faci, chiar dacă îți este frică?

Apoi, împreună cu Rachel Saint, sora lui Nate Saint (unul dintre misionarii uciși), s-au dus să termine misiunea pentru care au murit cei dragi ai lor – să ducă Evanghelia tribului de indieni din Ecuador, inclusiv acelora care i-au ucis pe misionari. Elisabeth și Valerie, care împlinise trei ani, s-au dus și au locuit doi ani de zile printre cei din tribul Auca, fiind martore la convertirea la Cristos a multora dintre ei. Auca era numele pe care cei din alte triburi li-l dădeau acestora în bătaie de joc și care însemna „sălbatici despuiați". Adevăratul nume al tribului era Waodani, care înseamnă „oameni adevărați". Toți războinicii care au participat la uciderea celor cinci misionari s-au întors la Cristos și au devenit cu adevărat copii ai Lui.

Istorisirea aceasta este fără îndoială foarte dramatică. Nu mulți sunt chemați la un astfel de sacrificiu. Dar Elisabeth, care a murit cu câțiva ani în urmă, ne-a ajutat cu următorul pas în drumul nostru.

Fă pasul chiar dacă îți este frică.

Îndoielile care ne împiedică de atâtea ori să facem ceea ce trebuie se datorează de obicei sistemului nostru fragil de convingeri. Noi credem că dacă facem un pas înainte, trebuie să

fim siguri că ceea ce întreprindem va avea neapărat succes. Eu nu cred că asta este chemarea noastră, ci să facem un pas prin credință și să lăsăm rezultatele în seama lui Dumnezeu. Poate că în trecut ai făcut un pas înainte, fiind convins că Dumnezeu te-a chemat și te-a echipat, iar lucrurile nu au ieșit așa cum te-ai așteptat. Sentimentul acela trebuie să fie îngrozitor. Poate că ți-ai stricat relația cu un membru al familiei și după multe rugăciuni în această privință, ai știut că a venit vremea să faci primul pas pentru a repara situația, dar lucrurile s-au sfârșit și mai prost. Și ești confuz. Sau poate că ai fost sigur că Dumnezeu ți-a spus că a venit vremea să ceri o mărire de salariu tot amânată. Te-ai dus încrezător la șeful tău și ți-ai prezentat situația. Ai fost convingător și respectuos, dar șeful crede altfel. Și în loc să mergi înainte, ai impresia că ai făcut doi pași înapoi. Astfel de experiențe ne pot face să ne închidem în sine, să ne mâniem pe noi sau pe cei care ne-au respins, sau chiar pe Dumnezeu.

Când faci un pas înainte, iar Dumnezeu nu Se arată

Profetul Ilie știe bine cum te simți. Poate te întrebi: „Cu ce poate să mă ajute în clipa asta un profet care a trăit cu mii de ani înainte într-o lume și o cultură total diferite?" Dă-mi voie să-ți spun că poate să te ajute mult! Cunosc ideile principale ale acestei povestiri încă din copilărie, dar dacă e să adăugăm detalii la acele idei, avem mult mai multe de învățat decât credem. Voi face o scurtă introducere în context ca să înțelegem mai bine ce se întâmpla atunci cu poporul Israel. Ahab și Izabela erau regele și regina poporului Israel.

În timpul domniei lor, în loc să fie credincioși lui Dumnezeu, ei au introdus închinarea la Baal, cultul sexului, bogăției și puterii. Iată ce scrie autorul cărții 1 Regi despre Ahab:

> Ahab a făcut mai mult rău decât toți regii lui Israel care au fost înainte de el, mâniindu-L pe Domnul Dumnezeul lui Israel (1 Regi 16:33).

Dumnezeu i-a vorbit profetului Ilie și i-a spus că venise vremea să confrunte această idolatrie strigătoare la cer. Acum vom ajunge la fragmentul care poate îți este cunoscut: bătălia decisivă de pe muntele Carmel. Ilie i-a invitat pe toți profeții lui Baal, aproximativ patru sute cincizeci, să vină împreună cu el, cât și pe regele Ahab, pe vârful muntelui pentru a demonstra o dată pentru totdeauna cine era adevăratul Dumnezeu. El a stabilit regulile de bază. Fiecare parte trebuia să aducă câte un taur, să-l sacrifice, să-l taie în bucăți și să-l așeze pe altar. Apoi, fără să pună foc pe altar, fiecare parte trebuia să-l cheme pe dumnezeul lui ca să mistuie jertfa. Ilie i-a invitat pe cei patru sute cincizeci de profeți ai lui Baal să înceapă primii. Aceștia au strigat ore întregi după Baal, făcându-și tăieturi cu cuțite și săbii, o practică obișnuită în cadrul ritualului barbar de închinare, dar nimic nu s-a întâmplat. Ilie a început să râdă de ei, sugerându-le să strige mai tare, în caz că Baal dormea. Apoi a venit rândul lui Ilie.

> Atunci Ilie a zis întregului popor: „Apropiați-vă de mine!" Și tot poporul s-a apropiat de el. Apoi el a refăcut altarul Domnului, care fusese dărâmat. Ilie a

luat douăsprezece pietre, după numărul semințiilor urmașilor lui Iacov, cel căruia Domnul îi vorbise zicând: „Numele tău va fi Israel!" Cu aceste pietre, a zidit un altar în Numele Domnului. Apoi a făcut un șanț în jurul altarului, în care încăpeau două măsuri de sămânță. A aranjat lemnele, a tăiat taurul în bucăți și l-a așezat pe altar, deasupra lemnelor. Apoi le-a zis: „Umpleți patru urcioare cu apă și goliți-le peste arderea-de-tot și peste lemne! Faceți lucrul acesta încă o dată!" a zis el. Și ei l-au făcut încă o dată. „Faceți lucrul acesta și a treia oară!" Iar ei l-au făcut și a treia oară. Apa curgea în jurul altarului și a umplut chiar și șanțul. În timp ce se aducea darul de mâncare, profetul Ilie s-a apropiat și a zis: „Doamne, Dumnezeul lui Avraam, Isaac și Israel, fă să se cunoască astăzi că Tu ești Dumnezeu în Israel, că eu sunt robul Tău și că am făcut toate aceste lucruri după porunca Ta. Răspunde-mi, Doamne! Răspunde-mi, ca să cunoască acest popor că Tu, Doamne, ești Dumnezeu și că Tu întorci inimile spre Tine!" Atunci a căzut foc de la Domnul, a mistuit arderea-de-tot, lemnele, pietrele și pământul și a înghițit și apa care era în șanț. Când a văzut tot poporul lucrul acesta, s-au aruncat cu fața la pământ și au zis: „Domnul este Dumnezeu! Domnul este Dumnezeu!" (18:30-39)

Îți poți imagina ce a fost acolo? Ilie își pusese încrederea în Dumnezeu, iar El S-a arătat într-un mod care trebuie să-l fi uimit chiar și pe el. El le ceruse slujitorilor să arunce apă peste lemne ca să ardă mai greu, dar Dumnezeu a mistuit nu numai

taurul adus ca jertfă și lemnele, ci și pietrele, apa din șanț și pământul. Nu-i de mirare că oamenii s-au aruncat cu fețele la pământ.

Ilie a poruncit ca toți profeții lui Baal să fie uciși. Din perspectiva lui, răul din țară fusese curățit. El a fost convins că Ahab și Izabela se vor căi și tot Israelul se va întoarce să se închine singurului Dumnezeu adevărat. Așadar, încins cu putere de la Dumnezeu, Ilie a fugit până în Izreel, unde era palatul lui Ahab și Izabela. A alergat acolo fiind sigur de rezultat. Însă, pe când aștepta să fie chemat la palat ca să i se mulțumească pentru că ajutase poporul să se întoarcă la adevăratul Dumnezeu, a primit un mesaj de la palat – dar nu cel la care se aștepta.

> Izabela a trimis un mesager la Ilie ca să-i spună: „Dumnezeii să se poarte cu mine cu toată asprimea dacă mâine la această oră nu voi face cu viața ta ce ai făcut tu cu viața fiecăruia dintre ei!" (19:2)

Lui Ilie nu-i venea să creadă ce auzea. El a făcut tot ce i-a cerut Dumnezeu să facă. Și-a pus viața în joc – fusese unul împotriva a patru sute cincizeci de preoți – iar acum, regina jurase pe însăși viața ei că a doua zi, la aceeași oră, Ilie avea să fie mort. Așa că el și-a luat tălpășița. Sunt convinsă că Ilie era epuizat după disputa aceea, dar și mai rău e că nu înțelegea ce se întâmplă. De ce nu se căiseră regele și regina la o manifestare a autorității atât de vădită? A fugit cale lungă până în Beerșeba, aproximativ o sută de kilometri, împreună cu slujitorul său, căruia i-a dat drumul să plece în cele din urmă, de parcă ar fi

zis: „S-a terminat. Ai fost slujitorul meu cât am fost profet, dar de azi îmi dau demisia."

Ilie s-a dus singur în pustie și la căderea serii, s-a aruncat sub un ienupăr frânt de oboseală.

> Înainte să adoarmă, Ilie s-a rugat: „Destul, Doamne! Ia-mi viața acum, căci nu sunt mai bun decât părinții mei" (19:4).

Ilie era epuizat, confuz și deprimat. El își înfruntase îndoielile, dar rezultatul final n-avea nicio logică pentru el.

Dar dacă n-am înțeles bine ce-mi cere Dumnezeu și El nu va mistui jertfa?

Dar dacă profeții lui Baal mă vor omorî pe munte?

Dar dacă profeții lui Baal mă vor trage pe sfoară și vor reuși să aprindă jertfa?

El și-a sfidat îngrijorările și a făcut un pas prin credință, iar Dumnezeu Și-a arătat puterea, dar din câte se pare, nimic nu s-a schimbat. Profeții lui Baal muriseră, dar aveau să se ridice mulți alții în locul lor. Ilie voia să moară.

Dacă ai căzut vreodată în deznădejde, știi că starea aceea poate fi cumplit de rea. Nimic nu are logică. Poate că te-ai implicat în lucrarea de plantare a unei biserici știind că Dumnezeu te-a chemat. Ai plecat de acasă și din mediul în care îți plăcea din pură ascultare, iar după un început uluitor, deodată totul s-a sfârșit îngrozitor de rău. Sau poate că ți-ai invitat un prieten, un coleg de serviciu sau un vecin pentru care te-ai rugat la

slujba de Paște. Slujba a fost uimitoare, prezența lui Dumnezeu era vădită în biserică, la sfârșitul slujbei oamenii își predau viața lui Cristos, dar persoana pe care ai adus-o tu nu s-a arătat nici măcar la fel de interesată ca altădată. Sau poate copilul tău, care și-a pierdut complet interesul pentru credință, ți-a cerut o Biblie, și tu ești convins că rugăciunile tale au primit răspuns. Dar după câteva săptămâni, ți-a dat Biblia înapoi și ți-a spus că n-are niciun sens. Și prin aceasta ți se confirmă cele mai groaznice temeri: că, din punct de vedere spiritual, copilul tău n-are niciun interes pentru Dumnezeu. Se întâmplă de multe ori în viața noastră ca, atunci când avem curajul să ne sfidăm îndoielile și să facem un pas înainte, lucrurile să nu sfârșească așa cum credem noi că ar trebui.

Am spus adineaori că vor fi aspecte în viața lui Ilie care ne vor ajuta pe noi, dar ajutorul n-are legătură cu viața lui Ilie, ci cu Dumnezeu. Cu lucrarea pe care o face Dumnezeu când ajungem la capătul puterilor. Următoarea ipostază din viața lui Ilie este o imagine uimitoare a harului.

> Și iată l-a atins un înger și i-a zis: „Scoală-te și mănâncă!" El s-a uitat, și la căpătâiul lui era o turtă coaptă pe niște pietre încălzite și un ulcior cu apă. A mâncat și a băut, apoi s-a culcat din nou (v. 5-6, TLB).

Un înger l-a atins. Pe mine, imaginea această mă emoționează. O simplă atingere poate fi tămăduitoare. Dar nu numai că l-a atins, ci i-a și spus să mănânce și să bea. Nu i-a ținut o predică, nici nu l-a întrebat de ce a fugit. Și nici n-a adus în discuție dorința lui Ilie de a muri; el doar i-a pregătit

de mâncare. Termenul tradus prin înger înseamnă și „trimis". Poate că Ilie și-a imaginat că îngerul era un străin în trecere pe acolo căruia i s-a făcut milă de el. Îngerul nu-l întâmpină cu „Nu te teme!", așa că după ce mânâncă și bea, Ilie se culcă din nou.

> Îngerul Domnului a venit a doua oară, l-a atins și i-a zis: „Scoală-te și mănâncă, fiindcă drumul pe care-l ai de făcut este prea lung pentru tine" (v.7).

De data aceasta, scriitorul îl identifică pe trimis cu „îngerul Domnului". Warren Wiersbe ne ajută să înțelegem mai bine cine era acesta:

> În versetul 7, trimisul este numit îngerul Domnului, titlu care desemnează în Vechiul Testament a doua persoană a Dumnezeirii, pe Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu.*

Există mai multe pasaje în Vechiul Testament (vezi Gen. 16:7; Ex. 3:1-4; Jud. 2:1-4) în care ni se relatează despre arătările îngerului Domnului. De fapt, în Exodul 3:14, îngerul este numit „Dumnezeu" și „Domnul". Arătarea aceasta este o *teofanie*, care înseamnă „apariție a divinității". În îndurarea Lui, Cristos Însuși l-a atins pe acest bărbat epuizat fără gând de judecată, ci cu o grijă plină de dragoste față de nevoile acestuia. Ilie avea un drum lung de străbătut. Trebuia să ajungă la Muntele Sinai, unul dintre cele mai sacre locuri din istoria evreilor, la peste trei

* Warren Wiersbe, *The Wiersbe Bible Commentary, Old Testament*, David C. Cook, Colorado Springs, 2007, p. 661.

mii de kilometri de locul în care se afla el atunci. Călătoria lui Ilie a durat patruzeci de zile și patruzeci de nopți, deși n-ar fi trebuit să dureze mai mult de două săptămâni. Eu mă întreb de ce i-a luat atâta timp, mai ales că fugea de o femeie nebună ca să-și scape viața? Poate că s-a gândit la Moise și la copiii lui Israel care au rătăcit patruzeci de ani în pustie. Peste ani, Cristos Însuși avea să petreacă patruzeci de zile și patruzeci de nopți în pustie.

De ce fugea Ilie la Muntele Sinai dacă simțea că viața lui ajunsese la capăt? El se îndrepta exact spre locul unde Moise s-a întâlnit cu Dumnezeu. Se ducea la muntele sfânt. Simțea nevoia să se întâlnească acolo cu Dumnezeu. Când stau și mă gândesc la lucrul acesta, îmi aduc aminte de răspunsul pe care Petru i L-a dat lui Isus când El i-a întrebat pe ucenici de ce nu-L părăsesc și ei: „Simon Petru I-a răspuns: «Doamne, la cine să ne ducem?»" (Ioan 6:68)

Te regăsești și tu în vorbele lui Petru? Eu da. Chiar și atunci când mă aflam în cea mai neagră depresie și mă rugam lui Dumnezeu să-mi ia viața, știam că nu aveam unde să merg să caut ajutor decât la El. Ilie s-a urcat pe munte și a intrat într-o peșteră. În unele traduceri ni se spune că Ilie s-a ascuns într-o *crăpătură* a muntelui, nu în *peșteră*. Poate că tocmai în aceeași crăpătură a stâncii a așteptat Moise ca Dumnezeu să treacă pe lângă el. Epuizat după călătorie, Ilie și-a petrecut noaptea în peșteră. Dar acolo, Dumnezeu i-a pus o întrebare: „Ce faci tu aici, Ilie?" (1 Regi 19:9)

Dumnezeu știa exact de ce era Ilie acolo, la fel cum a știut unde erau primii oameni când l-a întrebat pe Adam: „Unde ești?" (Gen. 3:9) Dumnezeu nu pune întrebările ca să Se

informeze; El știe totul. El pune întrebările ca să ne lămurim *noi* în privința a ceea ce zace în sufletul nostru.

> El [Ilie] a răspuns: „Am fost plin de râvnă pentru Domnul, Dumnezeul Oștirilor, fiindcă fiii lui Israel au călcat legământul Tău, Ți-au dărâmat altarele și Ți-au omorât profeții cu sabia. Numai eu singur am mai rămas, iar ei încearcă să-mi ia viața" (1 Regi 19:10).

După ce Ilie și-a vărsat toate nelămuririle înaintea lui Dumnezeu și i-a oferit perspectiva lui asupra celor întâmplate, Dumnezeu l-a chemat la intrarea peșterii.

> El i-a spus: „Ieși și stai pe munte înaintea Domnului! Iată că Domnul va trece pe acolo." Înaintea Domnului a venit un vânt mare și puternic, care despica munții și sfărâma stâncile, iar Domnul nu era în acest vânt. După acest vânt, a fost un cutremur de pământ, dar Domnul nu era în acest cutremur. După acest cutremur, a venit un foc, dar Domnul nu era în acest foc. Dar după acest foc, s-a auzit o voce blândă, suavă (v. 11-12).

Din nou, după această manifestare zguduitoare, Dumnezeu îi pune lui Ilie aceeași întrebare: „Ce faci tu aici?" Iar Ilie îi dă același răspuns ca prima dată.

Te-am slujit cu credincoșie!
Eu sunt singurul care te-a slujit cum trebuie!
Doar eu am mai rămas!

Numai eu Ți-am rămas credincios!
Iar acum ei caută să-mi ia viața!

Atunci, Domnul îi dezvăluie lui Ilie planul mai mare pe care-L avusese dintotdeauna. I-a spus să se întoarcă înapoi pe unde a venit și să-l ungă pe Hazael ca rege peste Aram, pe Iehu ca rege al Israelului și pe Elisei ca profet al lui Dumnezeu în locul lui. El i-a spus lui Ilie că acești trei bărbați îi vor nimici pe toți cei care I-au întors spatele lui Dumnezeu, dar că El îi ține în viață pe cei 7000 de bărbați care nu și-au plecat niciodată genunchii înaintea lui Baal. Dumnezeu i-a arătat astfel lui Ilie că nu era singurul; că mai erau o mulțime de oameni credinioși care Îl slujeau pe Dumnezeu, indiferent ce-a crezut el.

Ai fost vreodată tentat să-i desconsideri pe toți ceilalți deoarece nu păreau să fie la fel de credincioși ca tine? Ți se întâmplă să-i pui la îndoială pe cei de altă confesiune pentru că ei nu fac lucrurile așa cum le faci tu? Te descurajează vreodată atât de mult starea creștinilor încât să-ți vină să renunți? Dumnezeu lucrează chiar dacă noi nu-L vedem. Dumnezeu deține controlul chiar dacă lucrurile par scăpate de sub control. Ilie a fost protejat în crăpătura stâncii tot timpul cât a durat vântul, cutremurul și focul care au lovit muntele. Stânca a preluat lovitura tot așa cum Cristos, Stânca noastră, a luat din plin asupra Lui pe cruce mânia dezlănțuită a lui Dumnezeu, ca eu și cu tine să ne putem baza pe șoapta Lui blândă când nu înțelegem ce se întâmplă în jurul și în sufletul nostru.

Îndoieli vom avea întotdeauna pentru că suntem oameni. Și chiar dacă ajungem să le sfidăm și să facem un pas înainte prin

credință, lucrurile s-ar putea să nu se sfârșească întotdeauna așa cum ne așteptăm noi. Dar sunt ferm convinsă că:

Nu trebuie să fii perfect, doar să stai la dispoziția Lui.

Poți să-I enumeri Domnului toate îndoielile tale.

Când faci un pas înainte, iar lucrurile par să meargă prost, Dumnezeu lucrează, Dumnezeu este credincios și Dumnezeu dă har, pentru că El este Dumnezeul harului.

Ce îndoieli te împiedică să mergi mai departe? Ești dispus să faci un pas și să vezi ce poate Dumnezeu să facă? Să nu uiți: când ai ajuns la capătul puterilor și nu mai pricepi nimic, trage un pui de somn, mănâncă bine și apleacă-te să auzi șoapta blândă a lui Dumnezeu. Când îți vine în minte vreo îndoială – și crede-mă, mie îmi vin încă – lasă ca adevărul Cuvântului lui Dumnezeu să răsune mai tare decât protestul zgomotos al fricii.

> Îți mulțumesc că sunt o făptură atât de minunată – minunate sunt lucrările Tale! – și sufletul meu știe foarte bine lucrul acesta (Ps. 139:14).

Cu Dumnezeu nimic nu este imposibil (Luca 1:39, ESV).

> Isus S-a uitat țintă la ei și le-a zis: „La oameni lucrul acesta este cu neputință, dar la Dumnezeu toate lucrurile sunt cu putință“ (Matei 19:26, TLB).

Dumnezeu *lucrează*
chiar dacă noi nu-L vedem.
Dumnezeu deține *controlul*
chiar dacă lucrurile
par scăpate de sub control.

Câte un pas o dată

Nu renunța – fiecare pas contează

1. Ține minte că îndoielile nu dispar deodată. Înfruntarea lor va fi o adevărată provocare chiar dacă ai început să progresezi, pentru că este mult mai ușor și mai tentant să renunți. Noi suntem într-o călătorie, nu într-o excursie de o zi.

2. Nu te lăsa dominat de frică. Notează-ți toate lucrurile de care îți este frică. Frica este un obstacol uriaș care ne poate paraliza. Adu-ți aminte de această promisiune ori de câte ori frica vrea să-ți prindă inima în cătușele ei: „Căci Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică, ci de putere, de dragoste și de stăpânire de sine" (2 Tim. 1:7).

   Se crede că această epistolă către Timotei a fost ultima scrisoare scrisă de Pavel. La momentul scrierii ei, el era în închisoare, în așteptarea execuției. Mulți credincioși îl abandonaseră pentru că Pavel se afla acum sub regimul împăratului Nero, pe vremea căruia era o crimă să fii creștin. Jumătate din Roma arsese până în temelii. Pentru mulți, îndoielile se adeveriseră. În acest context, Pavel ne demonstrează că nu trebuie să ne temem nici în noaptea cea mai cumplită pentru că Dumnezeu deține controlul.

3. Ce se întâmplă dacă ai renunțat deja? Spune-i lui Dumnezeu că ai renunțat, că ți-a fost prea greu, așa că te-ai dat bătut. Apoi roagă-L să te ajute să o iei de la capăt. Ia lista cu toate temerile tale și citește-o înaintea Lui.

F... aruncă-te cu ***f***ața la pământ înaintea Lui.
E... pune-ți toată ***e***nergia în a-L căuta.
A... roagă-te să-ți dea ***a***rmonia Lui.
R... caută ***r***epaus în prezența Lui.*

* *Fear* înseamnă frică (n.tr.).

cinci

Renunță la lucrurile pe care nu le poți controla

Am învățat să sărut valurile care mă izbeau de Stânca Veacurilor.

—Charles Haddon Spurgeon

Noi știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce-L iubesc pe Dumnezeu, al celor ce sunt chemați potrivit cu planul Său.

—Romani 8:28

N-am știut niciodată că mă voi lovi atât de des de problema controlului până când n-am devenit mamă. Fiul nostru n-a umblat până când a împlinit paisprezece luni, dar până atunci prietenii și membrii familiei își tot făceau griji că era cu mult în urmă față de cei de vârsta și greutatea lui. Eu le răspundeam, fiind convinsă că fiul meu, care mergea de-a bușilea cu viteza unui Lexus, nu era interesat de reperele medicale și că va umbla când avea să-i vină vremea. Și așa a făcut!

Țineam o conferință pe un stadion imens, când Barry l-a adus pe Christian la marginea podiumului și l-a lăsat să vină de-a bușilea până la mine. Mergea așa de câteva săptămâni deja. Așa voia să impresioneze. Cu toate acestea, în seara aceea, s-a oprit o clipă, s-a uitat la mulțimea din jurul lui, la mine, apoi s-a ridicat în picioare și a început să umble. Îmi amintesc că m-am gândit atunci: „Sper din toată inima că fiul meu n-o să aibă nevoie de o audiență pentru toate pietrele de hotar din viața lui. Ar fi o adevărată provocare." Dar lui Christian îi plăcea pur și simplu să facă lucrurile în ritmul lui. La fel s-a întâmplat și cu statul pe oliță. Am introdus conceptul de schimbare a scutecelor cu chiloțeii pentru băieți mari cu entuziasmul pe care unii l-ar rezerva excursiilor la Disney World. După toate manualele de creștere a copilului, Christian era la vârsta potrivită. Dar pe el conceptul nu l-a impresionat. S-a mulțumit să-mi transmită mesajul: „Nu, mulțumesc oricum." Într-o zi, l-am dus pe Christian împreună cu unul dintre prietenii lui, care era mai mare cu câteva luni, să prânzim la McDonald's. După ce-au îmbucat meniul Happy Meal și au alergat o vreme pe terenul de joacă, amicul lui a anunțat că trebuia să meargă la toaletă. În ziua aceea, Christian a făcut uluitoarea descoperire că prietenul său purta chiloței cu Toy Story pentru băieți. A fost un soi de revelație pentru el. În drum spre casă, el m-a anunțat:

— Mamă, nu mai vreau scutece.

Și de atunci, nu le-a mai purtat niciodată.

Una dintre lecțiile cele mai importante pe care le înveți ca părinte este că nu poți ține lucrurile sub control. Nu poți controla momentul în care se vor naște copiii, sau ce vor mânca,

sau dacă vor vrea să mănânce sau să scuipe mâncarea. Nu putem controla modul în care dorm sau nu dorm. În primele nouă luni de viață, Christian nu a prea vrut să doarmă noaptea sau la amiază. Am crezut că-mi voi pierde mințile cu el. Am încercat să aplicăm toate sfaturile prietenilor noștri, care jurau că au găsit secretul care-l făcea chiar și pe cel mai dezinteresat bebeluș să doarmă ca un îngeraș. Pe toate le-am încercat. I-am pus scăunelul deasupra mașinii de uscat haine. Am dat drumul la aspirator în dormitorul lui până n-a mai rămas fir de praf pe mochetă. Îl puneam cu scăunelul lângă cada din baie și lăsam apa să curgă până ce am început să ne îngrijorăm că o să sece toată apa din stat din vina noastră. Barry îi punea scăunelul în mașină și pleca cu el la plimbare până adormea, dar în clipa în care intra cu el în casă, micuțul se punea pe un plâns de-ți rupea inima. Într-o seară, văzând cât eram de epuizată, Barry mi-a spus că o să stea el de veghe pe parcursul nopții ca eu să mă pot odihni măcar o noapte. Pe la miezul nopții, l-am auzit pe Christian că începe să plângă, dar Barry s-a ridicat imediat să-l liniștească. Mi-am tras pătura peste cap și am încercat să adorm la loc, dar nu puteam. Și pentru că tăcerea din camera alăturată mi se părea nefirească, m-am dat jos din pat și m-am dus să văd ce se întâmplase. La o asemenea priveliște să te tot uiți! Barry dormea dus pe canapea cu Christian în brațe. La o examinare mai atentă, am văzut că Barry ținea biberonul sticlei cu lapte în urechea micuțului. Valoare nutrițională minimă, dacă nu mă înșel! Dar strategia a funcționat!

Cuvântul *control* în sine nu este nici pozitiv, nici negativ. Valoarea și semnificația cuvântului o dau termenii care i se anexează. În multe situații, controlul este foarte important:

când treci pe o stradă înțesată de lume cu un copil pe care trebuie să-l ții sub control; când te lupți cu dependența de mâncare, alcool sau alte substanțe, controlul este un ajutor de nădejde. Scriptura ne încurajează să fim oameni cu stăpânire de sine.

> Ca o cetate spartă și fără ziduri, așa este omul lipsit de stăpânire de sine (Prov. 25:28).

> Dar rodul Duhului este dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, generozitatea, credința, blândețea, stăpânirea de sine* (Gal. 5:22-23).

Totuși, există multe situații în care cuvântul *control* are o conotație negativă. Când îi spui unui om că este „obsedat de control", e evident că nu-l complimentezi. Soții se plâng adesea că au soții obsedate de control și invers. La locul de muncă, nimeni nu vrea să aibă un șef sau un coleg obsedat de control. Enoriașii obișnuiesc să-și părăsească bisericile în care au crescut din pricina unei conduceri prea autoritare.

Dacă mă gândesc la viața mea, știu că o experiență negativă din copilărie poate amplifica nevoia de a fi în control mai târziu în viață. Dacă în copilărie ai suferit un abuz sexual, fizic, verbal, spiritual sau emoțional, ai impresia zdrobitoare că lucrurile îți scapă de sub control. Multe femei și mulți bărbați dezvoltă tulburări de alimentație pe parcursul vieții în încercarea de a face față amintirii abuzului din copilărie, ca și când ar spune:

* În versiunea NTR și Cornilescu, *stăpânirea de sine* este tradusă cu termenul înfrânare.

„Eu pot să controlez acest aspect." În astfel de situații, dacă sapi mai adânc, în spatele nevoii de a fi în control se ascunde cel mai mare dușman al sufletelor noastre: rușinea. Viața poate fi înspăimântătoare pentru omul stăpânit de rușine, iar *controlul*, care pare să fie antidotul, nu este decât propria lui închisoare. Eu știu pentru că am trăit în închisoarea aceasta mulți ani. N-am avut niciun control asupra mâniei tatălui meu și al actului final al sinuciderii lui. Confuzia, frica, suferința și rușinea pe care le-a stârnit lucrul acesta în mine m-au împins înspre nevoia disperată de a controla ceva. Nu am căutat refugiu în alcool sau mâncare – ci într-o nevoie mai întunecată și mai perversă. Am încercat să controlez dragostea lui Dumnezeu. Ani de zile am trăit apăsată de povara de a-L mulțumi pe Dumnezeu, străduindu-mă să fiu cât mai bună pentru El, dar pentru că arătam bine pe dinafară, nimeni n-a fost interesat să afle ce se ascunde înăuntru. Oamenii observă dacă te duci beată la studiul biblic. Lumea vede dacă iei exagerat de mult în greutate. Dar dacă te oferi voluntară în cât mai multe dintre proiectele bisericii, dacă ții studii biblice, dacă vorbești, dacă ești gazdă la o emisiune națională care rulează în fiecare zi și dacă vorbești despre dragostea lui Dumnezeu, numai El știe dacă Îl slujești de nevoie sau din pasiune, ori dacă Îl slujești pentru că asta este adevărata ta chemare sau pentru că încerci să-ți ascunzi rana care îți mistuie sufletul.

Pe atunci credeam că *nu-i OK să* ***nu*** *fii OK* așa că mă sileam necontenit să mă îndrept. Crezi că știam că devenisem dependentă de căutarea asta? Nici poveste. Credeam că trăiesc o viață plăcută înaintea lui Dumnezeu pentru că munceam pe brânci ca să merit iubirea Lui. Lucrul acesta a funcționat până

la un punct. Cred că Dumnezeu, prin îndurarea Lui, îngăduie ca viața să ne zdrobească la un moment dat, iar când totul se năruie, să fim susținuți doar prin mila Lui. Zdrobirea ne poate prinde câteodată la fundul sticlei sau în brațele omului nepotrivit. Alteori ne prinde când ne dăm seama că suntem plini de resentimente față de oamenii care nu observă cât de multe facem pentru ei sau pentru Dumnezeu. Pe mine, zdrobirea m-a prins pe dușumeaua salonului de la spitalul de psihiatrie. Indiferent unde ne ajunge, zdrobirea este teribilă. În momentul zdrobirii, își dai seama că tot ce ai crezut până atunci n-a fost decât o înșelăciune. În starea aceea de agonie și singurătate, I-am cerut lui Dumnezeu să-mi ia viața, la fel ca Ilie, dar tot atunci a fost momentul în care am auzit șoapta Lui blândă: „Te iubesc. Mereu te-am iubit și mereu o voi face. Odihnește-te acum. Lasă-le pe toate."

Evanghelia adevărată și curată a lui Isus Cristos este că Dumnezeu ne iubește atât de mult, încât L-a trimis pe Fiul Său să moară pe cruce în locul nostru. Când Isus a strigat: „S-a isprăvit", El spunea, de fapt: „Prețul întreg a fost plătit." El a luat asupra Lui rușinea și pedeapsa păcatelor noastre, pentru ca în relația noastră cu El, crezând în lucrarea încheiată de Cristos pe cruce, să fim iertați, iubiți și eliberați. Noi nu putem adăuga nimic la jertfa încheiată de Cristos pe cruce.

Îmi place mult cântarea „Dumnezeu deține controlul". A devenit imediat un șlagăr la radio datorită versurilor sale foarte încurajatoare. Ele declară adevărul conform căruia Dumnezeu deține controlul indiferent cum merg lucrurile, de aceea noi nu trebuie să ne clătinăm.

Versurile sunt impresionante, dar ce faci când circumstanțele

din viața ta nu se potrivesc cu versurile? Unde te duci când pierzi controlul asupra vieții tale și ai impresia că Dumnezeu a uitat de suferința ta? Ce faci atunci când ți se pare că ai fost părăsit? La cine te duci când te clatini din toate încheieturile? Ce faci când ești absolut convins că ai auzit care este planul lui Dumnezeu pentru viața ta, dar nimic nu pare să prindă contur?

Acestea sunt doar câteva dintre întrebările elementare pe care ni le putem pune în viață. Întrebările acestea contează, iar Dumnezeu nu ocolește niciodată lucrurile care au importanță pentru sufletele noastre. Dacă te afli chiar acum într-un moment în care simți că viața ți-a scăpat de sub control și nimic nu pare să fie OK, sunt alături de tine, dar mai mult decât atât, Dumnezeu îți vorbește chiar ție în starea de singurătate și confuzie.

Dumnezeu deține controlul

Vorbind în numele meu, adevărul vital care mă ajută să renunț la ce nu pot controla este convingerea fundamentală că indiferent de mersul lucrurilor, Dumnezeu este încă pe tron. Nu cred să fie o întâmplare din Biblie care să explice mai bine cum arată domnia Lui ca povestea lui Iosif din cartea Genezei. Scriu *cum arată*, fiindcă adesea concepția noastră despre domnia lui Dumnezeu este complet diferită de felul în care ne este prezentată în această relatare. Noi vrem să credem că dacă Dumnezeu deține controlul, lucrurile trebuie să aibă neapărat o logică. Și dacă nu se întâmplă așa, vrem să înțelegem și să știm fără întârziere de ce. Dar nu așa se întâmplă în povestea lui Iosif.

În Fapte 7 ni se relatează întâmplarea dureroasă a lapidării lui

Ștefan. El era un tânăr plin de Duhul Sfânt, un urmaș înflăcărat al lui Cristos. Unii dintre liderii religioși ai iudeilor au vrut să scape de el, așa că au convins câțiva bărbați să mintă și să spună că l-au auzit hulind numele lui Dumnezeu. Ștefan a fost târât înaintea Soborului, unde Marele Preot l-a întrebat dacă acuzațiile care i se aduceau erau adevărate. În loc să încerce să se dezvinovățească, Ștefan le-a prezentat în termeni tulburători istoria poporului evreu și a credincioșiei lui Dumnezeu din generație în generație. Când a ajuns la viața lui Iosif, el le-a spus următoarele:

> Astfel, când i s-a născut Isaac, Avraam l-a circumcis în ziua a opta; apoi Isaac l-a circumcis pe Iacov, și Iacov pe cei doisprezece patriarhi. Patriarhii, fiind invidioși pe Iosif, l-au vândut în Egipt. Dar Dumnezeu a fost cu el și l-a scăpat din toate necazurile lui. El i-a dat har și înțelepciune în prezența lui Faraon, regele Egiptului, care l-a pus conducător peste Egipt și peste toată casa lui (Fapte 7:8b-10).

„Dar Dumnezeu a fost cu el și l-a scăpat din toate necazurile lui." Aceste câteva cuvinte cuprind un mare adevăr. Dacă privim la povestea lui Iosif, vom observa că în spatele acestor cuvinte se ascund treisprezece ani de viață, o vreme îndelungată pentru a crede că Dumnezeu este cu tine când toate circumstanțele din viață par să spună cu totul altceva. Povestea lui Iosif începe în capitolul 37 din Geneza și continuă până la finalul cărții. Iată ultimele cuvinte relatate în Geneza:

> Apoi Iosif le-a zis fraților săi: „Eu voi muri, dar Dumnezeu va veni sigur la voi și vă va duce din această

> țară în țara pe care le-a jurat-o lui Avraam, Isaac și Iacov." Iosif i-a pus pe fiii lui Israel să jure, zicând: „Dumnezeu va veni sigur la voi, Să luați atunci oasele mele de aici." Iosif a murit la vârsta de o sută zece ani. După ce l-au îmbălsămat, l-au pus într-un sicriu, în Egipt (50:24-26).

Cum lui Iosif nu i-a trecut prin cap că promisiunea pe care i-a făcut-o Dumnezeu în vis se va împlini peste ani de zile, nici frații lui nu și-au închipuit că Dumnezeu îi va duce, într-adevăr, pe israeliți înapoi în Țara Făgăduinței, dar ei nu vor apuca să vadă lucrul acesta. Promisiunea avea să se împlinească într-un viitor îndepărtat, iar bărbatul care avea să scoată poporul din Egipt se numea Moise.

Dumnezeu a plănuit totul spre bine

În Geneza 37 facem cunoștință cu Iosif pe vremea când era un tinerel:

> Israel îl iubea pe Iosif mai mult decât pe toți ceilalți fii ai săi, pentru că era un fiu născut la bătrânețe, și i-a făcut o tunică decorată. Când frații săi au văzut că tatăl lor îl iubea mai mult decât pe ei, l-au urât pe Iosif și n-au putut să-i vorbească prietenește (v. 3-4).

Gelozia roade ca un cancer relațiile din familie, mai ales în cele mixte. În vremea aceea – și astăzi, dacă te uiți pe canalul TLC – un bărbat avea mai multe neveste. Iacov a avut patru neveste, așadar copiii lui proveneau de la mame diferite.

Relațiile erau dificile și așa, unde mai pui că Iosif era mezinul familiei, iar mama lui era soția preferată a lui Iacov. Cadrul perfect pentru izbucnirea unei furtuni catastrofale.

La școala duminicală, am învățat că Iosif primise o tunică pestriță, dar în realitate, tunica lui era bogat ornamentată. A fost o nesăbuință din partea lui Iacov să facă astfel de diferențe între copiii lui, pentru că atitudinea lui nu i-a întors pe copii împotriva tatălui lor, ci împotriva fratelui lor. Când părinții îl iubesc în mod vădit mai mult pe un copil decât pe celălalt, ei provoacă multă durere și resentimente în sufletul copilului dezavantajat. Când într-o familie sunt copii care provin dintr-o căsnicie anterioară, e nevoie de multă înțelepciune din partea părinților pentru a aplana eventuale situații neplăcute. Când fiul nostru era elev în școala primară, directorul ne-a trimis o înștiințare prin el în care ni se spunea că școala angajase un consilier special care să ajute copiii care se luptau să facă față durerii provocate de divorțul părinților, pentru că mulți copii prezentau tulburări de comportament pe parcursul orelor de școală. Aveam câteva prietene care aveau familii mixte și le-am văzut cât de bine se descurcau, dar până să ajungă acolo, a fost nevoie de timp, răbdare, înțelepciune și multe lacrimi.

Ei bine, Iosif nu numai că a primit tunica, dar a și purtat-o în preajma fraților săi, deși era evident că-i irita. Era doar un băiat. La șaptesprezece ani, faci ce ți se pare ție că e bine. Dacă e să ne uităm la ce spune medicina, lobul frontal, partea creierului responsabilă pentru controlul asupra judecății și comportamentului, nu se dezvoltă complet până la douăzeci și cinci de ani.*

---

* University of Rochester Medical Center Health Encyclopedia, https://www/urmc.rochester.edu/encyclopedia/context.aspx?ContentTypeID=1&ContentID=3051.

Ce bine era ca Iacov sau Rahela sau o altă soție să fi fost în stare să stârpească grandomania lui Iosif din fașă. Ar fi trebuit să fie evident pentru părinții lui că ceilalți fii n-aveau niciun cuvânt bun de spus la adresa lui, dar aceștia n-au băgat de seamă. Iată aici o învățătură importantă pentru noi. Nu ignora începutul unei probleme, pentru că ea va crește. În cazul lui Iosif, problema creștea odată cu el. Dumnezeu avea un plan minunat pentru viitorul lui Iosif, dar spre deosebire de Maria, mama lui Cristos care „păstra toate aceste cuvinte, cugetând la ele în inima ei" (Luca 2:19), Iosif se lăuda cu ele în gura mare:

> Iosif a avut un vis pe care l-a istorisit fraților săi, dar aceștia l-au urât și mai mult. El le-a zis: „Ascultați, vă rog, visul pe care l-am avut! Se făcea că noi legam snopii în mijlocul câmpului. Dar iată că snopul meu s-a ridicat și a stat drept, iar snopii voștri s-au adunat în jurul lui și s-au plecat înaintea snopului meu." Frații săi i-au răspuns: „Doar nu vei domni tu peste noi?! Doar nu ne vei stăpâni tu?!" Și l-au urât și mai mult din cauza viselor și a cuvintelor sale (Gen. 37:5-8).

La începutul capitolului, îl găsim pe Iosif la câmp împreună cu frații lui, îngrijind de vitele tatălui lor, dar cu câteva versete mai jos, vedem că Iosif nu mai e cu ei. Probabil din pricină că lui Iosif îi plăcea să-i pârască tatălui lor, așa cum scrie lămurit în versetul 2. Textul nu ne spune de ce Iacov l-a trimis mai târziu pe Iosif să-și vadă frații. Poate regreta faptul că în relația lor apăruse o fisură la care contribuise și el.

Deși nu știm motivul, decizia lui Iacov se dovedește a fi tragică

pentru el fiindcă îi va aduce numai suferință. Când frații l-au văzut venind pe Iosif, s-au hotărât să scape de el o dată pentru totdeauna și au plănuit să-l omoare. Ruben, fratele mai mare, a intervenit și le-a sugerat fraților săi să-l arunce într-o groapă și să-l lase să moară acolo. Ceilalți frați au fost de acord cu el. Astfel că, atunci când Iosif a ajuns la ei, aceștia au smuls tunica pretențioasă de pe el și l-au aruncat într-un puț. Ruben intenționa să se întoarcă mai târziu și să-l scoată pe Iosif afară, dar era deja prea târziu. Ceilalți frați au văzut o caravană de cămile care se îndrepta spre Egipt, așa că l-au vândut pe fratele lor mai mic ca rob.

Ruben a fost distrus când și-a dat seama că Iosif nu mai era. Regretul este o pedeapsă tare aspră. Nu-mi pot imagina ce trebuie să fi simțit. Cât trebuie să-l fi torturat gândul că a fost de acord cu o parte din planul nedrept al fraților săi. Când ne permitem să facem un pas în direcția greșită, cu intenția ca mai târziu să facem doi pași înapoi, nu întotdeauna ni se oferă șansa să mai alegem o dată. Aveau să treacă mulți ani până să ajungă Ruben să vadă că, deși n-a intervenit să-și salveze fratele, Dumnezeu a intervenit.

Dar Iosif? Încearcă se te pui în locul lui. El știa ce-I arătase Dumnezeu. El știa că la un moment dat întreaga familie se va pleca să i se închine. Nu știa când, dar știa că Dumnezeu îi revelase lucrul acesta într-un vis. Acum însă, zăcea pe fundul unui puț plin de sânge și de vânătăi. Întrebarea firească ce se putea naște în sufletul lui era următoarea: „Poate cineva să împiedice planul lui Dumnezeu pentru viața mea?"

Ți-ai pus vreodată întrebarea asta? Chiar dacă circumstanțele noastre diferă – nu toți sfârșim la propriu pe fundul unei gropi – principiul rămâne valabil.

Poate te-ai logodit, urmând să te căsătorești. Ai așteptat bărbatul potrivit și, în cele din urmă, Dumnezeu ți l-a scos în cale. Apoi, în ultima clipă, pasiunea pentru fosta iubită răsare pe nespusă masă, iar logodna se rupe. Te întrebi: „Cum a putut să se întâmple una ca asta? Acum întreaga mea viață a scăpat de sub control!"

Poate știai că Dumnezeu te pregătea să preiei sesiunile de studiu biblic la biserică. Ai așteptat cu răbdare, apoi în momentul prielnic, când fosta învățătoare și-a dat demisia, conducerea bisericii alege pe altcineva, iar tu crezi că totul e o greșeală, că aceștia au ales persoana nepotrivită.

Ai fost căsătorită timp de ani de zile. Ai copii pe care ești hotărâtă să-i crești într-o familie sănătoasă, dar tocmai atunci soțul tău spune că vrea să divorțeze. Te împotrivești, te rogi, dar în final, n-ai niciun control și soțul îți pleacă. A dat el peste cap planul lui Dumnezeu pentru viața ta? Alegerea celuilalt te-a condamnat să trăiești o viață mai puțin perfectă?

Te-ai dovedit a fi o persoană integră atât la serviciu, cât și la biserică. Dar cineva împrăștie un zvon neadevărat despre tine. Ești convins că nimeni nu va crede zvonul acela din pricină că oamenii te cunosc, îți cunosc caracterul, dar ei cred totuși. Ești furios la culme și ești singur. Crezi că omul care a împrăștiat zvonul acela a dat peste cap planul lui Dumnezeu cu privire la tine?

Îți spun categoric că nu. Pot oamenii să te rănească? Da. Pot oamenii să mintă despre tine și să-ți frângă inima? Da. Aveam un coleg în urmă cu câțiva ani care le-a spus unor oameni că sunt o mincinoasă incurabilă. El le-a spus că eu am inventat povestea cu sinuciderea tatălui meu ca să stârnesc simpatia lor.

Că totul nu era decât o minciună. Nu puteam pricepe deloc de ce mi-a făcut una ca asta. Dar ce m-a durut mai tare a fost că, la început, mulți l-au crezut. Îmi amintesc că stăteam prăbușită pe covorul din dormitor și am plâns până când mi s-au umflat ochii atât de tare încât abia mai vedeam. Târziu în noaptea aceea, am deschis Biblia la psalmul meu preferat și am citit următoarele cuvinte:

> Cel ce locuiește la adăpostul Celui Preaînalt se odihnește la umbra Celui Atotputernic. Îi voi zice Domnului: „Adăpostul meu, Fortăreața mea, Dumnezeul meu în Care mă încred!" El te va scăpa din lațul păsărarului și de ciuma cea distrugătoare. El te va acoperi cu penele Sale, iar tu te vei adăposti sub aripile Lui. Credincioșia Lui este scut și zid protector (Ps. 91:1-4).

Există momente în viață când nu ai cum să controlezi ceea ce se întâmplă. În astfel de momente, caută adăpost la umbra aripilor lui Dumnezeu. În noaptea aceea a trebuit să renunț la ceea ce nu puteam controla pentru a mă încrede în Tatăl meu.

Dacă privim în continuare la povestea lui Iosif, observăm unele întorsături neașteptate în viața lui, iar în cele din urmă, când se întâlnește cu frații lui și aceștia se aruncă la picioarele sale cerșind îndurare, Iosif le spune:

> Voi ați plănuit împotriva mea ce este rău, dar Dumnezeu a plănuit aceasta spre bine, ca să țină în viață un popor numeros, așa cum face astăzi (Gen. 50:20).

Există *momente*
în viață când *nu ai cum*
să controlezi ceea ce se întâmplă.
În astfel de momente,
caută *adăpost*
la umbra aripilor lui Dumnezeu.

Chiar și atunci când oamenii plănuiesc să ne rănească, Dumnezeu deține controlul. Indiferent care ar fi motivul lor sau impactul pe care l-ar avea asupra noastră o vreme, Dumnezeu este cu noi și El plănuiește să lucreze spre binele nostru. Lucrul acesta l-a spus Pavel bisericii din Roma, când le aducea aminte de faptul „... că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce-L iubesc pe Dumnezeu, al celor ce sunt chemați potrivit cu planul Său" (Rom. 8:28). Nu le-a spus că toate lucrurile sunt bune sau că toate lucrurile par bune. El pur și simplu le aduce aminte lor și nouă că Dumnezeu promite să schimbe și cele mai dureroase situații din viața noastră spre bine.

Numai că asta nu se întâmplă întotdeauna atunci când vrem noi. Unul dintre versetele preferate ale mamei este acesta:

> Căci Eu cunosc planurile pe care le am cu privire la voi, zice Domnul, planuri de pace și nu de nenorocire, ca să vă dau un viitor și o speranță (Ier. 29:11).

Ne tentează adesea să extragem un verset de încurajare din Scriptură și să-l imprimăm pe un tricou, dar când facem asta, ratăm contextul și, de fapt, pierdem un mesaj și mai plin de speranță. Dacă revenim la Ieremia 29, iată ce scrie doar cu un verset mai sus:

„Așa vorbește Domnul: «Când se vor împlini șaptezeci de ani ai Babilonului, voi veni la voi și Îmi voi împlini față de voi promisiunea Mea cea bună, aducându-vă înapoi acasă.»"

Aș vrea să văd eu versetul acesta pe un tricou! Dar înainte să dai cu această carte de pereți pentru că ți-am stricat versetul preferat, cugetă la el puțin mai mult. Dumnezeu, în îndurarea

Lui, Își pregătea poporul pentru ceea ce urma să se întâmple. Cu aceeași blândețe ne spune și nouă: „Nu te speria că ai fost smuls din locul tău. Să nu crezi că lucrurile au scăpat de sub control. Vreau doar să îți spun că problema ta va mai dura o vreme, dar nu-ți aținti privirea spre ceea ce vezi, ci spre ceea ce Ți-am promis."

Și Isus a făcut așa. În cuvintele de rămas-bun pe care le-a adresat ucenicilor Săi în Evanghelia după Ioan, El a încercat să-i pregătească pentru evenimentele care urmau să se desfășoare. Ei nu le-au înțeles atunci, dar mai târziu, privind în urmă, aveau să și le amintească:

> V-am spus aceste lucruri ca să nu vă poticniți (Ioan 16:1).

O cultură a percepției

Problema noastră majoră este că ne uităm la viețile noastre mai degrabă din perspectiva culturii în care trăim decât prin prisma promisiunilor de neclintit din Cuvântul lui Dumnezeu. Noi trăim într-o cultură a percepției. Noi îi percepem pe unii ca fiind câștigători, iar pe alții ca pe niște ratați datorită felului în care arată circumstanțele din viața lor.

Eu am primit slujba, tu nu; eu câștig. Eu dețin controlul.

El m-a ales pe mine, nu pe tine; eu câștig. Eu dețin controlul.

El a fost promovat, nu eu; eu pierd. N-am niciun control.

Fiul lui a făcut echipa să câștige, nu al meu; eu pierd. N-am niciun control.

Când ne uităm la credința noastră tot din această perspectivă, nu facem decât să o denaturăm. Îl reducem pe Dumnezeu la

imaginea unui unchiaș bogat și schimbător care azi ne dă ceva, ca mâine să ne ia înapoi acel lucru sau a cuiva căruia nu-i pasă de noi și care îngăduie ca viața să ne fie spulberată, fără să aibă un alt plan la îndemână. Adevărul este că indiferent dacă pierdem sau câștigăm, noi nu deținem controlul. Niciodată nu l-am deținut. Dumnezeu deține controlul, iar El este de partea noastră. Numai când credem acest adevăr putem să renunțăm la ce nu înțelegem și să ne încredem în Dumnezeu.

Să revenim din nou la povestea lui Iosif. Putem învăța multe din ea, dar eu vreau să ne concentrăm asupra pasajelor citite până acum și care par să surprindă cele mai grele momente din viața lui. Îți amintești cum le-a fost vândut negustorilor care plecau cu caravana în Egipt? Din perspectiva noastră, până în acel moment a trecut prin două experiențe pe care se pare că n-a putut să le controleze: mai întâi a fost aruncat de frații lui în groapă și apoi a fost vândut ca rob. Dar mai pe urmă citim:

> Iosif a fost dus în Egipt, iar Potifar, comandant al gărzii și unul dintre demnitarii lui Faraon, l-a cumpărat de la ismaeliții care-l coborâseră acolo. Domnul a fost cu Iosif, astfel încât acesta a prosperat și a locuit în casa stăpânului său, egipteanul (Gen. 39:1-2).

„Domnul a fost cu Iosif." Trebuie să ne oprim în dreptul acestei afirmații. Adevărul acesta pare de-a dreptul neplăcut. Te ispitește să te întrebi: „Dacă Domnul a fost cu Iosif, de ce a ajuns el bătut și frânt într-o țară străină? De ce nu l-a păzit Dumnezeu?" Dacă ne uităm la viața noastră, ne gândim: „Dacă Dumnezeu este cu mine, nu se poate să mi se întâmple lucruri rele."

Ți-ai pus și tu asemenea întrebări? Când a apărut o problemă în viața ta, ce ți-a trecut atunci prin cap? Ai crezut că Dumnezeu deținea controlul, doar că Și-a abătut privirea de la tine o clipă și haosul a năvălit peste tine, iar când Și-a întors din nou privirea spre tine, a fost surprins de ce a văzut? Până când nu acceptăm deplin faptul că Dumnezeu deține controlul, și nimeni altul, credința noastră se va clătina mereu. Dar când vom începe, prin credință, să ne ancorăm cu toată puterea de adevărul că Dumnezeu deține controlul, acesta ne va schimba. Nu ne vom mai teme de nimic. Edward Mote spunea atât de bine în imnul său:

Speranța mea e doar Cristos
Și-al Său Sfânt sânge prețios
Oricâte șoapte m-ar chema,
Nu pot să cred în altceva
Cristos e Stânca de granit
Ce mă face neclintit.*

Iosif n-avea niciun control asupra condiției sale, dar n-a ezitat să-și slujească stăpânul cu tot ce avea. Atitudinea lui e o provocare pentru mine. Există momente în viață când ni se cere să facem lucruri pe care în mod normal nu le-am face, pentru că ele nu sunt „treaba noastră". Modul în care reacționăm la astfel de cereri spune multe despre caracterul nostru. Ori vom sluji, ori vom spune: „Dar nu-i normal. Voi știți cine sunt eu?" Statutul nostru n-ar trebui să determine atitudinea noastră în

* Traducere Benoni Catană, http://www.azsmr.ro/383-speranta-mea-e-doar-hristos/

slujire. Pe măsură ce Iosif începea să se obișnuiască cu viața din Egipt, Potifar, stăpânul lui, a recunoscut că mâna Domnului era cu tânărul său rob și l-a promovat, punându-l responsabil peste toată casa și averea lui. Ei bine, povestea lui are acum mai multă noimă, credem noi. A avut o mică neplăcere, care a fost destul de dureroasă la vremea în care s-a întâmplat, dar acum totul funcționa după plan. Dumnezeu l-a binecuvântat pentru ascultarea lui și frații lui aveau să vină fără întârziere să se plece înaintea lui. Slavă Ție, Isuse! Ei bine, hai să nu destupăm deocamdată sticla de șampanie – problemele lui Iosif nu s-au terminat încă.

> Iosif era frumos la chip și frumos la înfățișare. După toate acestea, soția stăpânului său a pus ochii pe Iosif și a zis: „Culcă-te cu mine!" (Gen. 39:6b-7)

Iosif nu s-a lăsat pradă disperării, dar oare se va lăsa prins în capcana ispitei sexuale? Câți oameni în poziții înalte și cu influență n-au căzut pradă acestei ispite? Sexul este o forță impresionantă. Este un dar minunat din partea lui Dumnezeu când se consumă în cadrul legământului căsătoriei, dar când suntem ispitiți să-l scoatem din contextul lui, sexul provoacă numai durere și suferință.

Bineînțeles că ispita aceasta nu-i vizează doar pe cei aflați în poziții importante. Despre ei aflăm poate la știri, dar adevărul este că ispita sexuală ne poate afecta pe toți. Am avut câteva prietene care au căzut în adulter, iar consecințele au fost dureroase pentru toți cei implicați. Ele n-au crezut niciodată că ar fi în stare să facă așa ceva. Adevărul fie spus, noi toți suntem

în stare de orice. Când îi permitem ispitei să înăbușe îndemnul Duhului Sfânt, ceea ce nu-ți puteai închipui ajunge să devină realitate. Ceea ce li s-a părut prietenelor mele seducător pentru o clipă a devenit un lucru regretabil în final. Vremea și cultura în care trăim au respins standardele lui Dumnezeu și nu doar că au acceptat absurditățile, dar le-au și ridicat la rang de virtute. De aceea, noi trebuie să ne punem inimile la adăpostul Cuvântului lui Dumnezeu, care este, așa cum spunea David, „o candelă pentru picioarele mele și o lumină pe cărarea mea" (Ps. 119:105).

Ce atitudine a luat Iosif față de ispita sexuală?

> Dar el a refuzat și i-a zis soției stăpânului său: „Iată, pentru că știe că sunt aici, stăpânul meu nu se preocupă de ce este în casă și mi-a dat pe mână tot ce are. Nimeni nu este mai mare decât mine în această casă, iar el nu m-a oprit de la nimic, în afară de tine, pentru că ești soția lui. Deci cum aș putea să fac un rău așa de mare și să păcătuiesc împotriva lui Dumnezeu?" (Gen.39:8-9)

Mi-e greu să-mi imaginez un răspuns mai cinstit. Iosif a refuzat să înșele încrederea stăpânului său, dar mai mult decât atât, el a recunoscut că ar păcătui împotriva lui Dumnezeu, în final. Și cu toate că a fost hotărât să facă ce era drept, soția lui Potifar nu a renunțat. Într-o zi, când nimeni nu era prin preajmă, ea l-a apucat pe Iosif de haină și a încercat să-l tragă în dormitorul ei. El s-a smuls din strânsoarea ei, lăsându-și haina în mâna ei, și a fugit afară. Când soțul ei s-a întors acasă, ea l-a acuzat pe Iosif că ar fi încercat să o violeze. Potifar s-a mâniat că servitorul căruia îi acordase atâta autoritate l-a înșelat, așa

că l-a aruncat pe Iosif în închisoare. Ce nedrept! Iosif a făcut ce era corect. Îi vorbise în parte femeii despre convingerile sale – nu putea păcătui împotriva Dumnezeului său – și tot a sfârșit în închisoare. Într-o astfel de situație, ar fi mai tentant să crezi că Dumnezeu nu deține controlul: Dacă Dumnezeu deține controlul, cum de am ajuns în închisoare când am făcut doar ce era drept? Dar iată ce scrie mai departe:

> Dar Domnul a fost cu Iosif și Și-a întins îndurarea peste el (v. 21).

Iosif n-a avut nicio putere, niciun avocat, niciun control. N-a putut să facă nimic decât să rămână bărbatul în care începuse să se transforme. El a renunțat să dețină controlul și s-a dedicat slujirii. Adolescentul arogant se transforma într-un bărbat cu adevărat integru și de caracter. Comandantul temniței a fost atât de impresionat de Iosif încât i-a dat în grija lui pe toți ceilalți prizonieri. Una dintre cele mai minunate lecții pe care le putem învăța din povestea lui Iosif este că Dumnezeu e cu mult mai interesat de ce fel de oameni devenim decât de statutul nostru. Când lucrurile din viața lui n-au mers bine, Iosif nu s-a depărtat de Dumnezeu. El a rămas credincios. E ușor să te umpli de amărăciune sau să te descurajezi când lucrurile nu merg așa cum sperai, mai ales după ce L-ai onorat pe Dumnezeu. Iosif a continuat să slujească.

Nu știm câtă vreme a stat Iosif în închisoare. Avea șaptesprezece ani când a ajuns în Egipt și treizeci de ani când Faraon l-a scos din închisoare și l-a pus al doilea în împărăție. Visele sale din copilărie aveau să capete sens în momentul

hotărât de Dumnezeu. Iosif avea darul tălmăcirii viselor. La un moment dat, în timp ce se afla în temniță, paharnicul și brutarul lui Faraon au provocat mânia împăratului și au ajuns la închisoare alături de Iosif. Într-o dimineață, Iosif a observat că cei doi demnitari păreau foarte tulburați, așa că i-a întrebat ce-i îngrijora. Aceștia i-au spus că avuseseră fiecare câte un vis în noaptea aceea, care i-a tulburat. Nu știau ce însemnătate puteau să aibă visele lor. Iosif i-a încredințat că tălmăcirile sunt ale lui Dumnezeu și i-a provocat să-și spună visele, ceea ce au și făcut. Unul a primit vestea bună că urma să fie repus în slujbă. Însă celălalt a primit vestea proastă că urma să fie condamnat la moarte. Atunci, Iosif a făcut un lucru notabil. El i-a cerut celui care urma să fie eliberat să facă ceva pentru el:

> Dar când îți va merge bine, te rog, adu-ți aminte de mine și arată-ți îndurarea față de mine. Amintește-i lui Faraon de mine și scoate-mă din această temniță (Gen. 40:14).

Tălmăcirile date de Iosif celor doi bărbați s-au adeverit. Unul dintre ei a fost executat, iar celălalt repus în slujbă, dar cel din urmă a uitat promisiunea pe care i-o făcuse lui Iosif. Acesta avea să mai petreacă doi ani lungi în închisoare. Mă întreb dacă nu cumva Iosif a obosit tot așteptând ca Dumnezeu să-l elibereze. Drumul lui fusese lung și dificil, dar el a rămas credincios deși nu se întrezărea nimic la orizont. Dumnezeu nu l-a eliberat din închisoare. Fiind și el un simplu om, a încercat să exercite puțin control și să apeleze la paharnic pentru ajutor. Dacă Dumnezeu uitase de el, în mod sigur că paharnicul n-avea să uite. E ușor de înțeles. Când necazul nostru nu se mai sfârșește, nu vrem decât

să se termine odată, așa că încercăm noi să găsim o soluție de ieșire din impas. Dar lui Iosif nu i-a mers; nici mie nu mi-a mers. În duhul meu L-am auzit pe Dumnezeu spunându-mi: „Poți să alergi încotro vrei și să cauți să pui capăt necazurilor tale, sau poți să vii la Mine, iar la timpul potrivit, Eu te voi elibera."

Doi ani mai târziu, Faraon a avut un vis și nimeni n-a putut să i-l tălmăcească. Abia atunci și-a adus aminte paharnicul de promisiunea lui și i-a spus lui Faraon despre Iosif. Restul, cum se zice, e istorie. Iosif i-a tălmăcit visul, apoi a pus la cale un plan în vederea pregătirii poporului din Egipt pentru foametea care se apropia, pentru că Faraon îl făcuse prim-ministru. Când a venit foametea, întreaga națiune era la adăpost. Dar foametea s-a extins în afara Egiptului, până în Canaan, unde locuiau frații lui Iosif și tatăl său, Iacov. Ultimele capitole sunt pline de dramatism, când frații descoperă nu numai că Iosif este în viață, ci și că ocupă un post de conducere. Povestea se încheie cu reîntâlnirea emoționantă dintre Iosif și tatăl său. Darul lui Iosif pentru frații săi este darul pe care trebuie să-l strângem în inimile noastre: „Voi ați plănuit împotriva mea ce este rău, dar Dumnezeu a plănuit aceasta spre bine."

Iosif nu încearcă să mușamalizeze intențiile fraților săi; ele au fost cât se poate de clare. La început l-au lăsat să moară, apoi l-au vândut ca rob... *dar Dumnezeu.* Aceste două cuvinte schimbă totul.

Poate că ai fost trădat... dar Dumnezeu.

Poate că ai fost abandonat... dar Dumnezeu.

Poate crezi chiar acum că toate lucrurile au scăpat de sub control... dar Dumnezeu.

Poți să vii înaintea lui Dumnezeu cu toate lucrurile care par să-ți fi scăpat de sub control și să spui, prin credință: „Nu înțeleg, dar mă încred în Tine. Aleg să renunț la control"?

Primul verset pe care m-am sprijinit în copilărie a fost Psalmul 46:10: „Opriți-vă, și să știți că Eu sunt Dumnezeu" (TLB).

Rădăcina în ebraică a cuvântului tradus prin *opriți-vă* înseamnă „renunțați". Când *renunțăm*, recunoaștem înaintea Lui: „Tu ești Dumnezeu."

Câte un pas o dată

Nu te panica – Dumnezeu te-a prins

1. Notează domeniile din viață în care te străduiești să dețiii controlul, fie că e vorba de căsnicia ta, de copiii tăi, de slujba ta, de mintea ta, de banii pe care îi cheltui, fie că e vorba de alimentația ta. Oricare ar fi aceste aspecte, notează-le și confruntă-le. Încredințează-I lui Dumnezeu fiecare domeniu în parte și roagă-L să te ajute să renunți la deținerea controlului asupra lui.

2. Dumnezeu are multe nume în Scriptură. Iată câteva dintre ele. Cugetă la ele și caută unul care are mai multă influență asupra temerilor tale.

   Elohim... Dumnezeul Puternic și Creator.
   Adonai... Domn peste toate.
   El Roi... Dumnezeul care mă vede.
   El Shaddai... Dumnezeul Atotputernic.
   Iehova-Shalom... Dumnezeul păcii.
   Iehova-Rafa... Domnul care vindecă.
   Iehova-Rohi... Domnul este Păstorul meu.

   Ia în fiecare zi câte un nume și proclamă-L peste viața ta.

șase

Nu te lăsa biruit de dezamăgire

Ba mai mult, ne bucurăm chiar și în necazurile noastre, căci știm că necazul aduce răbdare, răbdarea aduce biruință în încercare, iar biruința aceasta aduce nădejdea. Însă nădejdea aceasta nu înșală.

—Romani 5:3-5

Dacă visurile mor, viața e o pasăre cu aripa frântă care nu poate să zboare.

—Langston Hughes

Dintre toate sentimentele care ne încearcă, dezamăgirea este cel mai greu de tratat. Multe lucruri ne pot dezamăgi, dar nu toate cântăresc la fel. Spre exemplu, m-a dezamăgit faptul că echipa de fotbal Dallas Cowboys n-a avut un sezon mai bun anul trecut, dar lucrul acesta nu m-a afectat atât de tare (sperăm mereu că o să aibă unul mai bun anul viitor). În schimb, sunt situații care nu numai că ne dezmăgesc, dar ne și devastează și ne șochează. Eu am trecut

printr-o astfel de situație care m-a schimbat pentru totdeauna. Eram însărcinată în trei luni cu Christian când medicul mi-a spus că starea bebelușului nu era deloc bună. Ca să redau mai exact cuvintele sale, fătul era „incompatibil cu viața". Pentru că urma să împlinesc patruzeci de ani la nașterea lui, medicul mi-a recomandat să fac teste suplimentare pe lângă cele obișnuite. Când a primit toate rezultatele testelor, ne-a chemat în audiență și ne-a dat un diagnostic incredibil. Ne-a sugerat să întrerupem sarcina fără întârziere. Eu n-am fost de acord sub nicio formă. Atunci mi-a spus:

— Vom vedea cât timp veți putea duce sarcina.

În săptămânile care au urmat, m-au măcinat o mulțime de sentimente, dar tristețea și dezamăgirea profundă nu mă slăbeau aproape deloc. Eram, de asemenea, confuză. De ce îngăduise Dumnezeu să rămân însărcinată, numai ca bebelușul să moară pe masa de naștere? Când am aflat că sunt însărcinată, am subliniat în Biblie versetul acesta: „Puii de leu duc lipsă și flămânzesc, dar cei ce-L caută pe Domnul nu duc lipsă de niciun bine" (Ps. 34:10).

Acum, acest „bine" avea să-mi fie luat. De ce? Îmi amintesc că pe vremea aceea mergeam cu mașina până pe plaja din apropierea locuinței noastre din sudul Californiei și vorbeam cu bebelușul meu. Îi spuneam: „Nu știu dacă auzi ce-ți spun, dar vreau să știi că voi lupta pentru tine. Voi lupta pentru fiecare gură de aer pe care Dumnezeu a rânduit să o iei."

Plângeam și mă rugam și mă târguiam cu Dumnezeu. Gândul dezamăgitor de a pierde unicul copil pe care îl puteam avea mi-a zguduit credința din temelii. Citam cu ușurință versete în momentele senine ale vieții, dar acum întunericul

frământării m-a redus la tăcere. Trebuia să mă lupt cu însuși versetul pe care alesesem să-l subliniez: „*Cei ce-L caută pe Domnul nu duc lipsă de niciun bine.*" M-am gândit la prietenele mele care pierduseră copii, a căror căsnicie s-a destrămat sau la cele care și-au pierdut sănătatea. Versetul acesta trebuia să însemne mai mult decât voiam eu să însemne. Ce-ți mai rămâne când pierzi tot ce ai? Am aflat răspunsul la întrebare pe genunchi, printre lacrimi.

Cristos, Mântuitorul meu. Dumnezeu Tatăl. Duhul Sfânt, Mângâietorul meu. „Binele" pe care mi-l doream se putea să nu-l primesc, dar „binele" care rămânea era nespus mai mare.

Cu câteva săptămâni înainte de nașterea lui Christian, medicul m-a chemat și mi-a spus că în ziua în care îmi veniseră mie rezultatele, veniseră și rezultatele unei alte paciente de patruzeci de ani. Din greșeală, rezultatele mele au fost puse în plicul ei, iar ale ei în plicul meu. Prin urmare, Christian fusese bine dintotdeauna. Înainte să mă apuc să sărbătoresc lucrul acesta, mi-am dat brusc seama că o altă femeie avea să primească o veste cu totul neașteptată. M-am aruncat pe genunchi și m-am rugat pentru ea. Cine era femeia? Îl cunoștea ea pe Cristos? Cum va îndura vestea? Medicul nu mi-a putut spune numele ei, dar Dumnezeu o cunoștea și am adus-o înaintea Lui în fiecare zi. Dumnezeu n-a îngăduit să-l pierd pe Christian, dar mă întâlnesc adesea cu oameni care se confruntă cu pierderi dureroase la orice pas. Știu că e foarte tentant pentru mine să le împart la foc automat versete oamenilor care suferă, dar teama de a-mi pierde copilul m-a schimbat. Lacrimile pe care le-am vărsat pentru el nu mi-au spălat numai fața, ci și sufletul.

Mă uitam pe geam în timp ce avionul începea aterizarea, sperând să zăresc priveliștea orașului Winnipeg din Canada. Pilotul ne anunțase că eram aproape de pământ, dar mie îmi venea tare greu să cred, mai ales că nu vedeam decât un strat pufos de nori albi. Dar uitându-mă mai insistent, mi-am dat seama că ceea ce vedeam nu erau nori, ci zăpadă. Tot orașul era acoperit cu o pătură groasă de zăpadă, de parcă Winnipeg s-ar fi acoperit cu plapuma pentru noapte. Fusesem invitată să vorbesc la conferința pentru femei din weekendul acela, iar gazda mă avertizase că va fi frig. În timp ce ieșeam din avion și primul val de aer înghețat mi-a lovit fața, m-am dumirit cu amărăciune că noțiunea de *frig* este relativă. E una să spui: „Vrei să bei ceva rece?" și alta: „Vrei să-ți crape fața de ger în următoarele cinci minute?"

Am verificat buletinul meteo pe telefon și am văzut că temperatura era de minus douăzeci de grade. La minus douăzeci de grade poți să spui că e frig. I-am făcut un comentariu legat de temperatura de afară agentului de la relații cu clienții care îmi verifica pașaportul (o idee nu tocmai inspirată), iar acesta m-a sfătuit, pe un ton cam sever, să fiu recunoscătoare, pentru că putea să coboare până la minus patruzeci. L-am asigurat că eram recunoscătoare – extrem de recunoscătoare.

Una dintre membrele din comitetul de organizare a conferinței ne-a luat pe mine și pe Barry de la aeroport și ne-a condus la hotel. Am întrebat-o dacă nu-i era greu să conducă pe o vreme ca aceea, cu drumurile acoperite de un strat gros de gheață. M-a încredințat că nu-i era greu tocmai pe când

derapam la lumina roșie a semaforului. De bună seamă că era genul de persoană optimistă. Mi-a plăcut imediat de ea! Am făcut formalitățile de înregistrare la hotel, după care am urcat și am încercat să trag draperiile la o parte să văd priveliștea de afară, dar draperiile erau literalmente înghețate și lipite de geam. Îmi dau seama că detaliile acestea ar putea să pară exagerate, dar te asigur că nu-s. E frig acolo, un frig polar.

Ziua următoare m-am trezit la ora 6 dimineața ca să mă pregătesc. Am băgat în priză fierul de coafat ca să încerc să-mi ondulez părul. Nu-mi place să-mi ondulez părul prea tare, doar să-mi fac câteva bucle plăcute și unduitoare, dar părul refuza cu încăpățânare să rămână întins. Își pierduse dorința de a trăi. M-am îmbrăcat cu pantalonii din piele și o cămașă albă și lungă din mătase. Cămașa mi s-a lipit imediat de piele de parcă ar fi suferit un atac de panică. Mi-am dat cămașa jos și, doar din curiozitate, am trântit-o de perete. Și acolo a rămas. Nu mai întâlnisem până atunci o asemenea măsură de electricitate statică sau un aer atât de uscat. Am zburat doar patru ore înspre nord și parcă am aterizat pe altă planetă. Mi-am stropit cămașa cu apă și am pus-o înapoi pe mine. Mi-am mai luat un sacou, un palton, fular și mănuși și apoi am ieșit în dimineața mohorâtă de iarnă.

În timp ce mergeam spre teatru, m-am uitat peste programul din ziua aceea. Era foarte încărcat. Se pare că organizatoarele adăugaseră câteva activități suplimentare în program. Veneau femei din toate colțurile Canadei și ele voiau ca deplasarea acestora să merite efortul. Fusesem programată să țin patru discursuri urmate de câte o sesiune de întrebări și răspunsuri, după care urma consacrarea și, în cele din urmă, împărțirea Cinei Domnului pentru femei.

Aceea a fost prima mea vizită în Winnipeg și sper să nu fie ultima. M-am îndrăgostit de femeile care au participat la conferință. Au fost calde (sincer vorbind!) și dornice să accepte provocările și să învețe, cu Bibliile deschise, cu caietele de notițe și stilourile pregătite. Teatrul a fost plin până la refuz, un lucru cât se poate de convenabil pentru că ne-am ținut de cald una alteia. Am avut o părtășie strânsă de genul celor din perioada trezirilor spirituale. Am ținut două discursuri la sesiunea de dimineață, după care ne-am dus să luăm prânzul. Niciodată până atunci nu mai mâncasem sandviș cu salată congelată (termenul de *iceberg* capătă o semnificație cu totul nouă), așa că am decis să îl las să se mai dezghețe și, între timp, să mai vorbesc cu câteva femei în privat.

Mă uimește întotdeauna tăria acelora care trec prin perioade dureroase, dar care rămân încrezătoare în Dumnezeu, chiar dacă viața lor n-are niciun sens. O femeie și-a scos celularul ca să-mi arate o poză cu fiul ei. Nu voi da prea multe detalii ca să protejez intimitatea ei, dar tocmai când am privit-o în ochi ca să-i spun cât de chipeș era, am văzut în ochii ei un ocean de durere. Ea tocmai își înmormântase fiul, o suferință cumplită pentru orice mamă.

Suferința ei m-a șocat. M-a lăsat fără cuvinte. N-am putut să fac nimic pentru ea decât să o strâng în brațe și să plâng împreună cu ea. Venise singură la conferința a cărei temă era „Cum să-ți găsești tăria de a-ți continua viața frumoasă, dar zdrobită, în ciuda suferinței." Îmi închipui că *zdrobită* era singurul cuvânt care avea sens pentru ea. Viața ei nu era frumoasă. Ea nu voia nici măcar tărie. Era zdrobită. Nu asta era viața pe care și-o imaginase. Îmi era teamă să-i spun vreun

cuvânt. Cu ce cuvinte aș fi putut ajunge la suferința adâncă din inima ei? Într-un moment care mi s-a părut sacru, ea m-a îmbrățișat, și printre lacrimi amare, mi-a spus:

— Îți mulțumesc!

Habar nu am ce i-a vorbit Dumnezeu în ziua aceea. Eu citisem următorul pasaj din Evrei:

> De aceea, având un nor așa de mare de martori care ne înconjoară, să dăm la o parte orice greutate și păcatul care ne înfășoară atât de ușor și să alergăm cu răbdare cursa care ne stă înainte. Să privim țintă la Isus, Inițiatorul credinței și Cel Ce desăvârșește credința, Care, pentru bucuria ce-I stătea înainte, a îndurat crucea, disprețuindu-i rușinea, și S-a așezat la dreapta tronului lui Dumnezeu (12:1-2).

Ca om, m-am întrebat cum puteau aceste cuvinte să ajungă la sufletul ei prin labirintul suferinței în care se zbătea. Dar Dumnezeu mi-a adus din nou aminte că Scriptura este o scrisoare de dragoste vie, nu doar niște cuvinte aruncate la întâmplare pe o pagină: Cuvântul Lui este viu. Duhul Sfânt a luat adevărul și l-a turnat ca un balsam peste inima ei zdrobită. Cum s-a întâmplat lucrul acesta, e un mister pentru mine.

De fiecare dată, înainte să țin un discurs, mă pun pe genunchi și Îi cer lui Dumnezeu să facă ce numai El poată să facă. Când mă uit pentru întâia oară peste o încăpere plină cu fețe zâmbitoare, n-am cum să știu ce se petrece cu adevărat în adâncul inimii fiecărei femei, dar El știe, iar puterea Duhului Sfânt înfăptuiește minuni. În acele momente deosebite,

îmi aduc mereu aminte de Cristos, care a hrănit cinci mii de oameni pe colină. Întâmplarea este relatată în toate cele patru evanghelii, dar Marcu ne oferă un detaliu care le scapă celorlalți. Înțelegerea acelui simplu detaliu din întrebarea pe care le-o pune Cristos ucenicilor mi-a schimbat în întregime perspectiva asupra slujirii.

> Când a coborât din barcă, Isus a văzut o mare mulțime de oameni și I S-a făcut milă de ei, pentru că erau ca niște oi care n-au păstor. Și a început să-i învețe multe lucruri. Când ora era deja târzie, ucenicii Lui s-au apropiat de El și I-au zis: „Locul acesta este pustiu și ora este deja târzie. Lasă mulțimile să se ducă prin cătunele și satele dimprejur ca să-și cumpere ceva de mâncare." Însă Isus, răspunzând, le-a zis: „Dați-le voi să mănânce!" Ei L-au întrebat: „Să ne ducem să cumpărăm pâine de două sute de denari și să le dăm să mănânce?" Isus i-a întrebat: „Câte pâini aveți? Duceți-vă și vedeți!" După ce au aflat, I-au răspuns: „Cinci pâini și doi pești" (Marcu 6:34-38).

Pe vremea aceea, obiceiul era ca numai bărbații dintr-o mulțime să fie socotiți la numărătoare, prin urmare, dacă pe lângă cei cinci mii de bărbați pui la socoteală și femeile și copiii, mulțimea aceea trebuie să se fi ridicat la cel puțin nouă sau zece mii de oameni, o mulțime pe măsura unei arene. Chiar crezi că într-o astfel de mulțime nu mai era altă mâncare decât prânzul acelui băiețel? Eu nu cred. Dacă au fost femei pe deal în ziua aceea, mai mult ca sigur aveau și ceva de mâncare la ele.

Femeile poartă mereu cu ele merinde în cazul în care copiilor lor li se face foame și încep să deranjeze. Eu cred că niciuna dintre ele nu și-a oferit prânzul fie din pricina convingerii că nu le ajungea la toți, fie din pricină că nu a vrut să îl împartă cu alții. Singurul care a fost dispus să-și dea prânzul a fost băiețelul cu cei cinci pâini și doi peștișori. Era evident că prânzul lui nu era îndeajuns, dar Isus a făcut ceea ce numai El putea să facă.

> El a luat cele cinci pâini și cei doi pești și, privind spre cer, a binecuvântat și a frânt pâinile. Apoi le-a dat ucenicilor ca să le așeze înaintea lor. De asemenea, a împărțit și cei doi pești. Ei au mâncat cu toții și s-au săturat. Și au ridicat douăsprezece coșnițe pline cu firimituri și cu resturile de la pești. Cei ce mâncaseră pâinile erau cinci mii de bărbați (v. 41-44).

În ziua aceea a avut loc un miracol, dar principiile lui ni se aplică și nouă. Niciodată nu vom avea destul pentru a îndeplini toate așteptările, dar e OK. Noi nu trebuie să avem destul, ci trebuie să aducem ceea ce avem, ceea ce e limpede că *nu-i destul*, și să-I dăm lui Isus, rugându-L să suplinească El ce ne lipsește.

Când noi Îi dăm lui Isus *puținul* nostru, El îl binecuvântează, îl frânge și îl împarte poporului Său. Înțelegerea acestui adevăr mi-a schimbat percepția. Niciodată nu voi avea destul ca să îndeplinesc nevoile fiecărui suflet din mulțime, fie că e vorba de cincizeci, fie că e vorba de zece mii. Dar Isus nu-mi pretinde așa ceva. El mă întreabă pur și simplu: „Tu ce ai?“ În după-amiază aceea din Winnipeg, Canada, am înțeles limpede încă o dată că eu eram ca băiețelul care a trebuit să fie martor

la împlinirea unui miracol, iar acesta n-a fost un miracol bun de prezentat în filme, nici un miracol după care tânjim atâta. În astfel de miracole, toți sunt hrăniți, toți sunt vindecați, toate căsătoriile sunt restaurate. Miracolul din după-amiaza aceea a fost manifestarea prezenței lui Cristos într-un moment de cumplită dezamăgire pentru a susține o ființă care abia mai putea sta în picioare. Eu mi-am oferit puținul ce-l aveam; la fel și acea mamă curajoasă. S-a sculat în dimineața aceea, și-a spălat fața, s-a îmbrăcat și a venit de una singură ca să se alăture mulțimii de surori, cu încrederea că Cristos va suplini puținul ce-l putea aduce – iar El așa a făcut. Simplul fapt că s-a sculat și și-a impus să meargă la părtășie a fost un act de închinare.

Îmi place mult detaliul pe care ni-l oferă Ioan în relatarea aceleiași întâmplări.

> Atunci Isus a luat pâinile și, după ce a mulțumit [lui Dumnezeu], le-a împărțit celor ce se așezaseră (Ioan 6:11).

Isus I-a mulțumit Tatălui pentru *puținul* adus de băiețel. Principiul spiritual de a aduce puținul pe care îl avem, punându-ne încrederea în Cristos că El va suplini ce lipsește se aplică în orice alt aspect al vieții, nu numai în circumstanțe pe care noi le percepem ca fiind de domeniul slujirii. Eu privesc viața în întregime ca pe o slujire, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, șapte zile pe săptămână. Mi-am făcut un obicei din a recunoaște în fiecare dimineață că nu am destul pentru provocările care apar pe parcursul zilei, dar Îl rog pe Cristos să suplinească El ce îmi lipsește. Când facem asta, Cristos aduce mulțumiri. Ne plecăm pe genunchi înaintea

Domnului și Mântuitorului nostru și recunoaștem că El este Dumnezeu, pe când noi suntem oameni. Puținul pe care îl oferim prin credință este un dar pentru Isus. Este semnificativ faptul că, după ce mulțimea a mâncat și s-a săturat, s-au ridicat douăsprezece coșuri cu firimituri, una pentru fiecare ucenic. Să nu-ți imaginezi că aceste coșuri erau ca și acele coșulețe în care punem chiflele. În coșurile acelea, soldații romani își țineau săbiile. Prin coșurile acelea, parcă Isus ar fi încercat să atragă atenția ucenicilor Săi: „Pricepeți acum? Înțelegeți? Voi niciodată nu veți avea destul, dar lucrul acesta n-are importanță. În Mine aveți mai mult decât destul."

Sunt atât de multe aspecte în care avem nevoie de harul unui miracol în fiecare zi. Poate că ești mamă și te simți depășită de împrejurări. Poate că ai trei copii care trebuie să fie în trei locuri diferite în același timp și te simți copleșită. De multe ori te simți înfrântă. Sunt zile în care ți se pare că ești un eșec.

Poate că întâmpini probleme la locul de muncă. Șeful tău are pretenții nejustificat de mari de la tine pe care nu le poți îndeplini, așa că ești mereu stresat și neliniștit. Presiunea aceea te paralizează. În loc să să te încurajeze pentru calitățile pe care le ai, mesajul pe care ți-l transmite este că, indiferent cât te străduiești, niciodată nu-i destul. E greu să depășești mentalitatea asta.

Poate că ai probleme de sănătate. Te uiți înapoi la zilele în care viața era diferită și puteai să faci atâtea lucruri. Acum, simți că nu prea ai ce să oferi.

Indiferent de problema cu care te confrunți în prezent, Cristos te cheamă să vii înaintea Lui așa cum ești, cu ceea ce ai sau nu ai, cu sinceritate și smerenie, și să aștepți acolo împreună cu El.

Noi nu trebuie să avem *destul*,
ci trebuie să aducem ceea ce avem,
ceea ce e limpede că nu-i destul,
și să-I dăm lui Isus, rugându-L
să suplinească
El ce ne lipsește.

Doamne, nu am destulă energie, nu am destul timp, n-am destui bani. N-am destulă răbdare, nu sunt adecvat.

Și, în timp ce vom aștepta înaintea Lui, vom auzi și chemarea Lui:

> Veniți la Mine, toți cei osteniți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă! Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, pentru că Eu sunt blând și smerit în inimă, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre! Căci jugul Meu este ușor de dus, iar povara Mea este ușoară (Matei 11:28-30).

Jugul este un dispozitiv care se pune pe grumazul boilor. Boii poartă jugul împreună. Invitația lui Cristos pentru noi este mai minunată. El promite să meargă alături de noi și să poarte povara împreună cu noi.

Obișnuiam să mă îndoiesc de Dumnezeu când întâlneam pe cineva care se zbătea în suferințe grele, precum femeia care-și îngropase fiul de curând. Cum poate Dumnezeu să îngăduie astfel de necazuri? Mă îndoiam pentru că mă bazam pe rațiunea umană ca să încerc să înțeleg planurile și căile lui Dumnezeu. Niciodată nu-L voi cunoaște îndeajuns de mult pe Dumnezeu de partea aceasta a veșniciei ca să pot explica în mod limpede toate lucrările Sale. Așa că nu mă mai îndoiesc de El. În schimb, mă rog pentru cei în suferință, adesea cu lacrimi șiroindu-mi pe obraji, și mă închin lui Dumnezeu în momentele sacre în care nu-L înțeleg. Poate că răspunsul meu îți pare ciudat. Poate creează impresia de supunere oarbă, lipsită de rațiune. Nici pe departe. Pentru mine nu există o realitate mai minunată decât

dragostea și credincioșia lui Dumnezeu. Nu întotdeauna văd mâna lui Dumnezeu în situațiile dureroase, dar mă alătur și eu marelui predicator Charles Spurgeon, care spunea: „Când nu găsim urmele mâinii Lui, trebuie să avem încredere în inima Lui."*

Gândește lucrurile din perspectiva aceasta: Nu trăiesc prin credință dacă am răspuns la toate întrebările. Dacă înțeleg tot ce face sau nu face Dumnezeu, atunci nu trebuie să-L iubesc decât cu mintea. Dar noi suntem chemați să-L iubim nu numai cu mintea. Când un învățător al Legii a venit la Cristos să-L întrebe ce să facă pentru a moșteni viața veșnică, El l-a întrebat ce spune legea lui Moise în privința aceasta. Iar învățătorul i-a răspuns:

> Să-L iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta și cu toată mintea ta, și pe semenul tău ca pe tine însuți (Luca 10:27).

Iar Isus i-a apreciat corectitudinea răspunsului. Iubirea lui Dumnezeu implică inima, sufletul, puterea și mintea. Cum se aplică lucrul acesta la noi? Îl iubim cu inima noastră, chiar dacă e zdrobită. Îl iubim cu sufletul nostru, chiar dacă firea se împotrivește situației în care ne aflăm. Îl iubim cu puterea noastră, chiar dacă aproape că n-o mai avem. Îl iubim cu mintea noastră, chiar dacă nu-L înțelegem.

Dacă îmi cunoști povestea vieții, știi bine că nu spun lucrurile

* Citat din Charles Spurgeon, https://www.goodreads.com/quotes/1403154-god-is-too-good-to-be-unkind-and-he-is.

acestea cu ușurință. Le spun cu credință, crezând din adâncul inimii că Dumnezeu este bun și că ne putem încrede în El, chiar dacă nu înțelegem situația cu care ne confruntăm. Așa cum scria Pavel bisericii din Corint: „Acum vedem printr-o oglindă, în mod neclar, însă atunci vom vedea față în față" (1 Cor. 13:12).

La majoritatea conferințelor, ni se pune la dispoziție o sesiune pentru întrebări și răspunsuri. Adesea mi se pun întrebări drăguțe de genul: „Unde l-ai întâlnit pe soțul tău?" sau „De unde ți-ai cumpărat cizmele?"

Pe altele îți e greu chiar și să le pomenești: „Mă lupt cu cancerul pentru a doua oară. De ce îngăduie Dumnezeu să trec pe aici?" Am fost abuzată sexual în copilărie, de două ori chiar de membrii familiei. Nu știu cum să depășesc rușinea asta."

Toate întrebările care mi se pun transmit același mesaj: „Viața mă dezamăgește. Nu așa mi-am închipuit eu viața." Cred că majoritatea dintre noi putem spune același lucru. Întoarce-te numai cu gândul în tinerețe. Cum ți-ai imaginat atunci că va arăta viața ta? Eu am crezut că o să fiu asistentă, până ce mi-am dat seama că asta însemna să văd tot timpul sânge. Poate tu ți-ai imaginat că te vei căsători și vei avea o mulțime de copii sau că vei fi o femeie cu carieră, care va conduce propria ei afacere într-o bună zi. În timp ce studiam la seminar, una dintre fetele cu care m-am împrietenit mi-a povestit că în formularul de înscriere, la întrebarea *Care crezi că este chemarea lui Dumnezeu pentru tine?* ea scrisese: „Să fiu soție de pastor. N-am găsit pastorul încă."

Unele schimbări neașteptate în viață sunt binevenite, dar nimeni nu se gândește la greutățile care pot apărea după colț.

Cum trăim atunci când ne trezim în situații complet diferite de viața pe care ne-am imaginat-o? Dacă ar fi să iau o femeie din Scriptură care ar putea să afirme fără pic de echivoc că viața pe care o trăia nu era viața la care visase, gândul mă duce la Abigail. Găsim povestea vieții ei în 1 Samuel 25, întrețesută cu povestea lui David pe vremea când acesta fugea de regele Saul. Îmi plac lecțiile pe care le-am învățat din povestea vieții ei. În pasajul acesta o găsim pe Abigail trăind într-o situație dificilă. Înțelepciunea și credincioșia ei față de Dumnezeu au călăuzit-o prin toate dezamăgirile vieții, propulsând-o în cele din urmă într-o nouă stare de har. Numele ei înseamnă „bucuria Tatălui". Cred că El era sursa puterii lui Abigail deoarece soțul ei, Nabal, nu i-a adus nicio bucurie în viață. Numele lui însemna „nebun", iar el era vrednic de numele ce-l purta.

Să rămâi tare când visurile întârzie să ți se împlinească

> Atunci David s-a ridicat și a coborât în pustia Paran. În Maon se afla un om a cărui avere era în Carmel. Era un om foarte bogat: avea trei mii de oi și o mie de capre și tocmai se afla în Carmel pentru a-și tunde oile. Numele lui era Nabal, iar numele soției lui era Abigail. Femeia avea un bun discernământ și era frumoasă la chip, însă bărbatul era aspru și rău în faptele lui; el era calebit (1 Sam. 25:1-3).

Pe vremea aceea, femeile nu prea aveau niciun cuvânt de spus în privința alegerii soțului lor. Nabal, un bărbat avut, trebuie să fi părut o pradă bună pentru tatăl lui Abigail, dar

banii nu garantează niciodată o viață pașnică. Mă întreb câte zile au trecut până să-și dea Abigail seama cu ce bărbat se căsătorise? Îmi închipui că nu prea multe. Biblia îl descrie ca pe un „bărbat aspru și rău în faptele lui." Cred că Nabal se purta la fel și cu Abigail. Nu numai atât, dar ea era nevoită să-l vadă tratându-i la fel pe toți cei care lucrau pentru el. Era un om plin de cruzime. E greu să vezi latura urâtă a cuiva pe care credeai că l-ai iubit cândva. Nabal bea mult, se îmbăta adesea și, în astfel de cazuri, devenea și mai dezgustător.

Chiar și în zilele noastre, când putem alege cu cine vrem să ne petrecem restul vieții, adevărata noastră față de multe ori nu o arătăm decât după ce avem verigheta pe deget. Ne putem ascunde defectele în perioada de curtare, dar când viața intră în rutină, urâciunea defectelor nu întârzie să se arate. Atunci când ne-am căsătorit, nu cred că Barry a știut ce înseamnă să trăiești alături de o femeie care suferă de depresie clinică. Culmea e că nici eu nu știam cum e să-i îngădui cuiva să cunoască secretul acesta pe care-l ferecasem cu atâta grijă în sufletul meu. Barry avea și el problemele lui, și au trecut ani de zile până ce am învățat să avem încredere unul în celălalt și în Dumnezeu în ce-l privește pe fiecare dintre noi. Câteodată apelam la sfatul unui bun consilier și astfel am găsit o cale de a ne cunoaște și de a ne iubi cu adevărat.

Nicio căsnicie nu-i ușoară. Fiecare căsnicie necesită mult efort. Dar când numai unul dintre soți vede problema și e dispus să caute rezolvare, căsnicia aceea nu înaintează prea mult. Mă gândesc la cele care vă aflați tocmai acum într-o căsnicie dificilă. Mă doare inima pentru voi. Când stai înaintea altarului sau în fața ofițerului stării civile, drumul căsniciei pare

neted și frumos. Dar când încep să se adune nori de furtună, iar cerul căsniciei se întunecă, îți vine greu să crezi că voi sunteți fericitul cuplu care și-a depus jurămintele înaintea lui Dumnezeu și înaintea familiei. De cele mai multe ori, furtunile trec. Dacă amândoi soții învață din ele, sunt mult mai pregătiți să înfrunte următoarea furtună. Dar câteodată, furtuna capătă proporțiile unei tornade care distruge totul în cale, schimbând peisajul vieții, iar căsnicia se destramă. Dacă imaginea aceasta se potrivește cu viața ta, îmi pare foarte rău. Indiferent că tu ai vrut divorțul sau soțul tău, e dureros să desparți două vieți. În astfel de vremuri, ai nevoie să te ții strâns de promisiunea Lui că El este aproape de cei cu inima zdrobită. Când ești frânt, Cristos este aproape de tine. Nu ești singur.

Dar dacă ai renunțat la tine, să știi că Dumnezeu n-a renunțat la tine. Lecția pe care vreau să o învățăm de la Abigail li se aplică tuturor femeilor, fie că sunt căsătorite, fie sunt necăsătorite sau divorțate. Femeia aceasta trăia o viață de cumplită dezamăgire, dar e evident că ea n-a îngăduit ca circumstanțele din viață să o schimbe în rău. Cumva Abigail a reușit să fie OK într-o situație care nu era OK. Dar a venit și ziua care avea să-i schimbe viața, când lucrurile au ajuns în punctul culminat, când ea avea să fie unica speranță în disputa dintre doi bărbați: unul nebun și arogant, celălalt puternic și furios.

David fugea de regele Saul. Saul își pierduse capacitatea de a auzi glasul lui Dumnezeu, iar gelozia lui stârnită de popularitatea lui David l-a împins în pragul nebuniei (vezi mai în detaliu povestea lui în 1 Samuel 15-19). Singurul lucru care frământa mintea acestuia era cum să-l omoare pe David, nu cum să-și slujească poporul. Așa că David a fugit de la palat și

s-a refugiat în pustia Maon, împreună cu șase sute de bărbați, în apropiere de proprietatea lui Abigail și Nabal. De vreme ce își așezaseră tabăra acolo, au păzit toate turmele lui Nabal de hoții care-l prădaseră până atunci. Astfel că turmele lui Nabal prosperau, iar averea lui creștea. În acest context, David i-a trimis un mesaj lui Nabal.

> În timp ce era în pustie, David a auzit că Nabal își tunde oile și a trimis zece tineri, zicându-le: „Suiți-vă la Carmel. Când ajungeți la Nabal să-l salutați în numele meu, zicându-i: «Să trăiești în pace tu, familia ta și tot ce este al tău! Am auzit că tunzi oile. Păstorii tăi au fost împreună cu noi, iar noi nu i-am jignit, și n-au suferit nicio pierdere în toate zilele cât au fost în Carmel. Întreabă-ți slujitorii și îți vor spune. Fie ca tinerii să găsească bunăvoință înaintea ta pentru că venim într-o zi de bucurie. Acum dă-le, te rugăm, robilor tăi și fiului tău David, ceea ce ai la îndemână»" (1 Sam. 25:4-8).

Frumos mesaj. Plin de respect, totuși edificator. Venise vremea tunsului oilor și poate că Nabal observase că în anul acela avea mai multe oi de tuns decât în anul anterior. David nu-i cerea mult, doar ceva de mâncare și ce alte provizii ar fi găsit Nabal de cuviință să-i dea. Un om rațional i-ar fi fost recunoscător lui David și luptătorilor lui, dar nu și Nabal.

> Nabal însă le-a răspuns slujitorilor lui David: „Cine este David și cine este fiul luiIșai? Astăzi sunt mulți robi care fug de la stăpânii lor. Să iau oare pâinea mea,

apa mea și carnea pe care am pregătit-o pentru cei ce-mi tund oile și s-o dau unor oameni care sunt de nu știu unde?" (1 Sam. 25:10-11).

Când bărbații s-au întors și i-au spus lui David răspunsul lui Nabal, David s-a umplut de mânie. El a poruncit la patru sute dintre oamenii lui să-și ia armele, iar la ceilalți să păzească calabalâcurile. El intenționa să nu lase în viață niciun bărbat din gospodăria lui Nabal până la dimineață.

Povestea care urmează este fascinantă și din ea aflăm mai multe detalii despre Abigail. Unul dintre slujitorii lui Nabal, care-l auzise insultându-i pe oamenii lui David, știa că trebuia să facă ceva, dar nu s-a dus să vorbească cu Nabal, ci cu Abigail. Lucrul acesta îmi dă multe de înțeles. N-am nicio îndoială că slujitorii lui Nabal trebuie să o fi urmărit pe Abigail. Nu trebuie să fii un geniu ca să-ți dai seama că Abigail ducea o viață grea cu Nabal. Slujitorii trebuie să fi auzit cum vorbea Nabal cu ea, cum o amenința. Dar ceea ce pare mai interesant este faptul că aceștia au văzut ce fel de femeie era ea în ciuda felului în care era tratată. Deși ducea o viață pe care e limpede că nicio femeie nu și-ar dori-o, ea era bună și puternică. Cruzimea lui nu alterase caracterul ei.

Am stat o vreme și am cugetat la lucrul acesta, întrebându-mă cum aș fi fost eu în situația ei. Nu sunt sigură că m-aș fi purtat cu grația ei. Pare greu să nu fii decepționat și să nu te umpli de amărăciune trăind în fiecare zi alături de un om nebun și rău. Dar e clar că ea nu s-a lăsat afectată. Ceea ce se întâmplă în continuare ne arată ce fel de femeie a fost Abigail. Ea a împachetat mâncare și vin cât i-a stat în puteri și s-a dus să-l

întâmpine pe David. Am încercat să mă pun în locul ei și să-mi imaginez ce i-aș fi spus eu lui David. Cred că aș fi îndrugat ceva de genul: „Îmi pare tare, tare rău. Te rog să ne ierți, dar soțul meu este un imbecil."

Dar Abigail nu a început așa. Cuvintele ei alese cu grijă și foarte abile constituie cel mai lung discurs rostit de o femeie care este menționat în Biblie. Ea începe astfel: „Numai asupra mea să fie vina, stăpâne" (1 Sam. 25:24).

Poftim? Halal mod de a începe un discurs! Abigail n-avea nicio vină în tot ceea ce se întâmplase, dar ea este o femeie înțeleaptă. Ea știe că umilința și respectul ei ar putea să tempereze furia lui David. Dar înainte să începi să crezi că este o soție slabă și dependentă care apără un soț nefolositor care, fără îndoială, a pus în pericol viețile tuturor celor din preajma lui, ea continuă:

> Lasă, te rog, pe slujitoarea ta să-ți vorbească și ascultă cuvintele slujitoarei tale. Te rog, stăpâne, nu-ți pune mintea cu acel ticălos, care este Nabal, pentru că așa cum îi este numele, așa este și el. Nabal îi este numele și nebunia se ține de el. Eu însă, slujitoarea ta, nu i-am văzut pe tinerii stăpânului meu, pe care tu i-ai trimis. Acum, stăpâne, viu este Domnul și viu este sufletul tău că Domnul te-a oprit de la vărsare de sânge și de la răzbunare. Dușmanii tăi și cei ce vor răul stăpânului meu să fie ca Nabal! Darul acesta, pe care l-a adus roaba ta stăpânului meu, să fie dat tinerilor care-l urmează pe stăpânul meu. Iartă, te rog, fărădelegea slujitoarei tale. Căci Domnul îi va face sigur stăpânului meu o Casă trainică, deoarece stăpânul meu

> poartă războaiele Domnului. Să nu se găsească răutate în tine în toate zilele tale. Iar dacă se va ridica vreun om ca să te urmărească și să caute să-ți ia viața, viața stăpânului meu va fi legată în mănunchiul celor vii, la Domnul, Dumnezeul tău. Însă viața dușmanilor tăi El o va azvârli ca dintr-o praștie. Când Domnul îi va face stăpânului meu tot ceea ce a spus de bine cu privire la el și îl va pune conducător peste Israel, să nu fie vărsarea de sânge și răzbunarea o remușcare sau o poticnire a inimii pentru stăpânul meu. Când Domnul îi va face bine stăpânului meu, atunci să-ți aduci aminte de slujitoarea ta (v. 24-31).

Abigail precizează foarte clar că știe cine era soțul ei, dar și mai important, ea îi spune lui David că știe cine este el. Ea îi aduce aminte lui David că el a fost chemat să poarte războaiele Domnului, nu cele iscate de un om nebun. Un nebun poate să scoată la iveală ce-i mai rău în noi și să ne facă să uităm cine suntem. Când reacționăm impulsiv, de cele mai multe ori regretăm. Abigail abate privirea lui David de la Nabal către Dumnezeu, fapt pentru care David o binecuvântează.

> Binecuvântată să fie judecata ta și binecuvântată să fii tu, care m-ai oprit în această zi de la vărsare de sânge și de la răzbunare (v. 33).

Mi-ar plăcea să fiu o astfel de femeie. O femeie care nu reacționează, ci este în stare să răspundă. O femeie care să le aducă aminte celor din jur cine este și cui aparține. E foarte ușor să cazi în plasa oamenilor cu un comportament violent și să le

răspunzi cu aceeași monedă. Lecția pe care ne-o dă Abigail o putem aplica în multe circumstanțe din viață. Ai o colegă de serviciu care te face să-ți dai ochii peste cap și să te rogi ca Dumnezeu să o mute în altă parte? Dacă da, alegi să nu răspunzi nebuniei ei cu aceeași monedă? Alții se uită la tine și îți urmează exemplul. Poate un membru din biserică sau din grupul tău de studiu biblic este răutăcios și se poartă urât cu toată lumea. Poate ești ispitită să reacționezi, să-ți formezi propriul grupuleț și să ripostezi. Abigail ne provoacă să recunoaștem adevărul, să-i confruntăm pe ceilalți cu adevărul atunci când suntem chemate la asta, fără să uităm cine suntem în Cristos, și să-i îndemnăm și pe cei din jurul nostru să facă la fel.

În seara aceea, când Abigail a ajuns acasă, Nabal era beat. Ea a preferat să aștepte până în dimineața următoare ca să-i relateze cele întâmplate decât să încerce să discute cu un nebun beat. A doua zi, când i-a spus ce făcuse, inima lui Nabal a cedat. Fie că a făcut infarct miocardic, fie că a făcut atac cerebral, cert este că zece zile mai târziu, Nabal a murit.

Când David a auzit de moartea lui Nabal, a cerut-o pe Abigail în căsătorie. O poveste aproape dramatică. Abigail avusese multe de îndurat. Poate că tu nu ești căsătorită cu un Nabal sau în așteptarea unui David, dar știu că viața este presărată cu dezamăgiri și visuri spulberate, însă așa cum ne aduce aminte Scriptura la începutul acestui capitol, când alegem, prin credință, să mergem înainte și să răbdăm în Cristos, atunci răbdarea lucrează în noi tărie de caracter, iar tăria de caracter ne oferă siguranța mântuirii și acea convingere și garanție că în ciuda visurilor care s-ar putea să ne fie spulberate în această viață, dacă ne punem toată nădejdea în Cristos, nu vom fi dezamăgiți niciodată.

Firește, nu toate dezamăgirile izvorăsc din tragedii. Multe dintre ele apar din pricina faptului că visurile noastre întârzie să se împlinească sau din pricina noii etape din viață în care am intrat.

Noi etape, noi visuri, noi posibilități

Cu multă vreme în urmă, frecventam o biserică unde m-am împrietenit cu soția pastorului. Cred că m-a văzut ca pe o rață mai ciudată și s-a hotărât să lopăteze alături de mine. Devenind mai apropiate, a îndrăznit să-mi mărturisească faptul că-și iubea bărbatul, doar că poziția ei de nevastă de pastor o nenorocea. Femeile din biserică se așteptau ca ea să fie cum fusese soția fostului pastor, o oratoare încrezătoare și un adevărat lider căreia îi plăcea să găzduiască evenimente pentru femei. Prietena mea nu avea astfel de daruri. Ea era mai tăcută de felul ei, dar avea o inimă plină de milă. O vedeam cum se usucă pe picioare străduindu-se să se conformeze așteptărilor. Într-o bună zi, am întrebat-o cum ar arăta viața pe care și-ar dori să o aibă. Și ea mi-a spus că i-ar plăcea să se ocupe de femeile care nu veneau la biserică și de cele care aveau impresia că n-ar fi binevenite într-un astfel de loc.

— Sună minunat! i-am spus. Hai să ne rugăm împreună ca visul acesta să prindă aripi.

Câțiva ani mai târziu, soțul ei a fost chemat să păstorească o biserică dintr-un cartier defavorizat al orașului și, în cele din urmă, prietena mea și-a găsit menirea într-un loc în care pasiunea ei se intersecta cu nevoia stringentă a altora. În fiecare seară de vineri și sâmbătă, împreună cu un grup de femei cu idei ca ale ei din noua biserică pe care o păstoreau, pregăteau sandvișuri și cafea fierbinte și le duceau într-o mahala renumită

pentru prostituție. Într-o bună zi, la câteva luni după mutarea lor, ne-am întâlnit întâmplător și nu mi-a venit să cred văzând schimbarea petrecută în ea. Arăta de parcă i-ar fi căzut toată povara lumii de pe umeri. Ochii îi scânteiau când mi-a povestit cum e să te poți uita în ochii unei femei care crede că nu are valoare și să-i spui că Dumnezeu o iubește. Am întrebat-o dacă nu îi este teamă să umble seara pe străzile acelea și mi-a spus că nu, fiindcă știe că acolo a rânduit Dumnezeu să fie. Mult timp i-a trebuit prietenei mele să poată să-și folosească în sfârșit darurile cu care o înzestrase Dumnezeu. Dar visul a fost cu atât mai frumos când s-a împlinit în cele din urmă.

În capitolul acesta ne-am uitat la o mamă care a trecut printr-o experiență tragică, la o femeie căsătorită cu un nebun și la o femeie obligată să îndeplinească rolul alteia. Întrebarea e ce poți învăța acum din toate aceste exemple. Poate că nu vei trece niciodată prin astfel de experiențe, dar ce ne putem însuși noi din exemplul lor astfel încât să ne întărim și să mergem mai departe?

Numitorul comun al acestor întâmplări este lupta și dezamăgirea. În cultura noastră, cuvântul *dezamăgire* s-a diluat mult. Astăzi suntem dezamăgite dacă nu se mai produce nuanța de ruj care ne place sau dacă un film nu se ridică la înălțimea publicității care i se face. Termenul *dezamăgire* are o semnificație mai profundă. Sinonimele lui sunt *tristețe*, *regret*, *decepție*, *pierdere*. Nu este om care să nu se confrunte la un moment dat cu astfel de stări. Nu toate pierderile sunt imense. La unele ne așteptăm, dar asta nu scade cu nimic din intensitatea lor.

În 2015, fiul nostru a fost acceptat la facultate. Barry și cu mine l-am dus cu mașina în College Station, Texas, ca să-l ajutăm să se instaleze în noul apartament unde avea să locuiască împreună

cu cel mai bun prieten al său. Eram atât de bucuroși pentru el. Fusese acceptat la prima instituție la care aplicase, Universitatea A&M din Texas, și era pregătit să înceapă un nou capitol din viață. Am stat cu el câteva zile, după care ne-am întors acasă. La nici zece minute după ce am plecat de la el, am început să plâng. Am plâns tot drumul până acasă, care durase cam trei ore. Nu conteneam să-i cer scuze lui Barry și să-i spun că eram OK. Dar nu mă puteam opri din plâns.

— Mă bucur pentru el, sincer! ziceam, înăbușindu-mi suspinele.

Am ajuns acasă până la urmă fără să ne înecăm în lacrimile mele. M-am dus în bucătărie să pregătesc cina, iar Barry zicea că între timp el va face un duș. Când am terminat de gătit mâncarea, m-am dus să-l caut. Dar Barry nu era la duș și nici în camera noastră. L-am găsit în camera lui Christian, întins pe patul lui și suspinând. Când m-a văzut, mi-a zis:

— Mă bucur pentru el, chiar mă bucur!

Toți avem parte de schimbări în viață. Pe unele le așteptăm cu nerăbdare, pe altele deloc. Ceea ce ne va ține puternici și ne va ajuta să mergem înainte este cunoașterea faptului că Cristos este cu noi și mereu de partea noastră și a faptului că nădejdea noastră în El nu înșală. Ai putea să-ți faci timp câteva minute și să-L rogi pe Duhul Sfânt să-ți arate care sunt dezamăgirile din viața ta. Poate că unele se trag din copilărie și îți umbresc prezentul. Notează-le pe o hârtie și spune-I Tatălui tău cât de tare te dor. El le cunoaște deja, dar câteodată noi avem nevoie să ne aducem aminte de lucrul acesta. Fă și tu ca băiețelul cu cele cinci pâini și cei doi pești, dă-I lui Isus ceea ce ai. Dăruirea ta este un act de închinare pe care El îl va primi cu siguranță.

Ceea ce ne va ține *puternici*
și ne va ajuta să mergem înainte
este cunoașterea faptului că Cristos
este cu noi și mereu de partea noastră
și a faptului că *nădejdea*
noastră în El nu înșală.

Câte un pas o dată

Noi nu suntem de ajuns, dar Isus este.

1. Fii cât se poate de sincer. Fii sincer cu aspectele din viața ta care te dezamăgesc. Nu-i o treabă ușoară, fiindcă pe unele nu le poți schimba și recunoașterea lor s-ar putea să îngreuneze povara și mai mult. E adevărat, în cazul în care porți povara de unul singur. Însă Cristos te cheamă să-ți împarți povara cu El. Notează undeva care este povara ta. Vorbește-I lui Dumnezeu despre ea. Prezintă-I lui Dumnezeu și acele aspecte din viață care te dezamăgesc și care te fac să te simți neajutorat. Roagă-L pe Isus să meargă alături de tine în momentele tale de cumpănă.

2. Cere-I lui Dumnezeu să te ajute să ai un vis nou. Ai visat vreodată să faci ceva la care a trebuit să renunți în repetate rânduri fiindcă apăreau mereu alte priorități în viață? Du-te la o pepinieră locală și cumpără-ți un pachet de semințe și un ghiveci mai mic. Când ajungi acasă, uită-te la semințele acelea. Nu arată cine știe ce. Dar plantează-le și udă-le, apoi așteaptă să dea primele semne de viață. Care sunt semințele mărunte din inima ta care, dacă le îngrijești și le uzi cu rugăciune, ar putea să dea lăstari noi?

3. Cugetă la versetul acesta:

> Adevărat, adevărat vă spun că, dacă bobul de grâu care cade în pământ nu moare, rămâne singur, dar dacă moare, aduce mult rod (Ioan 12:24).

Câteodată trebuie să lăsăm un vis să moară ca să vină unul nou.

șapte

Cicatricile tale sunt tatuaje ale victoriei

În seara acelei zile, cea dintâi a săptămânii, în timp ce acolo unde se aflau ucenicii ușile erau încuiate de frica iudeilor, Isus a venit, a stat în mijlocul lor și le-a zis: «Pace vouă!» Și zicând aceasta, le-a arătat mâinile Sale și coasta Sa. Ucenicii s-au bucurat când L-au văzut pe Domnul.

—Ioan 20:19-20

Toți Îl vor cunoaște după cicatrici.

—Michael Card, vol. *Known by the Scars* (1983)

Într-o zi am citit un comentariu pe care mi l-a scris cineva pe pagina de Facebook și care m-a făcut să zâmbesc. Persoana aceea scrisese: „Mă rog ca într-o bună zi să pot fi și eu o femeie curajos de evlavioasă, așa ca tine."

I-am răspuns scurt, fiind conștientă că răspunsul meu nu descria nici pe departe întreaga poveste a copilei și tinerei pline de teamă care fusesem cândva și drumul lung și anevoios pe care-l parcursesem ca să înțeleg unde se găsește adevăratul

curaj. Deoarece slujirea mea este publică, oamenii par să vadă bătăliile pe care le câștig, dar nu pot să vadă întotdeauna de câte ori trebuie să fug acasă și să cad la picioarele lui Isus, epuizată și pustiită. Îmi place promisiunea din Psalmul 91: „El te va acoperi cu penele Sale, iar tu te vei adăposti sub aripile Lui. Credincioșia Lui este scut și zid protector" (v. 4).

Mi-am dorit atunci să fi putut să mă așez cu femeia aceea și să depăn anii vieții mele și experiențele care m-au modelat, dar de unde să fi început? Fotografiile mele sunt în măsură să-mi spună povestea?

Păstrez ca pe-o comoară vechea poză în alb-negru făcută în grădina părinților mei înainte de moartea tatei. Mama, cu părul ei negru strălucitor căzând în bucle unduitoare peste umeri, cu zâmbetul ei dulce, ținând-o pe sora mea de mână. Eu, stând pe pătura întinsă pe iarbă, rezemându-mă de tatăl meu cel chipeș care stătea în genunchi în spatele meu. Pe atunci trebuie să fi avut vreo doi anișori și după forma feței se vede clar că eram bine hrănită. (O realitate prea puțin cunoscută: când m-am născut, aveam aproape cinci kilograme. Cât un curcan!) O poză reușită. Toți părem atât de fericiți în ea!

După patru ani, ceva s-a schimbat în poza care mă înfățișează la șase ani. Stau în soarele verii care-mi sărută fața pistruiată, îmbrăcată într-o rochiță albastră. Zâmbesc, dar zâmbetul meu ascunde o reținere pe care o văd și în umerii mei; nu mai stau cu pieptul bombat în poză, ci stau ușor retrasă.

Apoi mai am câteva amintiri luminoase surprinse mai târziu în viață. O fotografie cu fiica reginei, Prințesa Anne. Găzduiam un concert regal susținut la Royal Albert Hall din Londra, la care au participat diferite vedete ale muzicii pop și actori în

vederea strângerii de fonduri pentru organizația caritabilă a prințesei Anne, *Save the Children*. Fotograful mă surprinsese în culise tocmai pe când făceam o reverență. Arăt ca un pitic de grădină, deși dacă stau să mă uit bine la poză, par încântătoare. Un tânăr stilist englez mă echipase pentru divertisment cu o pereche de pantaloni și o jachetă neagră, frumoasă și sclipitoare. Una dintre cosmeticienele de la BBC îmi făcuse machiajul, ținând cont că emisiunea avea să fie televizată. Sunt sigură că dacă i-aș fi arătat prietenei de pe Facebook poza aceea, ar fi crezut că am depășit durerea copilăriei, la cât de neînfricată arătam pe scenă. Dar îmi amintesc cum mă simțeam în adâncul inimii în seara aceea: detașată și stingheră, de parcă aș fi privit viața de la adăpostul unei colivii din sticlă în care m-am închis singură.

Dar polaroidul făcut în seara în care am fost adusă la spitalul de psihiatrie – palidă, slabă, cu o privire ștearsă, de parcă lumina din mine se stinsese? Spune acesta o poveste mai sinceră? Sau cicatricile ne spun adevărata poveste?

Să încep cu mica crestătură de pe genunchiul drept? Am căzut de pe bicicletă când aveam patru ani, iar mama a trebuit să scobească rana ca să-mi scoată pietricica. Eram atât de mândră de cicatricea aceea! I-am arătat-o tatălui meu de parcă i-aș fi prezentat o medalie câștigată în război. Sora mea îmi spunea să nu o mai zgândăr atâta să nu se facă mai mare. Dar eu i-am spus că asta și voiam.

Să mai spun și de cicatricea de pe brațul stâng de la vaccinurile obligatorii pe care orice copil scoțian le făcea la școală? Li se spunea „cuibul păsării" fiindcă erau rotunde și aveau cinci ace micuțe, păsărele ce se iveau pe neașteptate și

te împungeau. Îmi aduc aminte că stăteam la rând în spatele colegilor mei de clasă la infirmerie. Aceștia sporovăiau și râdeau, dar eu eram îngrozită. În momentul acela din viață, asociam orice tip de durere cu o pierdere copleșitoare. Nu mai voiam nicio cicatrice.

Niciuna dintre aceste fotografii sau cicatrici nu surprind punctul de cotitură din povestea mea. Nicio imagine n-ar putea reda momentul acela unic când, în sfârșit, cicatricile lui Cristos s-au intersectat cu rănile mele. Pentru asta, ar trebui să o iau pe prietena de pe Facebook cu mine și să o duc înapoi în anul 1992, pe rândul din spate al unei bisericuțe din Washington DC. Eram internată de trei săptămâni la spitalul de psihiatrie, când doctorul mi-a spus să mai ies dintre pereții spitalului și să fac o plimbare însoțită de o asistentă. Mi-a sugerat să merg la un mall sau la un film. L-am refuzat și i-am spus că vreau să merg la biserică. Nu conta denominațiunea, doar să se propovăduiască Biblia. În dimineața aceea de duminică, m-am așezat pe rândul din spate, surdă la cuvintele pline de viață ale imnurilor, privind razele soarelui care se strecurau prin ferestrele cu vitralii, cu inima înghețată.

Ai fost vreodată într-o astfel de stare de deznădejde încât nimeni și nimic să nu poată ajunge la inima ta? Ai ajuns vreodată să deschizi Scriptura și cuvintele care obișnuiau să-ți aducă viață, bucurie și speranță să nu mai fie decât simple cuvinte scrise pe o pagină? Te-ai simțit vreodată îngrozitor de singur în ciuda faptului că erai înconjurat de o mulțime de oameni?

Așa mă simțeam eu în dimineața aceea de septembrie; singură și pierdută. Nu țin minte care a fost mesajul. Nu mă puteam concentra. Dar în timp ce pastorul se apropia de

Cicatricile
lui Cristos
s-au intersectat
cu *rănile*
mele.

încheierea mesajului, a spus un lucru care mi-a atras atenția. El era convins că unii dintre cei ce stăteau pe bancă se simțeau morți pe dinăuntru. Mi-am ridicat privirea. Am avut impresia că vorbește cu mine. Și spunea că indiferent cât de adâncă era groapa, Isus era acolo. A continuat să spună că nu trebuia să ieșim singuri din groapă, ci doar să-L strigăm pe nume și El ne va scoate din ea. În momentul acela, m-am simțit de parcă aș fi fost singură în biserică; nici pe pastor nu-l mai vedeam. Numai pe Isus, stând înaintea mea cu brațele larg deschise și cu palmele care purtau semnul cuielor. Nici nu țin minte dacă s-a încheiat slujba sau nu, doar atât, că am fugit în față și m-am prăbușit cu fața la pământ înaintea unei cruci simple de lemn. Cuvintele imnului pe care iubita mea bunică obișnuia să mi le cânte în copilărie au început să curgă în valuri tămăduitoare peste mine:

„Stânca vieții, Tu, Isus
Ce prin har mi Te-ai deschis,
Lasă sângele-Ți divin
Să mă spele pe deplin;
Doar spre Tine eu privesc
Mântuire să primesc.

Câte fapte am lucrat
Legea Ta le-a judecat,
Orișicât eu m-aș lupta,
Râu de lacrimi de-aș vărsa,
De păcat nu m-ar spăla
Numai sfântă mila Ta.

Eu, sărman, dator cum sunt,
Crucea Ta vreau s-o apuc.
Gol sunt, Doamne-mbracă-mă
Și prin har ajută-mă!
Îndurarea Ta o cer,
Dacă nu mi-o dai azi, pier!"*

În ziua aceea a avut loc o schimbare profundă în viața mea. Am înțeles atunci că Dumnezeu m-a iubit și m-a acceptat dintotdeauna nu pentru că aș fi fost destul de bună, destul de drăguță sau destul de puternică. Am realizat că Cel cu cicatrici pe mâini mă chema să ies din colivia mea de sticlă și să mă arăt în toată zdrobirea mea. Mi-am dat seama în ziua aceea cât de mult trăisem în ascunzătoare. Culmea e că ascunzătoarea mea fusese un loc public. Deși am înțeles la maturitate că mânia revărsată de tatăl meu asupra mea înainte să se sinucidă s-a datorat unei vătămări a creierului, mesajul pe care l-am însușit în copilărie l-am purtat cu mine ani la rând.

Dacă propriul tău tată te-a putut uri, atunci oricine poate. Nu lăsa pe nimeni să se apropie prea mult de tine ca să nu vadă ce a văzut tatăl tău. Ajută-i pe alți oameni, astfel încât ei să vadă că ai un scop, și nu te vor respinge.

E posibil să facem o mulțime de lucruri bune din motive greșite. În dimineața aceea, când am plecat de la biserică, știam că nu eram restaurată, dar eram sub ochii Lui – înțeleasă în toată zdrobirea mea și iubită. Dacă Cristos a ales să trăiască

* http://melodia.ro/songs/Stanca-vietii-imn, 23 ianuarie 2019 (n.tr.)

veșnic cu cicatricile Lui, mie de ce mi-ar fi rușine să le arăt pe ale mele?

Astăzi am două cicatrici noi pe care le prețuiesc. Provin de la două intervenții chirurgicale pe care le-am suferit recent. Prima este o cicatrice orizontală care-mi brăzdează abdomenul pe unde mi-a fost extirpat un ovar. Tumoarea benignă n-a fost mai mare decât un bob de strugure, dar după operație mi-a rămas o cicatrice destul de mare pe abdomen. Câțiva ani mai târziu, am trecut prin a doua intervenție chirurgicală, de data aceasta la spate. Așa cum spuneam mai devreme, chirurgul și-a cerut scuze dinainte pentru cicatricea pe care avea să o lase incizia lui pe verticală.

N-am realizat ce priveliște lăsase a doua operație până ce n-a început să se vindece. Pe măsură ce incizia se vindeca, mi-am dat seama că eram marcată pentru totdeauna de o cicatrice în formă de cruce. Prețuiesc aceste cicatrici. Le prețuiesc fiindcă ele îmi aduc zilnic aminte de cicatricile pe care Cristos le poartă pentru mine și pentru tine. El nu Și-a ascuns cicatricile, așa că nici eu nu le voi mai ascunde pe ale mele.

Cicatricile spun povestea lui Dumnezeu

> Dar oare poate o femeie să-și uite copilul pe care-l alăptează sau să nu aibă milă de rodul pântecului său? Și chiar dacă ea ar uita, Eu nu te voi uita! Iată, te-am încrustat în palmele Mele, iar zidurile tale sunt totdeauna înaintea Mea (Isaia 49:15-16).

Termenul în ebraică pentru „încrustat" este *chaqaq*, care înseamnă „a fi tăiat în sau spintecat". Pentru evrei era ceva

Dacă Cristos a ales
să trăiască veșnic
cu *cicatricile* Lui,
mie de ce mi-ar fi rușine
să le arăt pe ale mele?

obișnuit să-și tatueze palmele după un obicei numit „însemnele Ierusalimului". Bărbații evrei își tatuau Templul din Ierusalim în palmă. Pentru evreii pioși asta însemna să aibă imaginea Templului întotdeauna înaintea ochilor. Și iată cum făceau lucrul acesta: alegeau o imagine a Templului pe care o gravau pe o bucată de lemn. Apoi cufundau imaginea gravată în praf de cărbune, după care o aplicau peste palme. După aceea, legau două ace strâns laolaltă și le înmuiau în cerneală, apoi luau acele și, cu grijă ca să nu verse sânge, perforau conturul imaginii imprimate în palmă. Când întregul contur era perforat, își spălau palmele în vin. Practica aceasta le aducea aminte de Templu, nu de Mielul lui Dumnezeu care ridică păcatul lumii. Ei urmează încă cu strictețe legile date de Moise. Încă aduc animale ca jertfă pentru a fi curățiți de păcatele lor în mod simbolic. Și fac lucrul acesta de nenumărate ori. Dar profetul Isaia a scris astfel despre Acela care a venit în locul nostru să ia vina noastră asupra Lui o dată pentru totdeauna:

> Într-adevăr, El a luat suferințele noastre și a purtat durerile noastre. Noi însă L-am considerat lovit, zdrobit de Dumnezeu și asuprit. Dar El era străpuns pentru fărădelegile noastre, zdrobit pentru nelegiuirile noastre. Pedeapsa care ne dă pacea era peste El, și prin rănile Lui suntem vindecați (Isaia 53:4-5).

Îmi aduc aminte că în copilărie ni se spunea la școala duminicală că Dumnezeu avea numele noastre înscrise în

palmele Lui și ne tot întrebam cât de mari trebuie să-I fie mâinile ca să încapă pe ele toate numele noastre. Astăzi, cred că de fiecare dată când Dumnezeu Tatăl se uită la palmele străpunse ale lui Cristos, El ne vede pe fiecare dintre noi. Nu există altă priveliște care să demonstreze dragostea lui Dumnezeu într-un mod desăvârșit ca priveliștea cicatricilor lui Isus. Cicatricile spun povestea lui Dumnezeu.

> În seara acelei zile, cea dintâi a săptămânii, în timp ce acolo unde se aflau ucenicii ușile erau încuiate de frica iudeilor, Isus a venit, a stat în mijlocul lor și le-a zis: „Pace vouă!" Și zicând aceasta, le-a arătat mâinile Sale și coasta Sa. Ucenicii s-au bucurat când L-au văzut pe Domnul (Ioan 20:19-20).

Încerc să-mi imaginez cam cum trebuie să fi arătat ziua aceea. Timp de trei ani, acești bărbați L-au urmat pe Isus dintr-un oraș în altul. Au văzut mulțimile crescând și minuni întâmplându-se sub ochii lor. L-au văzut pe Isus potolind furtuna pe mare cu un singur cuvânt. Ei știau că era doar o chestiune de timp ca Isus să Se întroneze la Ierusalim și să răstoarne guvernul roman. Este important să ținem minte că ei nu cunoșteau Scriptura așa cum o cunoaștem noi astăzi. Ei n-au avut pe vremea aceea decât sulurile Vechiului Testament care le-au fost citite la Templu încă din copilărie.

Nu există altă priveliște
care să demonstreze
dragostea lui Dumnezeu
într-un mod desăvârșit ca priveliștea
cicatricilor lui *Isus*.

Fiecare evreu aștepta în mod deosebit împlinirea promisiunii venirii lui Mesia pe care o vestise profetul Isaia:

> Căci un Copil ni S-a născut, un Fiu ni s-a dat, iar autoritatea va sta pe umerii Săi: I se va pune numele: „Sfetnic minunat, Dumnezeu puternic, Tată veșnic, Prinț al păcii." Autoritatea Sa va crește neîncetat și va fi o pace fără sfârșit pentru tronul lui David și pentru împărăția Sa. El o va întemeia și o va întări prin judecată și dreptate, de acum și pe vecie. Râvna Domnului Oștirilor va face lucrul acesta (Is. 9:6-7).

Ia gândește-te! Dacă ai fi auzit în mod repetat același lucru încă din copilărie, atunci te-ai fi așteptat și tu ca Isus, dacă era într-adevăr Mesia, să ducă la îndeplinire toate acele promisiuni atunci. Ei L-au urmat pe Isus, L-au văzut înfăptuind lucruri pe care numai Mesia avea să le înfăptuiască după cele vestite prin profeți, iar acum așteptau ca Cristos să preia puterea. Când Isus a intrat în Ierusalim călare pe un măgăruș, iar mulțimile s-au năpustit spre El așternându-I la picioare ramuri de palmier, ucenicii trebuie să fi crezut că începuse domnia lui Mesia. Într-adevăr, promisiunea începea să se realizeze sub ochii lor, dar nu așa cum credeau ei. Ioan redă mai pe larg ultima conversație a lui Isus cu ucenicii Lui în noaptea în care avea să fie vândut. El încerca să-i pregătească pentru ceea ce urma să se întâmple, dar ei n-au înțeles.

> Ce vrea să ne spună prin: „Încă puțin și nu Mă veți mai vedea. Și apoi iarăși încă puțin și Mă veți vedea"?

> Și prin: „Pentru că Mă duc la Tatăl"? Ei au zis: „Ce vrea să spună prin «încă puțin»? Nu știm despre ce vorbește" (Ioan 16:17-18).

Cu toate că nu L-au înțeles, au cântat imnuri în seara aceea înainte să plece din odaia de sus și să treacă dincolo de Pârâul Chedron. Apoi totul a început să meargă pe dos. Ai trăit astfel de momente? Eu, da. Te afli într-o perioadă minunată a vieții, Îl iubești pe Dumnezeu, familia ta e întreagă și intactă și brusc te lovește un necaz la care nu te-ai așteptat. Și te întrebi: Unde este Dumnezeu? Nu vede El ce se întâmplă? Mă gândesc la miile de mesaje pe care le-am primit de-a lungul anilor și care se încheiau cu întrebarea: „Ce n-a mers bine?"

Aș putea să-ți împărtășesc multe astfel de necazuri, dar cel care te doare mai tare este al tău. Pur și simplu nu te-ai așteptat să fii lovit de necaz, indiferent care ar fi el. Fie că e pe plan relațional, medical sau financiar, fie că are legătură cu planurile tale de viitor, când necazul te lovește, și încă pe nedrept, e greu să nu intri în panică. Cu toții știm că în viață avem de înfruntat provocări, dar câteodată ne lovește câte un necaz care ne lasă impresia că dușmanul ne-a biruit. Starea aceasta e cumplită. Așa trebuie să se fi simțit ucenicii în noaptea aceea.

Mai întâi aceștia văd torțe aprinse în depărtare apropiindu-se de ei, apoi pământul răsunând de tropăitul încălțărilor și în final, pe Iuda ieșind din umbre și sărutându-L pe Isus pe obraz. Sunt convinsă că ucenicii n-au avut niciodată încredere deplină în el. Banii păreau să dispară mereu din punga pe care o ținea el, dar la așa ceva nu se așteptaseră niciodată. Cumva sărutul acela pe obraz a dezlegat puterile întunericului, fiindcă soldații și aprozii

apar în peisaj și-L arestează pe Cristos. Știu că mai târziu în seara aceea, Petru avea să se lepede de Isus, dar cred că uneori uităm ce a făcut el în grădină. Când a văzut ce se întâmplă, și-a scos sabia și a retezat urechea robului marelui preot. Petru era gata de luptă. Pe lângă faptul că erau depășiți numeric de soldați, ucenicii lui Cristos nu erau soldați, ci pescari. Cred că Petru a fost gata să moară în grădină în noaptea aceea. Tocmai de aceea, când Isus i-a cerut să-și pună sabia în teacă și l-a vindecat pe rob, Petru n-a mai înțeles nimic. Fapta lui Isus trebuie să fi fost ca o palmă peste obrazul unui om mândru ca el. Din acel moment, totul pare să scape de sub control. În final, după un proces înscenat și o biciuire în stil roman, ucenicii și-au văzut toate visurile țintuite pe o cruce. Când Cristos Și-a dat suflarea, chiar și pământul de sub picioarele lor s-a cutremurat și s-a făcut întuneric.

Marcu ne relatează că în dimineața învierii, când femeile au ajuns la mormânt, îngerii le-au spus că Isus nu mai era acolo, că înviase dintre cei morți. Îngerul a instruit-o pe Maria să le spună ucenicilor și lui Petru (ce drăguț să-l anunțe că, în ciuda lepădării sale, era și el inclus) că Isus a pornit înaintea lor spre Galilea. Vestea trebuie să fi sunat prea bine ca să fie adevărată. De altfel, nimic nu mai avea logică. În seara aceea, ucenicii s-au adunat la un loc în spatele ușilor zăvorâte. Viața pentru ei nu mai era nici sigură, nici predictibilă. Dacă liderii iudei nu șovăiseră să aresteze un om nevinovat și să-l răstignească, de ce ar ezita să-i aresteze pe ei?

Deodată vorbăria lor încetează.

> În seara acelei zile, cea dintâi a săptămânii, în timp ce acolo unde se aflau ucenicii ușile erau încuiate de

> frica iudeilor, Isus a venit, a stat în mijlocul lor și le-a zis: „Pace vouă!" Și zicând aceasta, le-a arătat mâinile Sale și coasta Sa. Ucenicii s-au bucurat când L-au văzut pe Domnul (Ioan 20:19-20).

Pace vouă! Poți să-ți imaginezi bucuria lor sinceră și curată din acel moment? Îi văzuseră trupul bătut și plin de răni luat de pe cruce și învelit în pânza care se făcuse stacojie de la sângele care se îmbibase în ea. Și iată-L aici, în viață. Te-ai întrebat vreodată de ce Și-a păstrat Cristos cicatricile după înviere? Ar fi putut alege să învieze fără însemnele osândei pline de cruzime la care fusese supus. Poate le-a păstrat tocmai pentru ucenicii Săi. Ca ei să nu se îndoiască de faptul că El era Isus, Cristosul care fusese răstignit. Marele predicator Charles Spurgeon explica prezența cicatricilor astfel:

> El le-a spus ucenicilor: „Uitați-vă la mâinile și picioarele Mele și veți vedea că Eu sunt." Ele aveau rolul de a-I dovedi identitatea, că El era același Isus pe care L-au urmat și de care au fugit la final, același Isus pe care L-au privit din depărtare cum este răstignit și ucis, pe care L-au dus la mormânt în umbra serii; pe același Cristos Îl aveau acum înaintea ochilor, pe care-L recunoșteau acum fiindcă purta în trupul Lui însemnele suferințelor Sale.*

* C.H. Spurgeon, citat din predica rostită cu ocazia serii de Sabat din 30 ianuarie 1859, la New Park Street Chapel, din Southwark, http://www.romans45.org/spurgeon/sermons/0254htm.

Cristos Le-a arătat palmele perforate și coasta străpunsă, dar pentru ei aceste cicatrici nu mai erau însemnele morții, ci însemnele biruinței supreme, care declarau înfrângerea morții prin sângele Mielului. Cristos poartă cicatricile acelea în ceruri ca pe niște trofee glorioase obținute în urma bătăliei câștigate. În veșnicie, singurele răni din lumea aceasta vor fi cicatricile lui Cristos.

Mă întreb la ce-or fi gândit îngerii când L-au văzut pe Cel Sfânt revenind în cer însemnat în felul acesta? Cred că închinarea lor a devenit mai intensă, iar laudele lor mai înfocate la vederea minunii pe care Dumnezeu, prin Cristos, fusese bucuros să o facă pentru cei iubiți de El.

Aceste cicatrici sunt trofee ale harului. Dacă vreodată vei fi ispitit să te îndoiești de valoarea ta, ține minte lucrul acesta: Singurul Neprihănit care a trăit în lumea aceasta a fost însemnat pentru veșnicie fiindcă El a crezut că meritai. Același bărbat care a scris în secolul XVIII minunatul imn „Stânca vieții" a mai scris următoarele versuri:

„Numele meu scris în palmele Sale
Nu va fi șters nici în veșnicie;
Săpat în inima Sa va rămâne,
Pecete a nemuritorului Său har."

—Augustus Toplady

Vrei să te faci sănătos?

Când o incizie se vindecă, știi bine că nu mai ai o rană, ci o cicatrice. Cicatricile ne spun că ne-am vindecat, dar câteodată,

așa cum făceam și eu la patru ani, nu contenim să le zgândărim până devin iar răni deschise. Soțul meu Barry are o cicatrice mică pe un obraz pe care o tot zgândăre în ultima vreme. Mă înnebunește. Inițial, zicea că e un fir de păr crescut sub piele și trebuia să îndepărteze pielița ca să poată smulge firul de păr. Lucrul acesta s-a întâmplat cu luni în urmă! Acum îl văd cum se uită la ea în oglinda cu lupă din baie în fiecare seară. De câte ori se vindecă iritația aceea, de atâtea ori începe să o zgândăre iar. Când îl întreb de ce nu-și lasă biata și frumoasa față în pace, îmi tot spune că sigur mai e ceva acolo sub piele. Eu nu mă îndoiesc că dacă mai e ceva acolo, acel ceva a răposat de mult!

Nu demult, eram în Myrtle Beach în California de Sud la o conferință. Și cum ne aleseserăm cu o după-masă liberă, ne-am dus pe plajă. Îmi place să stau lângă apă. E locul meu preferat. Îmi dă o senzație de pace. Și lui Barry îi place pentru că are o teorie a lui. El crede că apa sărată poate vindeca orice rană. Apa sărată e versiunea lui de Windex (din reclama *My Big Fat Greek Wedding*). Am parcat mașina închiriată și ne-am dus să ne plimbăm de-a lungul plajei. Am stat câteva minute cu ochii închiși, ascultând sunetul valurilor și mulțumindu-I lui Dumnezeu pentru darul pe care ni l-a dat de a ne bucura câteva ore pe malul oceanului. Când mi-am deschis ochii, ce să vezi? Soțul meu stătea în apă până la genunchi, luând apă în căușul palmei și spălându-și cicatricea de pe obraz. Am presupus că din momentul acela al „vindecării", o să lase cicatricea în pace, dar nu s-a întâmplat așa. Ci în fiecare seară o zgândăre din nou și din nou.

Mie și lui Christian ne place să-l tachinăm pe tema asta, dar sunt cazuri mult mai grave când nu vrem ca rănile noastre să

se vindece. Nu vrem să le pierdem pentru că ne identificăm cu ele. Isus Își întinde spre fiecare dintre noi mâinile perforate de piroane, dar El nu ne vindecă cu forța. Noi alegem dacă vrem să fim vindecați sau nu.

> În Ierusalim, aproape de Poarta Oilor, se află o baie publică supranumită în ebraică *Bethesda*, care are cinci porticuri. În acestea zăceau o mulțime de bolnavi, orbi, ologi și paralizați, care așteptau mișcarea apei. Căci un înger al Domnului cobora din când în când în bazin și tulbura apa. Și primul care pășea în ea, după tulburarea apei, devenea sănătos, orice boală ar fi avut. Și era acolo un om care zăcea de treizeci și opt de ani în neputința lui. Isus l-a văzut pe acesta zăcând și, știind că era deja bolnav de multă vreme, i-a zis: „Vrei să te faci sănătos?" Bolnavul I-a răspuns: „Domnule, nu am pe nimeni care să mă arunce în bazin atunci când se tulbură apa și, până mă duc eu, coboară altul înaintea mea!" Isus i-a zis: „Ridică-te, ia-ți targa și umblă!" (Ioan 5:2-8)

Bazinul Bethesda mai există și azi dacă vrei să mergi în Israel să-l vezi. Bazinul se află în apropierea Bisericii Sfânta Ana, în partea de nord-est a orașului vechi. *Bethesda* înseamnă „casa îndurării" sau „casa revărsării". Bolnavii îngrămădiți în cele cinci porticuri ale băii publice tânjeau după îndurare și revărsare. Ei credeau că în bazin se întâmplau miracole. Un înger tulbura apa și primul bolnav care cobora în bazin era vindecat.

Îmi imaginez ce dureros putea fi pentru un bolnav să

stea în locul acela și să vadă cum se tulbură apa. Printre cei care așteptau tulburarea apei erau o mulțime de orbi, ologi și bolnavi în stare disperată. Dacă unul încerca să se apropie de apă, ceilalți bolnavi își dădeau toate silințele să-și târască bietele trupuri bolnave și zdrobite până la marginea bazinului, dar numai unul era vindecat. Cred că locul acesta era evitat de cei mai mulți oameni. Era un loc al nenorocirii și al suferinței, iar evreii aveau legi foarte stricte în privința lucrurilor curate și necurate. Îmi place mult însă faptul că Isus a ales să meargă acolo. El nu pierdea niciodată vremea în locurile cele mai frumoase din oraș și rareori se întâmpla să petreacă timp cu elita societății. El mergea adesea la cei săraci și la cei zdrobiți, la cei nebăgați în seamă de societate.

Unii dintre bolnavii care așteptau tulburarea apei aveau prieteni care îi ajutau să intre în apă, dar omul de care s-a apropiat Isus nu avea pe nimeni. Probabil el n-a renunțat să vină în locul acesta fiindcă se simțea mai bine printre cei nenorociți ca el. Isus îi pune o întrebare care pare tare ciudată: „Vrei să te faci sănătos?" De ce s-ar afla omul acolo dacă n-ar vrea să se facă sănătos? Totuși, m-am întrebat adesea care trebuie să fi fost imaginea acestui om despre Dumnezeu. Venea la scăldătoare de treizeci și opt de ani și se pare că harul lui Dumnezeu se împărțea pe criteriul primul-venit, primul-servit. Poate că Isus l-a ales pe el pentru că era cel mai vechi bolnav dintre toți cei aflați acolo, care a văzut mulți tovarăși de suferință beneficiind de mult doritul miracol al vindecării după care tânjea și el, dar de care nu se putea apropia deloc. În momentul acesta din viața lui, se prea poate ca bolnavul să

fi renunțat să mai spere la vindecare. Când Isus l-a întrebat dacă voia să se facă sănătos, răspunsul lui a scos în evidență neputința sa.

„... Până mă duc eu, coboară altul înaintea mea."

Se pare că omul renunțase să mai spere și se acceptase așa cum era – unul care nu beneficia niciodată de miracole. Rana lui era mereu deschisă.

Câteodată mă întreb dacă sunt conjuncturi în viață când preferăm să ne considerăm răniți, nu oameni cu cicatrici. S-ar putea ca afirmația mea să ți se pară nemiloasă, dar am văzut atitudinea asta de multe ori. Dacă nu suntem profund conștienți de identitatea care ni s-a oferit prin Mântuitorul nostru marcat de cicatrici, ne indentificăm adesea cu rănile noastre.

Și tu și eu știm că în lumea aceasta se întâmplă multe tragedii. Copiii sunt abuzați sexual, soțiile sunt bătute de soți, bărbații își pierd soțiile care mor de cancer la sân sau slujbele la o vârstă la care nu prea mai au șanse să-și găsească alt loc de muncă. Lista poate fi lungă și dureroasă. Când ne convertim la credința în Cristos, noi primim vindecare și speranță, dar niciodată la foc automat. Pot să treacă ani de zile până să începem să lăsăm în urmă lucrurile care ne-au rănit profund, dar pe măsura umblării noastre cu Cristos, prezența Lui devine mai copleșitoare decât rana care începe să se cicatrizeze. Cicatricile noastre dovedesc că Dumnezeu vindecă. Totuși, în cazul unora, rana le-a dat o identitate și o poveste la care nu sunt dispuși să renunțe. Rana lor devine astfel lucrul care îi definește cel mai bine.

Cristos vrea să ne dăruiască ceva mai mult. El vrea să fim

întregi. Cuvintele pe care le-a spus bărbatului de la scăldătoare în ziua aceea sunt impresionante:

> „Ridică-te, ia-ți targa și umblă!" Imediat omul a devenit sănătos, și-a ridicat targa și a început să umble (Ioan 5:8-9).

Cuvântul folosit în greacă este *Egeire!* [Ridică-te!], care denotă faptul că Isus nu dădea o sugestie, ci o poruncă. Cuvântul a fost rostit cu autoritate, prevestind zilele care aveau să vină:

> Adevărat, adevărat vă spun că vine ceasul, și acum a și venit, când cei morți vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu și cei ce ascultă vor trăi (Ioan 5:25).

Bolnavul s-a ridicat și a fost vindecat. Personajul acesta este totuși interesant. Nu pare să fie deosebit de recunoscător pentru că a fost vindecat. Când liderii religioși l-au întrebat de ce-și căra targa în ziua Sabatului, acesta a arătat undeva în depărtare și le-a zis: „Cel ce m-a făcut sănătos mi-a zis!" Aceștia l-au întrebat la cine se referea, dar cel vindecat habar nu avea. Nici măcar nu s-a sinchisit să-L întrebe pe Isus cum Îl cheamă. Mai târziu, Isus îl confruntă în Templu. El știa câtă vreme zăcuse bolnav omul acesta și mai știa și ce se ascundea în inima lui, așa că îi spune să nu mai păcătuiască. Iar acesta, în loc să cadă pe genunchi și să I se închine, s-a dus la liderii religioși și le-a spus că numele Celui care îl vindecase era Isus. Omul s-a ridicat și a umblat, dar nu L-a urmat pe Isus.

Miracolele nu ne vor schimba niciodată, dar ascultarea de Cristos ne va schimba.

Cicatrici invizibile

Nu toate cicatricile sunt vizibile. Câteodată purtăm cicatricile alegerilor pe care le-am făcut. Aceste cicatrici sunt mai ușor de ascuns, dar ele ne marchează sufletul. Probabil aceste cicatrici sunt cele mai nefericite, fiindcă nu pot fi văzute, dar influența nesfârșită pe care o au asupra vieților noastre este devastatoare.

Regele David a cunoscut și el influența păcatului nemărturisit asupra sufletului și duhului său. Cicatricile ascunse îl hăituiau zi și noapte. Aceste detalii din viața lui le găsești în 2 Samuel 11-12. David a curvit cu soția altui bărbat. Când ea a rămas însărcinată, David i-a trimis bărbatul în prima linie a frontului unde știa sigur că avea să fie omorât. David se face vinovat nu numai de adulter, ci și de crimă. Dumnezeu îi oferise totul lui David. Regatul lui Israel n-a fost niciodată mai întins. Poporul Israel luase în stăpânire toată țara promisă lui Moise, iar bogăția lor era fără precedent în istorie. Bunăstarea nu l-a păzit pe David de păcat, după cum nu ne păzește nici pe noi. Într-o zi, David a ieșit afară și a văzut-o pe Batșeba scăldându-se. În momentul acela el a dorit-o și a luat-o. Dumnezeu l-a trimis pe profetul Natan să-l confrunte cu păcatul lui, iar în cele din urmă, David se prăbușește sub povara păcatului. El descrie în Psalmul 51 impactul pe care l-a avut păcatul asupra vieții lui.

Miracolele
nu ne vor schimba niciodată,
dar *ascultarea*
de Cristos ne va schimba.

> Curățește-mă cu isop și voi fi curat, spală-mă și voi fi mai alb decât zăpada. Fă-mă să aud veselie și bucurie, iar oasele pe care Tu le-ai zdrobit se vor veseli. Ascunde-Ți fața de păcatele mele, șterge toate nelegiuirile mele! Zidește în mine o inimă curată, Dumnezeule, și pune un duh nou și statornic înăuntrul meu! Nu mă izgoni din prezența Ta și nu lua de la mine Duhul Tău cel Sfânt! Dă-mi iarăși bucuria mântuirii Tale; sprijină-mă cu un duh de bunăvoință! (Ps. 51:7-12)

David era hăituit de cicatricile ascunse din sufletul lui. N-avea nici bucurie, nici odihnă, nici speranță. Știa cum arată un om părăsit de Duhul Sfânt. L-a văzut pe regele Saul. David a recunoscut că deși păcătuise împotriva Batșebei și soțului ei, Urie, păcătuise de fapt împotriva lui Dumnezeu. El ne oferă un șablon pentru momentele în care facem cele mai mari greșeli din viața noastră.

Dacă povestea lui David este în parte și povestea ta, vreau să-ți amintesc că același Dumnezeu care a spălat păcatele lui David așteaptă să le spele și pe ale tale. Cultura noastră a făcut o treabă colosală mutând limitele dintre bine și rău: astăzi merge oricum. Însă ce n-a reușit să facă e să dea un răspuns la consecințele pe care le are abandonarea căilor lui Dumnezeu asupra sufletului nostru. Rata anxietății, depresiei și suicidului a luat proporții epidemice. Acum, nu cred, dacă îmi dai voie să spun, că boala psihică se datorează unui stil de viață păcătos. Vreau să spun doar că atunci când suntem împovărați de cicatricile vinovăției din pricina alegerilor noastre greșite și nu știm încotro să căutăm ajutor, suntem predispuși la stări

de anxietate și depresie care nu fac decât să agraveze situația noastră. Cunosc un bărbat bun care s-a sinucis fiindcă n-a putut suporta să-i spună soției sale că a înșelat-o și nici să înfrunte posibilitatea de a-și pierde copiii. Cunosc mulți alți dependenți de pornografie pe internet – bărbați și femei care se tem să-și mărturisească păcatul pentru că li se pare mult prea murdar. Și înțeleg asta.

Biserica ar trebui să fie locul în care păcătosul să poată găsi har din abundență, dar de cele mai multe ori biserica este cea care-l condamnă mai tare pe păcătos și renunță la el. Dacă în biserică nu găsești un adăpost sigur, vreau să știi că există un Mântuitor de încredere. Indiferent ce ai făcut, nu există păcat care să te poată despărți de dragostea lui Dumnezeu (vezi Romani 8:38-39), în afară de refuzul de a recunoaște divinitatea Lui și respingerea Duhului Său Sfânt. Nu trebuie să te curățești tu de păcatul tău; vino la El așa cum ești. Tocmai defectele care crezi că te fac nedemn de a-L sluji vreodată pe Dumnezeu pot fi mijloacele prin care El să atingă un alt suflet zdrobit. Când rănile sunt proaspete, ele au nevoie de timp și har să se vindece, dar când încep să se cicatrizeze, ni se oferă posibilitatea să ne împărtășim povestea.

Citeam recent un articol pe Gallup Poll în care se spunea că tinerii părăsesc bisericile în masă. Mă întreb dacă fenomenul acesta nu se datorează faptului că cei mai experimentați în viață nu-și împărtășesc cicatricile. Atâta timp cât avem impresia că trebuie să fim desăvârșiți, ratăm minunata oportunitate de a le arată altora pe Cristos, Care *este* desăvârșit. Am realizat un interviu la radio în care le-am oferit oamenilor posibilitatea de a suna și a pune întrebări. O femeie m-a întrebat:

— E adevărat că ai ajuns la spitalul de psihiatrie?

Am asigurat-o că așa s-a întâmplat. Atunci ea mi-a spus:

— Sunt atât de dezamăgită de tine!

I-am spus cât mai prietenos cu putință că aveam multe alte lucruri în viață care ar putea să o dezamăgească. Un lucru care mi-a devenit foarte clar în ziua aceea petrecută în bisericuța din Washington DC era acesta:

Nu eu sunt vestea bună, ci Isus.

Mi-aș dori să pot să mă așeza alături de tine, să mă uit în ochii tăi și să-ți aduc aminte că indiferent de cicatricile tale, exterioare sau interioare, ești iubit mai presus de orice închipuire. Cred că atunci când începem să pricepem care sunt hotarele acestei iubiri, în adâncul sufletului nostru se schimbă ceva și vrem ca și alții să o știe. Am intitulat această carte *E OK să nu fii OK* deoarece sunt convinsă de afirmația aceasta. Cristos ne primește în starea în care suntem, dar nu ne lasă în aceeași stare, ci ne prelucrează în călătoria în care pornim împreună cu El. Ce nu-i OK e să pretinzi că ești OK, când știi că nu ești. Trebuie să ai curaj să mergi înainte, dar nu vei face niciun pas singur în călătoria ta. Cristos este întotdeauna cu tine.

Dă-mi voie să-ți pun o întrebare în încheierea acestui capitol: Ești dispus să te uiți la cicatricile tale? Unele s-ar putea să fie în exterior, pe care tu le-ai considerat urâte dintotdeauna, însă nu și Cristos. El te cheamă să vii cu cicatricile tale înaintea Lui. Mărturisește-i-le Lui. Spune-I Lui cum te simți din pricina lor. Roagă-L pe El să se atingă de ele. Lasă ca dragostea lui Dumnezeu să se odihnească peste cicatricile tale. Roagă-L să te ajute să le vezi nu ca pe niște cicatrici care merită ascunse,

ci ca pe niște tatuaje glorioase ale victoriei, dacă ai ajuns până aici! Dacă cicatricile tale sunt ascunse în sufletul tău din cauza alegerilor pe care le-ai făcut ori a abuzurilor altora asupra ta, nu le mai da voie să te definească. Găsește-ți identitatea în statutul de fiu sau de fiică a lui Dumnezeu. Cristos vrea să-L proslăvească pe Tatăl prin cicatricile tale. Într-o zi când Isus a vindecat un orb, ucenicii L-au întrebat dacă orbirea lui se datora păcatelor lui sau păcatelor părinților săi. Isus le-a răspuns:

N-a păcătuit nici el, nici părinții lui, ci s-a născut orb ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu (Ioan 9:3).

Vei îngădui ca puterea lui Dumnezeu să fie văzută în tine? El te așteaptă cu mâinile întinse, în care poartă însemnul cuielor.

Câte un pas o dată

Găsește-ți identitatea în Cristos

1. Există o mulțime de citate minunate despre cicatrici, dar eu rămân la acest adevăr simplu: cicatricile sunt dovada că Dumnezeu vindecă, iar iubirea Lui este mai mare decât cel care a încercat să ne distrugă. Unde sunt cicatricile tale? Ce lucruri și-au pus amprenta asupra vieții tale? Privește: ai ajuns până aici! Ai reușit! Îți vei face timp să te bucuri fiindcă n-ai rămas jos, așa cum ai crezut atunci când ai fost trântit la pământ? Privește cât de departe ai ajuns! Cumpără-ți o brioșă sau o tartă fără gluten și bucură-te o clipă de momentul acesta. Da, te așteaptă provocări pe drum, dar chiar acum, trage aer adânc în piept și adu-I mulțumiri.

2. Adevărata ta identitate este un dar de la Dumnezeu. Când te-ai convertit, ai descoperit cine ești cu adevărat. Nu te rătăcești când te convertești, ci descoperi ce ai fost destinat să fii dintotdeauna. Iată ce spune Scriptura:

Dumnezeu te prețuiește ca pe o comoară: „Voi sunteți... proprietatea Lui [Dumnezeu]" (1 Petru 2:9).

El crede că a meritat să moară pentru tine: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Lui

Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică" (Ioan 3:16).

Ești liber! „... Ați fost eliberați de păcat și ați devenit sclavi ai dreptății" (Romani 6:18).

Ești iertat. „În El avem răscumpărarea prin sângele Lui, iertarea nelegiuirilor, după bogățiile harului Său" (Efeseni 1:7).

Viața veșnică îți este asigurată. „Eu le dau viață veșnică și în veci nu vor pieri. Și nimeni nu le va smulge din mâna Mea. Tatăl Meu, Care Mi i-a dat, este mai mare decât toți. Și nimeni nu le poate smulge din mâna Tatălui" (Ioan 10:28-29).

Alege în fiecare zi un verset la care să meditezi. Scrie-l pe un cartonaș pe care să-l ai înaintea ochilor tot timpul.

opt

Nu pregeta să o iei de la capăt... iar și iar

Sunt încredințat că Acela care a început în voi această bună lucrare, o va isprăvi până în ziua lui Isus Cristos.

—Filipeni 1:6, TLB

Odată ce ești Adevărat, nu mai poți să fii urât decât pentru cei care nu-nțeleg.

—Margery Williams, *Iepurele de catifea*

Ți s-a întâmplat vreodată să vezi pe cineva drag făcând pe neașteptate un gest ieșit din comun – ceva ce nu părea să-l caracterizeze – numai ca să-ți dai seama că gestul acela arată, de fapt, adevărata lui fire? Poate că de obicei era un om foarte tăcut în mijlocul unei mulțimi și dintr-odată îl vezi că devine sufletul petrecerii sau poate că nu l-ai fi catalogat niciodată printre cei cărora le place să riște și brusc îl vezi ieșind în față și preluând frâiele. Eu l-am surprins pe soțul

meu făcând un gest de genul acesta anul trecut de Crăciun. Fusese un gest atât de neobișnuit din partea lui încât m-a făcut să izbucnesc în râs, dar chibzuind mai bine, am realizat că gestul lui m-a emoționant profund. Mi-am dat seama că Barry câștigase o nouă libertate care-l făcea să se simtă suficient de bine în pielea lui încât să-și dea la iveală latura comică. De data asta nu s-a mulțumit doar să-și vâre degetul în apă, ci a plonjat de-a dreptul în ea.

Anul trecut, după Ziua Recunoștinței, când Christian s-a întors la facultate, am început să mă gândesc cum să ne petrecem Crăciunul în familie. Voiam să facem ceva diferit. Christian este unicul nostru copil și, pentru că nu avem alte rude în America, atunci când el vine acasă de sărbători suntem numai noi trei în toată splendoarea noastră: Barry, eu, cei trei câini ai noștri, Christian și, dacă îl aduce acasă, șarpele său de companie, Ramen, Fideaua Periculoasă. Când ne îmbrăcăm toți în pijamale de Crăciun (inclusiv câinii, dar nu și șarpele), arătăm ca un mic trib. Îmi amintesc cât de amuzant a fost să am un frate și o soră, și mi-am dorit adesea ca și Christian să aibă frați. Aveam patruzeci de ani când s-a născut el și știam că s-ar putea ca el să fie singurul nostru copil, dar noi ne-am rugat pentru mai mulți. Și chiar am rămas însărcinată încă o dată pe când Christian avea doi ani, dar din nefericire, am pierdut sarcina.

Așa că am hotărât ca de acest Crăciun, mai ales că venea și prietena lui Christian să petreacă sărbătorile cu noi, să petrecem Crăciunul într-un mod mai amuzant și mai neobișnuit. Inițial m-am gândit să mergem în Munții Stâncoși la schi, dar din moment ce am echilibrul și grația unui elan beat, am renunțat

la idee. Apoi m-am întrebat cum ar fi să mergem în excursie la New York. Erau șanse mari să ningă de Crăciunul acela și mă atrăgea mult ideea de a ne plimba cu trăsura trasă de cai sorbind ciocolată caldă și uitându-ne cum ninge în tot acest timp. I-am întrebat pe Barry și pe Christian ce părere au. Christian a fost foarte încântat, Barry însă avea reținerile lui:

— Dar dacă va fi un alt atac terorist?

— Dar dacă rămânem împotmoliți în zăpadă?

— Dar dacă vom fi jefuiți?

— Dar dacă rămânem împotmoliți în zăpadă cu un hoț?

I-am adus la cunoștință pesimistului Barry că era puțin probabil să ni se întâmple astfel de lucruri. Apoi i-am adus aminte că în afară de împotmolitul în zăpadă, toate celelalte lucruri ni se puteau întâmpla și în Dallas, astfel că a acceptat până la urmă. Pentru cumpărarea biletelor de avion, m-am folosit de avantajele pe care le aveam ca pasager fidel și ne-am cazat la un hotel chiar în Times Square. New York este un oraș care fie îți place, fie nu-ți place. Pentru unii, străzile aglomerate și ritmul vieții sunt copleșitoare, dar mie îmi plac. Orașul pare atât de viu, iar în perioada Crăciunului, cu luminile de pe Fifth Avenue și cu bradul magnific din Rockefeller Center, arată ca o sclipitoare țară a minunilor.

În cele patru zile cât a durat excursia, am făcut toate lucrurile amuzante care ne-au trecut prin cap. Ne-am dus să patinăm în Rockefeller Center și am văzut cum un tânăr a îngenunchiat pe gheață și a cerut-o pe prietena sa în căsătorie (și ea a spus da!). Am văzut spectacolul Radio City Christmas Spectacular realizat de grupul The Rockettes și am mâncat castane prăjite pe care le-am cumpărat de la un vânzător ambulant care le

prăjea direct pe stradă. Apoi, Barry și cu mine ne-am urcat într-o ricșă și ne-am întors la hotel, lăsându-i pe Christian și prietena lui să se plimbe cu caleașca trasă de cal prin Central Park doar în doi. În capul listei mele a fost vizitarea Catedralei Sfântul Patrick, un lăcaș frumos și liniștit. În mijlocul gălăgiei și agitației de pe Fifth Avenue, înțesată de cumpărători întârziați și vuind de claxoanele mașinilor și taxiurilor, a fost un adevărat dar să ne putem strecura în atmosfera plină de pace din minunata catedrală și să ne aducem aminte de Cristos, adevăratul dar al Crăciunului.

În ultima seară petrecută acolo, în timp ce ne plimbam pe străzi admirând reclamele din vitrine și beculețele de Crăciun, Barry... s-a dezlănțuit. Nu găsesc un termen mai potrivit. Stăteam lângă trecerea de pietoni pe o stradă foarte aglomerată, unde oamenii se înghesuiau câte cinci-șase în rând, împingându-se unii în alții în timp ce așteptau culoarea verde a semaforului și când a apărut, în cele din urmă, Barry și-a luat avânt și a început să treacă strada țopăind. Și nu mă refer aici la țopăitul acela pe care nici nu-l observi, ci ne-a surprins țopăind ca un elf. Nu știu care sunt filmele tale preferate de Crăciun, dar în familia noastră *Elful* se află în capul listei alături de *Un Crăciun deosebit* și *O poveste de Crăciun*. Una dintre scenele care ne plac cel mai mult este acela în care Elful Buddy trece țopăind o stradă aglomerată din New York, ferindu-se la fiecare salt din calea taxiurilor galbene. Scena este amuzantă, dar trebuie să recunosc că țopăiala soțului meu a fost și mai amuzantă. Strada era înțesată de lume în seara aceea, dar Barry nu s-a lăsat deloc descurajat. Am reușit să-mi scot telefonul la timp, să apăs butonul de înregistrare video și să surprind aproape toată

scena. Un lucru de-a dreptul ridicol a fost că niciun trecător n-a stat să se uite la acest bărbat de cincizeci și patru de ani țopăind ca un iepure uriaș de Crăciun în mijlocul străzii Fifth Avenue. Evident că nimic nu-i mai șochează pe newyorkezi. Ei văd de toate. Când ne-am întors în camera noastră în seara aceea, i-am arătat înregistrarea.

— Ce te-a apucat? l-am întrebat după ce am reușit amândoi să ne oprim din râs.

— Dacă nu poți să țopăi ca un iepure uriaș la cincizeci și patru de ani, atunci când mai poți? mi-a zis el.

Îmi place libertatea aceasta! Îți doresc și ție această libertate... nu neapărat libertatea de a trece o stradă aglomerată țopăind ca un iepure uriaș, ci libertatea de a fi așa cum ești în realitate. Majoritatea dintre noi avem libertatea de a ne manifesta așa cum suntem încă din copilărie. Când suntem iubiți așa cum trebuie, avem libertatea și favoarea de a explora fiecare trăsătură a personalității noastre. Ajungem să încercăm lucruri noi, să eșuăm, să cădem și să ne ridicăm din nou. Când suntem iubiți din toată inima, nu ne este rușine de eșecurile noastre; ele sunt acceptate ca parte din minunata aventură a vieții. Astfel descoperim ce ne place, ce ne atrage și lucrurile care ar fi interesant de încercat, dar care în mod clar nu sunt punctele noastre forte.

Pe măsură ce creștem însă, viața ne schimbă. Începem să luăm în considerare opiniile altora, apar prejudecățile și nu mai avem aceeași libertate. Terenul de joacă de la școală poate fi primul loc în care aflăm că nu toți ne acceptă în totalitate așa cum suntem. Poate că membrii familiei tale au râs de glumițele pe care le făceai acasă, așa că ai presupus că ești amuzant, dar

părerea noii mulțimi în care ai intrat este crudă sau neplăcută. A fi iubit așa cum trebuie presupune în parte să ni se spună, pe măsură ce creștem, cu sinceritate și fără să fim făcuți de rușine, ce facem bine și ce nu facem. În copilărie credeam că știu să cânt chiar foarte bine la vioară până când membrii familiei mele m-au lămurit că dacă mai continuam așa, în mod sigur și pisica avea să plece de acasă. Am râs împreună fiindcă știam că ei nu mă desconsiderau, ci își exprimau opinia sinceră despre abilitățile mele. Așa că am pus vioara înapoi în husă și mi-am cerut scuze de la pisică. Atunci, mama mi-a zis:

— Dar când cânți cu vocea, Sheila, toți ne oprim să te-ascultăm.

O familie sau un prieten adevărat ne pot ajuta să înțelegem care sunt punctele noastre tari și cele slabe. Ceea ce vreau să subliniez aici este că nu vei avea succes în orice vei face, dar să nu-ți fie niciodată teamă să încerci și nici să eșuezi. Fiecare eșec ne apropie mai mult de excelență. Am avut privilegiul cu ceva timp în urmă să-i iau interviu unuia dintre cei mai iubiți patinatori olimpici din America. El mi-a povestit că a căzut de mai bine de treizeci de mii de ori, dar că s-a ridicat de tot atâtea ori. Familia lui l-a învățat să persevereze, cunoscându-i abilitățile și refuzând să-i lase visul să se năruie, oferindu-ne nouă un model minunat de perseverență. Există totuși și alte motive din pricina cărora ne abandonăm visurile și ne pierdem libertatea de a fi așa cum suntem.

Ascunderea sinelui

Într-o seară, în camera de hotel unde stăteam, treceam de la un canal la altul, căutând să aflu starea vremii, când chipul unei femei

pe ecran m-a făcut să mă opresc. Camera era focalizată pe chipul ei, iar ce m-a copleșit a fost durerea din ochii femeii. Imaginea ei îmi dădea impresia că era prizonieră în propriul trup, strigând în tăcere după ajutor. M-am așezat și am urmărit tot programul. Femeia avusese peste 270 de kilograme, iar emisiunea urmărea traseul pe care l-a parcurs ca să slăbească. Camera s-a focalizat apoi asupra pozelor din copilărie. Ele arătau o fetiță adorabilă, cu păr blond și ondulat și ochi albaștri strălucitori. Persoana care îi lua interviul a întrebat-o câți ani avea în acele poze, iar ea i-a răspuns că avea șase. Apoi a urmat întrebarea dureroasă:

— Cum ai ajuns de la o fetiță ca ea să fii așa cum ești astăzi?

Femeia și-a spus povestea printre lacrimi, o poveste în care relata despre abuzul sexual de la vârsta de șapte ani și despre rușinea și ura pe care o simțise față de sine însăși după aceea. Mâncarea devenise singura ei prietenă de încredere care îi aducea mângâiere și liniște, dar știa că, treptat, tot ea o va ucide. Mâncarea era condamnarea ei la moarte. Am vizionat întreaga emisiune de două ore, bucurându-mă pentru reușitele ei și suferind totodată pentru eșecurile ei. Dintr-o fetiță veselă și plină de energie căreia îi plăcea să joace fotbal și să se plimbe cu bicicleta devenise o femeie care n-a ieșit din casă mai bine de doi ani. În încheierea emisiunii, a mărturisit că slăbise peste 160 de kilograme și că putea să se ridice și să se plimbe prin preajma locuinței ei. Ultima imagine surprinsă de cameră o arăta pe femeie urmărind cu privirea o fetiță care se plimba cu bicicleta și în timp ce mă uitam la chipul ei, n-am mai văzut femeia de peste o sută de kilograme, ci în locul ei, pe fetița cu păr blond și creț și ochi mari albaștri. Ea nu dispăruse, ci stătuse ascunsă vreme foarte îndelungată.

Abuzul și traumele din copilărie pot să influențeze măsura în care permitem lumii să cunoască adevărata noastră față. Devenim tot mai precauți și mai rezervați fiindcă am descoperit că viața nu ne oferă siguranță. Abuzul sexual, în mod deosebit, atrage după sine un ocean întreg de rușine. Una dintre prietenele mele dragi a fost abuzată sexual de un membru din biserica ei pe când era doar o fetiță. Abuzul acela a inițiat un stil de viață dureros cum n-am mai văzut până atunci. Ea a devenit o tânără destrăbălată pentru că, în mintea ei sexul însemna dragoste și acceptare, dar pe măsură ce se maturiza, viața a început să fie și mai confuză pentru ea. După ce s-a întors la Cristos, a trebuit să lupte cu această întrebare: Cum putea să-L iubească pe Dumnezeu și să se încreadă în El când ea a fost abuzată de unul care părea să fie reprezentantul Lui? I-a luat mult timp și a avut nevoie de consiliere intensă și de prieteni care n-au renunțat la ea până să ajungă să-și afle pacea și să accepte astăzi frumoasa femeie în care s-a transformat. A fost nevoită să se lupte din răsputeri ca să se regăsească pe sine.

Regăsirea libertății

În majoritatea weekendurilor, obișnuiesc să călătoresc prin țară și n-am fost niciodată într-o sală în care femeile, fie că erau zece mii la număr sau numai zece, să nu se fi confruntat cu problema aceasta. Am auzit femei mărturisind că abuzul le-a determinat să facă sex cu diferiți parteneri. Altele, care erau căsătorite, nu puteau să facă sex cu soții lor fiindcă în mintea lor actul în sine era greșit și murdar. În ambele cazuri,

ceea ce trebuia să fie un dar bun de la Dumnezeu devenise o închisoare. Ori de câte ori am prilejul să discut față în față cu o femeie care a trecut prin astfel de tragedii, îi ascult povestea până la capăt, apoi îi aduc aminte de felul în care îl descria profetul Isaia (în Is. 61:1-2) pe Cristos, Care mărturisește același lucru despre Sine:

> Duhul Domnului este peste Mine, Căci El M-a uns ca să aduc celor sărmani vestea bună. El M-a trimis să proclam celor captivi eliberarea și orbilor – căpătarea vederii, să-i eliberez pe cei asupriți, să proclam anul de îndurare al Domnului (Luca 4:18-19).

Cristos a fost uns ca să-i elibereze pe cei captivi și pe cei care abia pot să-și ridice capul de sub povara rușinii. Rușinea a apărut în vremuri străvechi și a pătruns până în grădina Edenului (Gen. 3). Apoi, Cristos, al doilea Adam, a venit ca să ia asupra Lui rușinea noastră. Noi toți suntem chemați să luăm rușinea noastră și să o ducem la cruce unde Cristos ne oferă libertate. Îmi place mult ce am citit recent pe un blog:

> Nimic nu-l poate împiedica pe vrăjmaș să ne bântuie amintirile și să ne posede sufletul precum identificarea noastră cu patimile lui Cristos. Noi suntem mai de preț decât tragedia prin care am trecut. Trebuie să ne adaptăm întreaga identitate la viața Lui în noi și să ne încheiem călătoria plecând din grădină la cruce, de la înfrângerea din grădină la biruința de la cruce,

> învingând moartea și rușinea pentru totdeauna. Nu ca să scăpăm de suferință... nu neapărat.... ci ca suferința noastră să fie suferință răscumpărată.*

Suferința răscumpărată este un adevăr impresionant. Noi toți avem parte de suferință, dar când ne aducem suferința la Cristos, El o răscumpără. Vrăjmașul sufletelor noastre ar vrea ca noi să tăcem și să rămânem ascunși sub povara rușinii, dar Isus folosește suferința pe care I-o dăm ca să ne elibereze pe noi și pe alții prin ea. Tu nu ești ce ți s-a întâmplat. Tu ești un copil al lui Dumnezeu.

Nu toate abuzurile sunt de natură sexuală. Altele sunt verbale sau psihice. Abuzul verbal te distruge puțin câte puțin. Se prea poate ca cel care a născocit proverbul: „Poți să-mi rupi oasele cu ciomege și pietre, dar vorbele tale n-o să mă rănească" să nu fi fost nedreptățit niciodată. Am găsit menționat acest proverb într-o revistă din 1862 (*The Christian Recorder*, martie 1862), numai că în ea se face referire la proverb ca la „o veche zicală", ceea ce mă face să înțeleg că a apărut cu multă vreme în urmă. Poate că ai auzit și tu de această zicală, dar ea nu este adevărată. Cuvintele dor. Cuvintele pot răni și sfâșia inimi. Cuvintele pot deveni etichete pe care le purtăm la gât și care credem noi că ne definesc. Le-am cerut recent câtorva femei să spună ce etichete poartă. Au rămas tăcute o vreme, așa că am așteptat. Apoi, când au început să vorbească, am înțeles de ce erau atât de reținute în a le împărtăși: divorțată, mamă singură, grasă, urâtă, bătrână, prostituată, nedorită, nebună.

---

* Biblical Soul Care Harvest Bible Chapel, „Înfrângerea rușinii cauzate de abuzul sexual", Asociația Consilierilor Biblici (blog), Biblestudytools.com, https://www.biblestudytools.com/blogs/association-of-biblical-counselors/victory-over-the-shame-of-sexual-abuse.html.

Tu nu ești
ce ți s-a întâmplat.
Tu ești un *copil al lui*
Dumnezeu.

Aceste femei minunate permiseseră cuvintelor nechibzuite și crude ale altora să le construiască închisorile în care trăiau acum. Etichetele ne pot informa sau ne pot limita. Toți avem probleme în viață și nu știu să existe vreo ființă pe lumea asta care, privind în urmă, să fi crezut că ei i se putea întâmpla ce i s-a întâmplat. Dar așa cum scria în fragmentul acela de pe blog, tu nu ești ce ți s-a întâmplat. Când permiți ca o etichetă să fie adevărul care te definește, ai ratat mântuirea glorioasă pe care Cristos a plătit-o pentru tine pe cruce.

Mântuirea pare un cuvânt specific antichității, dar semnificația ei este impresionantă. Imaginează-ți că ai comis o crimă și ca să scapi de pedeapsă trebuie să plătești zece milioane de dolari. Imposibil. Prea puțini ar putea strânge vreodată atâția bani. Dar Cristos a făcut mai mult decât să plătească prețul cauțiunii. El a luat crima ta asupra Lui. În toiul disperării tale, porțile închisorii sunt date la o parte și ți se spune că ești liber. Din momentul în care ți-ai pus încrederea în Cristos, *copilul lui Dumnezeu* este eticheta care te definește. Da, poți fi divorțat, supraponderal, depresiv sau plin de cicatrici pe față; lucrurile acestea nu te mai definesc. Dimpotrivă, ca în cazul curajoasei prietene care a rezistat pe tot parcursul conferinței pentru femei, tocmai lucrurile care credem că ne descalifică devin lucrurile care ne vor aminti în fiecare zi de harul lui Dumnezeu.

Astfel că, uitându-mă în ochii acelor femei scumpe, le-am cerut să scrie pe o bucată de hârtie cuvintele care le definiseră anterior, apoi să ruleze strâns bucata de hârtie, după care i-am dat fiecăreia câte un lampion din hârtie degradabilă (nu vrem să facem rău planetei) și le-am rugat să lege bilețelul în interiorul lampionului. La fel am făcut și eu. Am înălțat o

Când permiți ca o etichetă
să devină *adevărul*
care te definește,
ai ratat *mântuirea*
glorioasă pe care Cristos
a plătit-o pentru tine pe cruce.

rugăciune pentru fiecare femeie, aducându-le pe toate înaintea lui Cristos și rugându-L să ne învețe pe fiecare cine suntem cu adevărat. Apoi am ieșit afară și am aprins lampioanele, după care le-am dat drumul să se înalțe la cer. În timp ce acestea pluteau deasupra pomilor și acoperișurilor, le-am citit câteva versete din Scriptură pe care le aveam pregătite pentru ziua aceea:

> Domnul, Dumnezeul tău, este în mijlocul tău, un viteaz care poate izbăvi! El va tresălta de bucurie pentru tine, te va liniști cu dragostea Lui și Se va bucura pentru tine cu un strigăt de bucurie (Țef. 3:17).

> Dar oare poate o femeie să-și uite copilul pe care-l alăptează sau să nu aibă milă de rodul pântecului său? Și chiar dacă ea ar uita, Eu nu te voi uita! (Is. 49:15)

> Astfel, de acum, noi nu mai cunoaștem pe nimeni în felul oamenilor. Chiar dacă odată L-am cunoscut pe Cristos în felul oamenilor, acum nu-L mai cunoaștem așa. Astfel, dacă cineva este în Cristos, este o nouă creație. Cele vechi s-au dus. Iată, toate au devenit noi! (2 Cor. 5:16-17)

Știam că lansarea unor simple lampioane nu avea să fie suficientă pentru a stârpi etichetele atât de lipite de noi, dar a fost un început. În timp ce lucram și mă rugam pentru această carte, am înțeles foarte clar că înaintarea noastră nu se face în salturi uriașe, ci cu câte un pas o dată. Noi vrem să înaintăm în

salturi, vrem ca totul să se schimbe într-un mod cât mai bătător la ochi și mai semnificativ, dar progresul de durată nu urmează de obicei acest tipar. În plus, când așteptăm să facem saltul cel mare, putem rata progresul mărunt de fiecare zi. Îmi aduc aminte că o prietenă îmi povestea despre una dintre călătoriile ei. Este pasionată de fotografie, așa că în fiecare zi stătea pe docul navei așteptând să surprindă o balenă. Într-o dimineață, a observat un mic pinguin care țopăia amuzant pe o banchiză. Și ea a zis:

— În tot acest timp am așteptat să văd o balenă, pe când acest mic pinguin îmi zicea: „Nu mă rata pe mine!"

Nu rata pașii cei simpli. Să nu crezi că aceștia n-au importanță. Pentru mine, să fac câte-un pas în fiecare zi a devenit un act zilnic de închinare, pentru că în felul acesta învăț să îmi aliniez mintea și inima cu cine spune Dumnezeu că sunt. Mi-ar plăcea să-ți pot spune că am ajuns desăvârșită în acest domeniu, dar trebuie să recunosc că mai am de luptat ca să ajung acolo.

Înțelege-ți adevăratul sine

Te-ai întrebat vreodată de ce reacționezi într-un anumit fel când te afli într-o situație deosebită? De exemplu, te mânii pe lucruri pentru care nu merită să te mânii și te miri de unde vine mânia asta, sau o replică dintr-un film ori un vers dintr-o melodie îți atinge o coardă sensibilă în suflet și te trezești foarte emoționat. Eu am avut reacții exagerate față de soțul meu și a fost foarte dificil și derutant pentru amândoi până am început să înțeleg de unde proveneau. A trebuit să mă întorc în timp, pe vremea când aveam cinci ani.

E greu de crezut că ce mi s-a întâmplat la cinci ani putea să-mi umbrească viața chiar și după atât de mulți ani, dar așa se întâmplă. În anumite situații mă cuprindea o teamă irațională. Barry mă tot ruga să-i explic de ce îmi era teamă ca să poată înțelege și el. Problema era că nici eu nu pricepeam de ce.

Frica aceasta apărea de cele mai multe ori când mă aflam cu Barry în mașină. Știu că în majoritatea căsniciilor, soții fac glume pe seama șofatului partenerului. Dar eu nu le consideram glume, prin urmare nici Barry nu făcea glume. Îți spun din start că Barry este un șofer foarte bun. Nu e nici nesăbuit, nici zăpăcit. Cu toate acestea, mi se strângea stomacul ori de câte ori conducea mașina. Mă țineam strâns de scaunul meu sau emiteam niște sunete de parcă mă pregăteam sufletește pentru un accident. Îți poți închipui cât îl înnebunea lucrul acesta pe Barry. De multe ori mă ruga să conduc eu doar ca să mă împace, lucru care mă deranja pe mine fiindcă știam că reacția mea îl rănea, dar pesemne nu mă puteam stăpâni. Însă el a început să observe ceva. Dacă eram plecați din oraș și conduceau gazdele noastre, nu mă agitam deloc. E greu pentru un soț să nu ia treaba asta la modul personal! Am început să-L rog pe Dumnezeu să mă ajute să înțeleg de ce reacționam așa. De ce nu puteam avea încredere în singurul om care s-a angajat să mă iubească toată viața?

Răspunsul a fost surprinzător. Tocmai faptul că Barry este singurul om din lume în care am încredere era problema. Numai în tatăl meu am mai avut așa încredere. Deși am înțeles mai târziu că mânia tatălui meu împotriva mea se datorase unei leziuni pe creier, ultima mea întâlnire cu el a fost critică. Nu mă îndoiesc că dacă ar fi putut să mă pocnească în țeastă cu bastonul

lui, ar fi făcut-o. Dar eu l-am împiedicat, făcându-l să-și piardă echilibrul. E clar că de atunci mi-a rămas gravat în minte faptul că omul pe care-l iubești cel mai mult este probabil și cel mai periculos. După toți acești ani, două seminarii și douăzeci de ani de prelegeri la conferințele pentru femei, nu făcusem încă legătura între reacția mea față de soțul meu iubitor și suferința din trecut. Mi-ar plăcea să-ți pot spune că odată ce am înțeles de unde proveneau reacțiile mele exagerate, am scăpat de ele, dar și în această privință mai am de lucrat.

În urmă cu câteva săptămâni, Barry a intrat în dormitor unde eu împăturream hainele și mi-a întins telefonul pe care-l lăsasem în bucătărie. Intenționa să facă un gest drăguț: în loc să-mi dea telefonul, voia să mă apuce de mână și să mă tragă la pieptul lui. Dar n-a ieșit cum trebuia. M-a speriat de-a binelea. M-am așezat pe pat cu inima bubuind în piept și plângând ca o fetiță. Adevărul e că fetița din mine plângea atunci.

În copilărie, toți membrii familiei noastre încercau să uite trecutul și ne prefăceam că nu s-a întâmplat nimic. Nu vorbeam niciodată despre tata, nu-i pomeneam niciodată numele. Deși mi se mai întâmplă să am reacții exagerate, faptul că înțeleg de ce reacționez așa mă ajută să aduc la lumina tămăduitoare a prezenței lui Cristos cioburile frânte ale vieții mele. Acum Îi vorbesc lui Isus despre teama mea irațională. În repetate rânduri trebuie să vin cu fetița din mine la Isus și să-L rog să o ajute. Poate ți se pare cam ciudat lucrul acesta, dar noi slujim un Dumnezeu care a fost prezent în trecutul nostru, este cu noi în prezent și va fi cu noi în viitor. El ne cheamă să venim înaintea Lui cu tot ce eram, cu tot ce suntem și nădăjduim să fim. Dacă ești influențată de vreun abuz din trecut, caută o fotografie de pe vremea aceea

(dacă mai ai) și spune-i copilei care ai fost că Isus a găsit-o, și tu la fel. Poate ai vrea să-i amintești adevărul acesta minunat:

> Căci Tu mi-ai întocmit rărunchii; m-ai țesut în pântecele mamei mele. Îți mulțumesc că sunt o făptură atât de minunată – minunate sunt lucrările Tale! – și sufletul meu știe foarte bine lucrul acesta. Oasele mele nu erau ascunse de Tine când am fost făcut într-un loc ascuns, când am fost țesut în cele mai de jos locuri ale pământului. Când eram doar un plod fără chip, ochii Tăi mă vedeau, iar în Cartea Ta erau scrise toate zilele care mi-au fost hotărâte mai înainte să existe vreuna din ele. Cât de greu de pătruns îmi sunt gândurile Tale, Dumnezeule! Cât de mare este numărul lor! Când le număr, sunt mai multe decât boabele de nisip. Când mă trezesc, sunt tot cu Tine (Ps. 139:13-18).

Iubește omul zdrobit din tine

E puțin cam neobișnuit să vezi o figură masculină la un eveniment pentru femei, dar iată-l acolo, pe al zecelea rând din față. Mă întreb dacă soția nu cumva făcuse o glumă pe seama lui și îi spusese că era o conferință pentru bărbați, și iată-l acum închis într-o colivie împreună cu un stol de frumuseți. Am dat autografe și amstat de vorbă cu femeile cam o oră după eveniment când l-am zărit așteptând în rând ca să vorbească cu mine. Stătea cu obrazul drept întors spre perete. Când ultima femeie s-a făcut nevăzută, el s-a apropiat de mine, s-a prezentat și mi-a prezentat-o și pe fiica lui care era cu el.

Și-a atins obrazul drept brăzdat de cicatrici îngrozitoare și mi-a spus cu o voce surdă și răgușită că la cincisprezece ani a încercat să se sinucidă. Și-a pus arma încărcată sub bărbie și a tras. Mi-a zis că în milisecunda în care a apăsat pe trăgaci și până să-i pătrundă glonțul în cap, L-a auzit pe Cristos întrebându-l dacă voia să trăiască. Și el I-a spus că da.

Acum era în vârstă de patruzeci de ani și avea șase copii, printre care și frumoasa tânără care stătea lângă el. M-am simțit copleșită de povestea lui. Am stat și am plâns cu familiile ai căror copii și-au luat viața, dar niciodată cu unul care a încercat să se sinucidă și care a supraviețuit ca să-mi spună povestea sinuciderii sale. El mi-a mărturisit că glonțul i-a rămas în țeastă, pentru că îndepărtarea acestuia prin intervenție chirurgicală i-ar fi pus viața în pericol și că vocea i-a fost distrusă pentru totdeauna. L-am întrebat dacă starea vocii îi aduce aminte în chip nemilos de trecutul lui, iar el mi-a spus că îi aduce aminte în fiecare zi exact de contrariu, și anume de harul și îndurarea lui Dumnezeu față de el. A învățat să-și iubească latura zdrobită și să I-o dea lui Cristos. Plănuiește să pună bazele unei misiuni de ajutorare a tinerilor care se confruntă cu problemele pe care le-a întâmpinat el la cincisprezece ani.

Adevărul în ce ne privește este că toți suntem zdrobiți, cu toate că lucrul acesta e mai evident la cei care au rămas cu cicatrici pe piele, nu în suflet, dar toți suntem zdrobiți. Însă noi alegem dacă ne ascundem laturile zdrobite sau I le dăm lui Isus.

Îmi place povestea *Iepurele de catifea* de când mă știu. Mi-a plăcut dinainte să știu de ce îmi place. Acum știu că am râvnit tot timpul la realitatea pe care o transmite cartea, și anume că odată ce ești Adevărat, nu mai poți să fii urât

decât pentru cei care nu-nțeleg. Am vrut să fiu adevărată, dar mi-a fost teamă că adevărata mea față era urâtă și dezamăgitoare. Pentru Isus, noi nu suntem deloc urâți sau dezamăgitori; noi suntem iubiți.

Mi-a plăcut țopăiala de elf a lui Barry de-a lungul străzii nu doar din cauza spectacolului grozav pe care l-a oferit, ci și datorită faptului că a îndrăznit să facă ceva ce n-ar fi fost în stare cu ani în urmă. La școală a fost tachinat și batjocorit pentru că era mai scund decât ceilalți băieți din clasa lui. Adevăratul puseu de creștere l-a avut la facultate, dar pe atunci mesajele meschine îi erau deja adânc întipărite în suflet. Nu voia să iasă în evidență; încerca să se integreze. În plus, mama și tatăl lui au fost excesiv de protectori cu el și l-au învățat că lumea nu-i un loc sigur. În primii ani de căsnicie, Barry a ascuns de mine atacurile de panică pe care le avea. Îi era rușine să se simtă atât de neajutorat. Apoi, când s-a simțit în stare să-mi dezvăluie problema lui ca să-l pot înțelege, n-a vrut să afle și Christian. Cred că unui bărbat îi este mai greu să-și recunoască slăbiciunea decât unei femei. Interesant este că în ultimele luni, tocmai lucrurile pe care am încercat să le ascundem de fiul nostru au devenit cele care ne-au apropiat mai mult ca familie.

Într-o seară, când Christian venise acasă de la facultate, ne-a povestit despre câțiva dintre prietenii lui care se luptau din răsputeri cu depresia și anxietatea, dar care se fereau să le spună părinților lor de teamă că nu-i vor înțelege. M-am simțit foarte vinovată că am încercat să ascund de Christian lucrurile în privința cărora aveam cea mai mare nevoie de ajutorul lui Cristos pentru fiul meu. Cum îl ajutam să știe

la cine putea să apeleze când avea nevoie de sprijin? În seara aceea, Barry și cu mine i-am împărtășit adevărul despre noi fiului nostru. El ne-a acceptat de parcă i-am fi făcut un dar. Presupun că așa am făcut. Cristos este Singurul care ne face pe toți *adevărați*.

Pe măsură ce înaintăm în vârstă, Barry și cu mine descoperim că vindecarea este cu atât mai minunată cu cât putem să ne dezvăluim unul altuia și lui Cristos cine suntem cu adevărat. Ne-am spus cele mai urâte etichete puse vreodată de alții, cele mai urâte lucruri pe care le-am crezut despre noi și am învățat să facem haz pe seama noastră împreună. Când l-am văzut țopăind pe strada aglomerată din New York, am râs nu doar pentru că Barry era comic, ci datorită faptului că se simțise în largul lui să-și dezvăluie latura comică. Am ajuns la o etapă în viață în care amândoi am înțeles că niciodată nu vom fi perfecți, că niciodată nu vom fi soțul și soția perfectă la care am visat noi, dar că e în regulă. Ba e mai mult decât OK; e un dar. Când îți dai seama că nu trebuie să fii perfect, poți să le dai și altora libertatea de a nu fi perfecți. Dacă înțelegem că Cristos este eroul vieților noastre, ne permitem să fim umani.

Versetul nostru de aur este cel cu care am început acest capitol:

> Sunt încredințat că Acela care a început în voi această bună lucrare, o va isprăvi până în ziua lui Isus Cristos (Flp. 1:6, TLB).

Dacă înțelegem că Dumnezeu este Cel care ne va duce acasă, vom putea să ne bucurăm pe parcursul călătoriei noastre.

Dacă înțelegem
că Cristos este *eroul*
vieților noastre,
ne permitem
să fim *umani*.

Încrede-te în Dumnezeul cel adevărat care va duce la bun sfârșit lucrarea începută în cel ce ești tu cu adevărat

Când aveam șaisprezece ani, lucram ca voluntară la un azil de bătrâni sâmbetele și încă două seri pe săptămână. Responsabilitățile mele erau dintre cele mai elementare. Schimbam așternuturile de pat, curățam băile și făceam ceai. Îmi plăcea ceea ce făceam și m-am atașat foarte tare de câțiva dintre bătrânii care locuiau acolo. Mă întrista mult faptul că unii dintre ei nu erau vizitați niciodată de nimeni, așa că le înscriam pe mama și pe sora mea să vină în vizită!

Într-o seară, o infirmieră mi-a dat un bol cu supă să i-l duc unui pensionar care dormise în timpul cinei. În timp ce ieșeam din infirmerie, mi-am dat seama că ea nu-mi dăduse lingură, așa că m-am întors la bucătărie să iau una. În timp ce treceam prin dreptul infirmeriei, am auzit-o pe una dintre ele spunând:

— Nu știu ce ne vom face săptămâna viitoare. Două infirmiere sunt bolnave, iar una este în concediu. Cine se va ocupa de treburile de aici?

Nu mi-am bătut prea mult capul cu ce auzisem din moment ce trebuia să-i duc lui „Fred" o lingură, așa că am dat fuga la bucătărie și am luat lingura. Trecând din nou prin dreptul infirmeriei, am auzit pe cineva spunând:

— Nu-ți face griji, Sheila se descurcă. Știe deja ce trebuie să facă.

M-am panicat grozav. I-am dat lui „Fred" supa și m-am dus glonț la oficiu. Am bătut la ușă nesigură, iar când am fost invitată să intru, am izbucnit:

— Îmi pare foarte rău. Îmi place să lucrez aici ca voluntară,

chiar îmi place. Dar nu mă descurc singură cu toate treburile. Am numai șaisprezece ani!

Și cu asta, am izbucnit în plâns. Ei bine, imaginează-ți că eu auzisem fragmente din două conversații. Mie mi se încredințase sarcina să-i dau supă lui „Fred", nu să mă ocup de tot azilul. A fost o adevărată ușurare.

Trăim câteodată cu impresia că întreaga responsabilitate a vieții de creștin cade pe umerii noștri și ne simțim copleșiți. Noi știm care sunt domeniile în care suntem frânți sau domeniile în care lăsăm de dorit și credem că niciodată nu vom ajunge acasă. Când Pavel le-a scris credincioșilor din Filipi, el le-a adus aminte, și nouă la fel, că Dumnezeu este Cel care a început lucrarea în noi. Și nu se rezumă să le spună doar atât, ci și faptul că Dumnezeu va isprăvi această lucrare până în ziua în care vom ajunge acasă cu Cristos.

E important de ținut minte că la vremea în care a scris această epistolă, Pavel era în temniță trăind sub amenințarea unei execuții iminente. El nu a scris-o stând pe un șezlong pe malul oceanului, ci în lanțuri, însă mesajul este același: Dumnezeu Își duce planul la îndeplinire. Cuvântul grecesc pe care îl folosește Pavel pentru încredințat este *peitho,* care exprimă cel mai bine convingerea absolută pe care o avea Pavel în tot ceea ce scria. Scriptura subliniază clar un lucru: când Dumnezeu începe o lucrare, El are deja în vedere și sfârșitul ei. Poate și tu, la fel ca mine, începi proiecte pe care nu le mai termini, dar Dumnezeu niciodată nu face așa ceva. El este Alfa și Omega, începutul și sfârșitul. Noi suntem în siguranță în grija Lui. Când Isus a spus că El este Păstorul cel Bun, ne-a dat clar de înțeles că nimeni nu ne poate smulge din mâna Lui:

> Oile Mele ascultă glasul Meu. Eu le cunosc, iar ele Mă urmează. Eu le dau viață veșnică și în veci nu vor pieri. Și nimeni nu le va smulge din mâna Mea. Tatăl Meu, Care Mi le-a dat, este mai mare decât toți. Și nimeni nu le poate smulge din mâna Tatălui. Eu și Tatăl una suntem" (Ioan 10:27-30).

Am acasă rafturi întregi cu comentarii biblice, dar seria care îmi place cel mai mult este *Black's New Testament Commentaries*. Marcus Bockmuehl a scris un comentariu pe Epistola lui Pavel către filipeni și îmi place nespus de mult felul în care interpretează el adevărul din Filipeni 1:6:

> În toate acestea, Pavel își pune încrederea nu în creștinismul creștinilor, ci în dumnezeirea lui Dumnezeu, Care este, la modul superlativ, vrednic de încredere, capabil și credincios să ducă la bun sfârșit lucrarea pe care a început-o.*

Nu te încântă adevărul aceasta? Noi nu ne punem încrederea în faptul că facem o treabă bună, ci mai degrabă în Dumnezeu, Tatăl nostru, care va isprăvi cu credincioșie lucrarea pe care a început-o în noi. Acesta este un adevăr pe care te poți baza. Să nu te îndoiești niciodată de el. Când ești sătul de tine și crezi că n-o să faci niciodată vreun progres serios, spune-ți în gând: nu depinde de mine, ci de Tatăl meu – care nu greșește niciodată.

---

* Marcus Bockmuehl, *Epistola către filipeni*, A&C Black, Londra, 1997, p. 62

Când ești sătul de tine
și crezi că n-o să faci niciodată
vreun *progres* serios,
spune-ți în gând:
nu depinde de mine,
ci de Tatăl meu – care
nu greșește niciodată.

Augustus Toplady a rezumat acest mare adevăr în imnul său, *A Debtor to Mercy Alone:**

Lucrarea începută prin bunătatea Lui,
O va isprăvi prin puterea brațului Lui;
Fiindcă ce El a promis e Da și Amin,
Și al Său Cuvânt nu-L calcă nicidecum.

Mai fă un pas

Stau la masa din sufrageria casei noastre din Dallas. Barry și cu mine tocmai ne-am întors de la plimbarea cu câinii noștri, după ce, pe la jumătatea drumului, cerul s-a deschis și a început să toarne cu găleata, iar acum el e la etaj încercând să usuce trei câini tare necăjiți. Eu stau aici gândindu-mă la tine și rugându-mă pentru tine. Nu știu care sunt tragediile care ți s-au întâmplat în viață și care te-au făcut să te ascunzi. Nu știu care sunt etichetele pe care le porți și cât de întipărite sunt ele în sufletul tău. Dar rugăciunea mea pentru tine înaintea lui Dumnezeu este aceasta:

Tată,

Dă, Te rog, acestui suflet harul de a aduce etichetele sale înaintea Ta. Ajută-l să mediteze serios la ce a crezut despre sine însuși, dar apoi, dă-i harul să se vadă așa cum îl vezi Tu – iubit, cunoscut, acceptat. Știu că noi nu suntem OK, dar datorită faptului că Te-ai jertfit pentru noi, suntem mai mult decât OK: suntem răscumpărați. Ajută-ne în

* Îndatorat pe veci îndurării Lui (n.tr.)

fiecare zi să facem încă un pas înainte spre adevăr și să ne depărtăm cu încă un pas de minciunile pe care le-am crezut. Ajută-ne să ne apropiem de Tine pas cu pas în fiecare zi.

În Numele lui Cristos,

Amin.

Câte un pas o dată

Mergi înainte în fiecare zi

1. „Astfel, dacă cineva este în Cristos, este o nouă creație. Cele vechi s-au dus. Iată, toate au devenit noi!" (2 Cor. 5:17).

   Îmi place cuvântul *a deveni*. Te duce cu gândul la ceva nou, la mersul înainte, la următorul pas. Umple-ți inima de bucurie pentru că trebuie să o iei de la capăt iar și iar.

   Revenind acum la etichetele pe care le porți, cum crezi că te văd alții?

   Ești o mamă singură?
   Un tată divorțat?
   Ești adulteră?
   Ești alcoolic?
   Gras?
   Respins?
   Falimentar?
   Imorală?
   O creștină de duminică?
   Una care crede că totul se învârte în jurul ei?

   Indiferent ce etichetă ai purtat până acum, ești dispus să renunți la ea? Ești gata să te identifici cu Cristos? Declară aceste adevăruri peste viața ta:

Sunt biruitor.
Pot totul în Cristos care mă întărește.
Fac parte din familia regală a cerului.
Sunt o făptură nouă.
Am un viitor și o nădejde.
Sunt iubit în chip desăvârșit de Dumnezeu chiar așa cum sunt.

2. Îți dai seama că înainte să te fi născut, Dumnezeu te cunoștea și te iubea? Iată ce spune David:

> Căci Tu mi-ai întocmit rărunchii; m-ai țesut în pântecele mamei mele. Îți mulțumesc că sunt o făptură atât de minunată – minunate sunt lucrările Tale! – și sufletul meu știe foarte bine lucrul acesta. Oasele mele nu erau ascunse de Tine când am fost făcut într-un loc ascuns, când am fost țesut în cele mai de jos locuri ale pământului. Când eram doar un plod fără chip, ochii Tăi mă vedeau, iar în Cartea Ta erau scrise toate zilele care mi-au fost hotărâte mai înainte să existe vreuna din ele. Cât de greu de pătruns îmi sunt gândurile Tale, Dumnezeule! Cât de mare este numărul lor! Când le număr, sunt mai multe decât boabele de nisip. Când mă trezesc, sunt tot cu Tine (Ps. 139:13-18).

Meditează la aceste versete. Înainte să fi existat vreo zi în viața ta, Dumnezeu te cunoștea și te iubea. Caută toate pozele pe care le poți găsi din copilăria ta. Dacă nu ai poze de pe vremea când erai doar un bebeluș, scrie într-un jurnal

data în care te-ai născut și notează în dreptul ei: „Am fost cunoscut și iubit înainte de această dată."

Iată ceva ce să te însuflețească pentru a merge înainte: Dacă ai încă suflare în tine, dacă ești încă viu și nevătămat, nu-i târziu să o iei de la capăt iar... și iar.

Concluzie

Ai fost creat pentru mai mult

Însă îmi privesc viața ca nefiind prețioasă pentru mine, ca să-mi pot sfârși alergarea și slujba pe care am primit-o de la Domnul Isus, și anume să depun mărturie despre Evanghelia harului lui Dumnezeu.

—Faptele apostorilor 20:24

„Să mă întorc? se întrebă el. N-ar fi bine defel! S-o iau lăturalnic? Nu-i cu putință! S-o iau înainte? Tot ce pot să fac! Atunci, să mergem!"

—J. R. R. Tolkien, *Hobbitul*

În Scoția, în fiecare primăvară, exista obiceiul ca toate liceele din fiecare oraș să participe împreună la competițiile sportive desfășurate cu ocazia Zilei naționale a Sportului. Competițiile erau extrem de serioase. Cu această ocazie, toți părinții liceenilor veneau la stadion, iar la finalul zilei, primarul orașului le oferea medalii și cupe liceelor și atleților câștigători. Participarea în cadrul liceului pe care-l frecventam eu nu era opțională, din păcate.

* J. R. R. Tolkien, *Hobbitul*, ed. Rao, București, 2012, p.78

Eu nu sunt o persoană atletică. Consider că scurta alergare de dimineață până la cafenea merită o cât de mică apreciere. În adolescență, n-am găsit niciun sport la care să excelez, dar crosul era cea mai mare provocare pentru mine. Nu consideram alergatul necesar decât atunci când mă aflam în pericolul de a pierde autobuzul.

Școala noastră era împărțită în patru echipe, fiecare reprezentată de o altă culoare. Albastrul era culoarea echipei mele; acesta oglindea sentimentele care mă încercau de fiecare Zi națională a Sportului. Toți elevii erau obligați să concureze cel puțin la o probă de cros. Sprintul de 200 de metri era cel mai dificil, pentru că trebuia să pornești de pe loc ca din pușcă și să menții ritmul până treceai de linia de sosire. Iar eu numai ca din pușcă nu porneam. Ștafeta era o altă competiție în care alergau patru dintre cei mai rapizi alergători, deci, n-aveam ce căuta nici printre aceștia. Pentru cursa de 2000 de metri era nevoie de rezistență, ceea ce mie îmi lipsea, așa că în fiecare an, echipa mă desemna pentru cursa de 500 de metri. În cursa asta nu era nevoie să fii nici foarte rapid, nici foarte rezistent; doar trebuia să pornești de pe loc, să alergi fără oprire și să ajungi la linia de sosire. Asta făceam în fiecare an. Porneam, alergam și terminam ultima. Mi-ar fi plăcut mult ca măcar într-un an să fi terminat a doua de la coadă, dar n-a fost să fie. Chiar și așa, mama mă ovaționa cu credincioșie când treceam șchiopătând de linia de sosire. Colegii de echipă însă nu erau chiar atât de plini de efuziune. Mi se spunea mereu: „Vezi-ți de cântat!"

Nici Barry nu este genul sportiv, motiv pentru care am fost amândoi foarte surprinși să descoperim că fiului nostru îi place

sportul. A jucat fotbal și fotbal american în liceu, iar acum, la facultate, este scafandru autorizat și schior profesionist.

În prima noastră excursie la schi, Barry și cu mine am învățat o lecție importantă. Sunt momente în viață când n-ai de ales decât să mergi înainte, deși instinctul de conservare din tine urlă cu toată puterea să te întorci înapoi. Văzusem la televizor cum se schiază și nu părea tare complicat. Nu trebuia decât să orientezi schiurile perpendicular pe firul pantei și s-o iei din loc. Chiar și costumul de schior părea atât de neaoș. Așadar, în vacanța de primăvară, pe când Christian avea doar zece ani, am pornit spre Colorado. Din moment ce era prima dată când schiam, ne-am înscris pentru instructaj. Christian s-a prins imediat. Părea neînfricat, iar instructorul i-a dat permisiunea să se alăture prietenilor săi din școală, care-și petreceau vacanța acolo și care erau de nivelul verde (primul nivel de dificultate la schi).

Panta pentru începători nu mi s-a părut cine știe ce minunăție. Instructorul îmi tot spunea să-mi orientez schiurile în poziția de plug, poziție ce semăna tare mult cu o felie de pizza, dar în cazul meu ea semăna mai degrabă cu o pizza în formă de ruladă. Atunci am hotărât că nu eu eram de vină că nu-mi ieșea plugul, ci panta prea lină. La urma urmei, schiorii pe care i-am văzut la Jocurile Olimpice de Iarnă coborau pe coastă, nu alunecau dintr-o parte în alta. Barry a fost de acord cu mine. Panta pentru începători nu era pentru noi; noi eram mai buni decât atât. La finalul lecției, instructorul ne-a sugerat să ne înscriem pentru încă o zi de instructaj și încă una. Dar noi i-am mulțumit și i-am spus:

— Desigur.

Eram pregătiți. Sosise vremea să ne înscriem în liga cea mare. Astfel că ne-am așezat în rând cu ceilalți schiori la telescaunul Drink of Water debordând de încredere și speranță că vom coborî curând pârtia în zigzag, eu în costumul meu roz cu alb, iar Barry în costumul său roșu, alb și albastru, ca al unui adevărat american.

Urcarea în telescaun e o treabă destul de dificilă. Telescaunul nu se oprește ca să te lase să te urci în el, o idee proastă, după părerea mea. El vine prin spatele tău, iar tu trebuie să-l apuci, să te cațeri în el, să cobori bara de protecție și apoi numai să te ții bine. Cumva am reușit și noi să ne urcăm în el. Priveliștea care se desfășura înaintea ochilor noștri îți tăia respirația. Era încă dimineața devreme, iar pârtiile păreau neatinse. Zăpada sclipea ca diamantele la soare. Barry și-a ținut ochii închiși tot drumul. Eu am crezut că se ruga, dar am aflat mai târziu că îi era teamă de înălțime. Lucrul acesta ar fi trebuit să ne dea dă gândit încă de pe atunci.

— N-ar fi minunat dacă ne-am dovedi foarte buni la schi? l-am întrebat în timp ce urmăream un schior singuratic care aluneca grațios pe coasta muntelui de sub noi.

— Ar fi! a încuviințat el tot cu ochii strâns închiși. Dacă am fi început să schiem mai devreme în viață, cine știe unde-am fi fost acum.

Acum știu. Am fi fost paralizați de la gât în jos.

Am crezut că urcatul în telescaun era o treabă dificilă și asta pentru că habar n-aveam ce înseamnă să cobori *din* el. I-am văzut pe cei dinaintea noastră care au ajuns în vârf.

— Ne apropiem de coborâre! i-am zis lui Barry. Trebuie să-ți deschizi ochii. Nu avem prea mult timp la dispoziție.

În clipa în care am pășit cu schiurile pe zăpadă, iar scaunul s-a depărtat de noi, am căzut cu nasul în omăt, ceea ce a îngreunat debarcarea cuplului care venea în urma noastră. Aceștia au căzut grămadă peste mine în timp ce mă zbăteam să mă dau la o parte din cale, dar s-au ridicat imediat și au plecat mormăind în barbă ceva legat de „schiorii ageamii". Barry n-a căzut, dar nici nu s-a oprit. A patinat plonjând cu capul înainte într-un tomberon, după care a aterizat în fund. M-am târât spre el, cu un picior în schi, cu unul fără. Nu era tocmai un început promițător.

— Las-o baltă. Bine că am coborât, i-am zis. Nimeni nu-ți spune cum să urci și să cobori de pe tâmpenia aia. Va fi mult mai ușor să schiem.

Ne-am oprit să facem câteva fotografii cu bețele în mâini, cu ochelarii de protecție pe ochi, părând foarte... olimpici. Cu ambele schiuri în picioare, m-am dus lângă Barry să căutăm indicatoarele care ne arătau ce trasee erau disponibile pe partea aceasta a muntelui. Unele erau marcate cu albastru și păreau mai dificile. Deși ne-am gândit că ne-am fi descurcat pe oricare dintre ele, am optat totuși pentru un traseu de începători marcat cu verde și care se numea Red Buffalo. Îmi plăcea cum suna. Eram pe cale să străbatem traseul vieții noastre, precum bizonii șesul întins.

Ne-am oprit o clipă la marginea pârtiei să ne uităm în jos. Panta era destul de abruptă și cu toate acestea, gloate întregi de copii coborau coasta fără efort și fără să aibă măcar bețe de schi. Așa că am tras aer adânc în piept, i-am zâmbit lui Barry și mi-am potrivit schiurile pe pantă.

Am descoperit atunci că puteam și eu să pornesc ca din

pușcă! Zburam pe pârtie în jos ca fulgerul, când mi-am dat seama că nici măcar nu mă interesasem unde erau frânele (da, acum știu că schiurile nu au frâne). Așa că am făcut singurul lucru care mi-a trecut prin minte: m-am aruncat pe jos. Am aterizat periculos în zăpadă, ochelarii zburându-mi într-o direcție, iar schiul dintr-un picior și bețele în cealaltă direcție. Am auzit o fetiță țipând și m-am întors numai că să-mi dau seama că Barry era cel care țipase. El se îndrepta direct spre mine. Privirea lui îngrozită de-a binelea mărturisea limpede că prima lui tură nu era cu nimic mai reușită decât a mea. M-am pregătit sufletește pentru ciocnire. S-a izbit cu toată puterea de mine, după care s-a rostogolit în jos pe pantă. M-am descălțat de schiul rămas pe picior și m-am târât după el să văd dacă mai trăiește.

— Cum de ne-a trecut prin cap așa ceva? mi-a zis el când a reușit să-și tragă răsuflarea. Noi nu suntem în stare de așa ceva. Nu suntem schiori. Nouă ne plac apele liniștite.

— Așteaptă aici, i-am zis. Trebuie să mă duc să-mi recuperez lucrurile.

Mi-am lăsat schiul lângă el și m-am târât înapoi pe deal, ferindu-mă la tot pasul de schiorii furioși. Mi-am găsit schiul și bețele, dar ochelarii ia-i de unde nu-s. Fie îi luase cineva, fie zăceau îngropați undeva prin zăpadă. Am renunțat la ei considerându-i pagube colaterale, după care m-am dus de-a bușilea până lângă Barry, care zăcea întins pe spate în zăpadă.

— Ce ne facem acum? l-am întrebat. Suntem la jumătatea muntelui. Nu putem să ne târâm înapoi tot drumul. Trebuie să continuăm să coborâm.

— Există vreun autobuz care să ne ia de aici? a întrebat el.

— Barry, noi suntem pe munte, nu la supermarket. Trebuie să coborâm.

— Ce-ai zice dacă am apela la o echipă de salvamontiști? mi-a sugerat el.

— Ei vin doar după oameni răniți, nu după doi tâmpiți!

Știu că pentru un schior ideea lui Barry ar suna de-a dreptul ridicol, dar se vede bine că noi eram îngroziți. Coborârea a fost lungă, iar încrederea nejustificată pe care o avuseserăm amândoi la începutul traseului ne părăsise odată cu ochelarii mei.

— Atunci o să așteptăm aici, mi-a zis. Christian o să trimită o echipă în căutarea noastră dacă nu ne întoarcem.

— Vrei ca un băiat de zece ani să fie nevoit să caute ajutor fiindcă mama și tatăl lui au rămas împotmoliți pe o pârtie pentru începători? l-am întrebat. Nici vorbă! Trebuie să ne descurcăm singuri. N-avem decât să ne punem schiurile în picioare și să coborâm ajutându-ne unul pe altul.

E greu să-ți pui schiurile în picioare când ești în pantă, dar am reușit în cele din urmă și încet, chiar încet, alunecând dintr-o parte în alta a pârtiei, am ajuns în cele din urmă jos. Când ne-am întâlnit mai târziu cu Christian, cu prietenii și cu părinții lor, Christian strălucea de încântare.

— Nu-i așa că-i uimitor? ne-a întrebat el.

— Mda... suntem uimiți într-adevăr, i-am zis.

— Că mai suntem în viață, a mormăit Barry în barbă.

Am fost norocoși că ne-am întors din excursia aceea doar cu câteva julituri și cu mândria șifonată, dar am învățat o lecție din experiența aceea care s-a dovedit utilă în repetate rânduri. Există clipe, chiar perioade în viață, când trebuie să pornești

într-o direcție și să lupți, indiferent cât de greu îți este, ca să izbutești. Mai ales în umblarea cu Cristos, în cazul meu. E ușor să crezi și să faci următorul pas când lucrurile merg bine, dar când te trezești prins între ceea ce ai fost în trecut și ceea ce vrei să fii în Cristos, în viața ta se dă o adevărată bătălie spirituală. Imaginea aceasta mă duce tot timpul cu gândul la Petru, care a ieșit din barcă și a început să umble pe marea învolburată. Poate s-a gândit și el ca mine: „M-am prins!", dar lecția pe care a învățat-o în noaptea aceea i-a dovedit mai degrabă suficiența lui Cristos decât a sa proprie.

> În a patra strajă a nopții, Isus a venit spre ei, umblând pe mare. Când ucenicii L-au văzut umblând pe mare, s-au înspăimântat și au zis: „Este o stafie!" Și au țipat de frică. Dar Isus le-a vorbit imediat și le-a zis: „Îndrăzniți! Eu sunt! Nu vă temeți!" Petru, răspunzându-I, a zis: „Doamne, dacă ești Tu, poruncește-mi să vin la Tine pe ape." Isus i-a zis: „Vino!" Petru a coborât din barcă și a început să umble pe ape și să vină la Isus. Dar când a văzut că vântul este puternic, i s-a făcut frică și, fiindcă începea să se scufunde, a strigat, zicând: „Doamne, salvează-mă!" Isus a întins imediat mâna, l-a apucat și i-a zis: „Puțin credinciosule! De ce te-ai îndoit?" După ce s-a urcat în barcă, vântul a încetat. Cei din barcă I s-au închinat zicând: „Cu adevărat, Tu ești Fiul lui Dumnezeu!" (Matei 14:25-33)

Petru a trebuit să se lupte mereu cu imaginea pe care o avea despre sine și imaginea pe care tânjea să o aibă ca ucenic al lui

Cristos. Știm foarte bine cum s-a lepădat de Cristos în seara dinaintea răstignirii, dar se prea poate să scăpăm din vedere ce i-a spus Isus doar cu câteva ore înainte ca el să se lepede de Domnul:

> Domnul a zis: „Simone, Simone, Satana v-a cerut să vă cearnă ca grâul. Dar Eu m-am rugat pentru tine, ca să nu se piardă credința ta; și după ce te vei întoarce la Dumnezeu, să întărești pe frații tăi" (Luca 22:31-32, TLB).

Versetul arată foarte clar că Satana ceruse să-i cearnă pe toți ucenicii, dar Cristos S-a rugat în mod deosebit pentru Petru ca să nu-și piardă credința: „... Dar Eu m-am rugat pentru tine, ca să nu se piardă credința *ta*."

În esență, Cristos îi spunea: „Petre, va trebui să lupți ca să-ți păstrezi credința. Nu va fi ușor, dar după ce te vei căi și te vei întoarce la Mine, îi vei ajuta pe frații tăi să fie mai tari."

Îmi place mult faptul că după înviere, Cristos îl întreabă pe Petru de trei ori dacă Îl iubește. De trei ori se lepădase Petru de Cristos, dar în dimineața aceea, pe malul mării, Cristos i-a oferit prilejul să-și mărturisească dragostea de trei ori și în mod public.

> După ce au luat micul dejun, Isus l-a întrebat pe Simon Petru: „Simone, fiul lui Ioan, Mă iubești tu mai mult decât aceștia?" El i-a răspuns: „Da, Doamne, Tu știi că Te iubesc!" Isus i-a zis: „Paște mieii Mei!" L-a întrebat din nou, a doua oară: „Simone, fiul lui Ioan, Mă iubești?" El I-a răspuns: „Da, Doamne, Tu știi că Te

iubesc!" Isus i-a zis: „Păstorește oile Mele!" L-a întrebat a treia oară: „Simone, fiul lui Ioan, Mă iubești?" Petru s-a întristat pentru că-i zisese a treia oară: „Mă iubești?" și I-a răspuns: „Doamne, Tu le știi pe toate, Tu știi că Te iubesc!" Isus i-a zis: „Paște oile Mele!" (Ioan 21:15-17)

Unii comentatori biblici susțin că Isus l-a întrebat de trei ori pe Petru dacă-L iubește doar pentru a anula cele trei lepădări anterioare, dar eu cred că există și un alt motiv. Cred că Cristos a testat nivelul credinței lui Petru. Mai era el pescarul nesăbuit și sigur de sine care a jurat că nu-L va părăsi niciodată sau devenise un bărbat care știa că tăria lui era doar în Cristos?

Când Isus l-a întrebat pe Petru prima și a doua oară dacă Îl iubește, El s-a folosit de cuvântul *agapao*, de unde avem dragostea *agape*, care semnifică dragostea divină dintre noi și Dumnezeu. Iar Petru îi răspunde cu varianta mai slabă a cuvântului, *fileo*, termen ce descrie dragostea frățească dintre prieteni. A treia oară, Cristos îl întreabă pe Petru folosindu-se de cuvântul *fileo*, iar Petru, necăjit, îi răspunde că Îl iubește cu o dragoste umană imperfectă. După această mărturisire sinceră care îl pune pe Petru într-o ipostază vulnerabilă, Cristos îi încredințează lui Petru grija oilor Sale și ce-i mai important e că o face de față cu ceilalți ucenici. Aceștia știau despre eșecul lui Petru. Știau și despre tulburarea și agonia lui Cristos la răstignire și cât de amarnic a plâns Petru că se lepădase de Isus când a avut mai mare nevoie de el. Acum Cristos le spune tuturor că Petru este cel care-i va conduce și merge până acolo, încât îi dezvăluie lui Petru o fărâmă din ceea ce avea să i se întâmple în viitor.

> Adevărat, adevărat îți spun că, atunci când erai mai tânăr, tu însuți te încingeai și mergeai unde voiai. Însă, când vei îmbătrâni, îți vei întinde mâinile și altcineva te va încinge și te va duce unde nu vei voi (Ioan 21:18).

În tinerețe, Petru putuse să facă tot ce voise cu viața lui, dar acum, slujindu-L pe Isus cu smerenie și devotament, alții aveau să-l ducă unde el n-ar fi ales niciodată să meargă. Din istoria bisericii aflăm că într-adevăr Petru a fost luat și răstignit, dar bărbatul care negase că-L cunoaște pe Isus nu mai trăia: el fusese transformat. În timp ce-i băteau cuiele în mâinile întinse pe cruce, Petru le-a cerut celor care-l răstigneau să-l pună cu capul în jos pentru că nu se considera vrednic să moară asemenea Domnului și Mântuitorului său. Petru își pierduse siguranța de sine, dar era plin de credință în Cristosul cel înviat.

Mai mult...

Am scris această carte pornind de la adevărul vital că e OK să nu fii OK. Isus ne cunoaște și ne iubește așa cum suntem, fie că ne simțim slabi sau tari. Dar vreau să închei prin a te încuraja să te lupți pentru mai mult. Toate personajele din Scriptură care au fost dispuse să-și pună credința la încercare, să se lupte să-L cunoască mai mult pe Dumnezeu au fost transformate. Gândește-te la Iov. Am amintit câteva aspecte din viața lui în capitolele anterioare. Am văzut modul în care s-a luptat cu Dumnezeu în mijlocul suferinței sale. El L-a înfruntat pe Dumnezeu, dar nu cu delicatețe, ci cu îndârjire. Dumnezeu a

apreciat refuzul lui Iov de a tăcea. El a venit cu toate plângerile sale înaintea lui Dumnezeu, dar în cele din urmă, Iov spune ceva ce a constituit o adevărată provocare pentru mine de-a lungul anilor:

> Urechea mea a auzit despre Tine, dar acum ochiul meu Te-a văzut (Iov 42:5).

Implicația cuvintelor sale este foarte clară: fie te lupți ca să ajungi la o convingere personală despre Dumnezeu, fie te mulțumești cu ceea ce-ți spun alții despre Dumnezeu. În cele mai negre zile din viața mea, prăbușită pe podeaua salonului de la spitalul de psihiatrie, am ales să lupt. Am plâns cu amar pentru eșecurile mele asemenea lui Petru. În adolescență, obișnuiam să mă plimb pe țărmul mării în vecinătatea casei mele din Scoția, spunându-I lui Dumnezeu că nu-L voi dezamăgi niciodată, chiar de alții o vor face. Dar când am fost dusă la spital, în locul în care n-aș fi ales niciodată să merg, mi-am jelit în sac și cenușă eșecul și acolo am putut să spun asemenea lui Iov: „Urechea mea a auzit despre Tine, dar acum ochiul meu Te-a văzut."

În momentul prăbușirii mele din acel spital, eram creștină de aproximativ douăzeci și cinci de ani. Absolvisem seminarul și fusesem instruită pentru misiune. Prezentasem zilnic timp de cinci ani o emisiune la televizor unde vorbisem despre dragostea lui Dumnezeu și, cu toate acestea, trăiam încă în închisoarea rușinii și a fricii. Dumnezeu, în îndurarea Lui, m-a trimis la o altă închisoare ca să mă elibereze. Când nu mi-a mai rămas nimic cu ce să mă laud, Isus m-a întrebat: „Sheila, Mă iubești?" Acolo, pe podeaua salonului meu, I-am spus: „Da",

dar răspunsul acesta nu mai avea nimic din afirmația plină de încredere: „Desigur!" Ci era un *da* udat de lacrimile înțelegerii faptului că niciodată nu voi fi îndeajuns, că niciodată nu voi fi OK, dar până la urmă, Dumnezeu nu asta mă întrebase, ci „Mă iubești?" Dacă ne cântărim viața și slujirea pentru Cristos prin prisma faptului că suntem OK sau nu, ne distrugem sufletele. Vom face mereu doi pași înainte și trei înapoi. Rezolvarea stă în întrebarea lui Cristos: „Mă iubești?"

Comportamentul nostru este adesea un impediment pentru că eșecurile noastre ne descurajează. Dar Cristos nu ne privește și nici nu ne evaluează în felul acesta. Dimpotrivă, El ne întreabă pur și simplu dacă Îl iubim. Regulile tind să ne schimbe comportamentul, dar dragostea, mai ales dragostea lui Dumnezeu, ne schimbă inimile. Când inimile noastre sunt libere să iubească până la abandon, știind că nu suntem judecați pentru fiecare eșec, comportamentul nostru se schimbă și asta nu pentru că trebuie, ci pentru că-L iubim atât de mult încât dorim să ne schimbăm. Dragostea lui Cristos ne însuflețește să facem încă un pas și încă unul și mai unul. Interesul Lui nu este să ne purtăm neapărat mai frumos, ci să ne îndrăgostim mai mult de El – astfel încât *nimeni* și *nimic* să nu ne poată despărți vreodată de dragostea Lui.

> Căci sunt convins că nici moartea, nici viața, nici îngerii, nici conducătorii, nici lucrurile prezente, nici cele viitoare, nici puterile, nici înălțimea, nici adâncimea, nicio altă creație nu vor fi în stare să ne despartă de dragostea lui Dumnezeu, care este în Cristos Isus, Domnul nostru! (Rom. 8:38-39)

Când *inimile* noastre
sunt libere să iubească
până la abandon,
știind că nu suntem judecați
pentru fiecare eșec,
comportamentul nostru
se *schimbă*.

Ce urmează

Îți mulțumesc pentru că m-ai însoțit în această călătorie. Sunt mândră de tine! Poate că au fost pași care ți s-au părut mai ușor de făcut decât alții, dar cred că pașii cei mai dificili sunt cei mai răsplătiți.

> Merită să lupți pentru tine.
> Merită să lupți pentru credința ta.
> Merită să lupți pentru Cristos.

Sunt pași în această carte asupra cărora va trebui să revii mereu și mereu. Dar e OK, fiindcă atunci când faci câte-un pas o dată, înaintezi în fiecare zi. Când îți pui mâna ta în mâna lui Cristos și spui „Da!" pașilor mărunți și celor însemnați, nu vei mai fi niciodată același. Aceasta este cea mai uluitoare aventură din viață!

> Sunt încredințat că Acela care a început în voi această bună lucrare, o va isprăvi până în ziua lui Isus Cristos (Flp. 1:6).

Terminat
03.08.2019

Mama,

Sperăm că ți-a făcut plăcere citirea acestei cărți.
Dacă te-a inspirat mesajul ei,
te rugăm dă-o mai departe persoanei pe care vrei să o inspiri.

Pentru detalii suplimentare și alte apariții editoriale
disponibile la Editura Scriptum , vezi paginile de final
și accesează librăria virtuală de la adresa www.scriptum.ro

Despre autoare

Sheila Walsh s-a născut și a crescut în Scoția. Cele peste șase milioane de femei din toată lumea cu care s-a întâlnit și a vorbit îi atribuie meritul de a fi o adevărată „încurajatoare". Își iubește mult slujba de învățătoare de studiu biblic pentru că îi oferă ocazia de a pune în valoare aspectele practice ale Cuvântului lui Dumnezeu și de a le împărtăși altora modul în care Dumnezeu a intervenit în cel mai crunt moment din viața ei, aducându-i izbăvire.

Mesajul esențial pe care ni-l transmite tuturor este întotdeauna acesta: DUMNEZEU ESTE DE PARTEA TA!

Sheilei îi place totodată să scrie și a vândut până în prezent peste cinci milioane de cărți. Este, de asemenea, co-gazdă a emisiunii televizate *Life Today*, care se difuzează pe teritoriul Statelor Unite, Canadei, Europei și Australiei având, zilnic, peste trei sute de milioane de telespectatori.

Sheila s-a stabilit în Texas, în orașul Dallas, unde locuiește împreună cu soțul ei, Barry, fiul lor, Christian, și cele trei cățelușe ale lor: Belle, Tink și Maggie.

Alte cărţi publicate de Scriptum:

Fără rușine
de Christine Caine

145 X 205 mm,
168 pagini

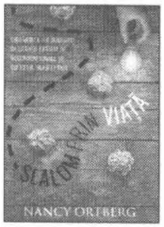

Slalom prin viață
Nancy Ortberg

145 X 205 mm,
208 pagini

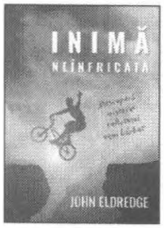

Inimă neînfricată
John Eldredge

145 X 205 mm,
248 pagini

Fii încrezătoare
Elisabeth Elliot

145 X 205 mm,
288 pagini

Zece mii de motive
de Matt Redman
145 X 205 mm,
176 pagini

Calea implinirii
de Ann Voskamp
145 X 205 mm,
304 pagini

Rugăciunea fierbinte
de Priscilla Shirer

145 X 205 mm,
216 pagini

Captivantă
de John & Stasi Eldredge

145 X 205 mm,
268 pagini

Poți să treci și peste asta
de Max Lucado
145 X 205 mm,
232 pagini
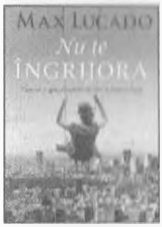
Nu te îngrijora
de Max Lucado
145 X 205 mm,
200 pagini